

METAL3 FIRTINA3

ORKUN UÇAR

KIZIL KURT

İLK 50.000

YAYIN HAKLARI

2006 ORKUN UÇAR ©
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş.©

KAPAK

SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

1. BASIM / EYLÜL 2006
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar -
İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 975 - 21 - 0751 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65/526 80 12
0.212.520 62 46/513 65 18 Faks:
0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

ALTIN
KİTAPLAR

METAL3 FIRTINA3

ORKUN UÇAR

KIZIL KURT

Tarama ve Düzenleme: AYHAN

matrixx2030@hotmail.com

I.BÖLÜM CEHENNEM ASKERİ

17 Ekim 2005 - Saat: 23«35
Gaziosmanpaşa - İstanbul

Karanlığın çökmesiyle tekinsiz saatler de başlamıştı. Koray haftalardır temizlik yapılmamış tek göz bekâr evine mümkün olduğunca geç gitmek istiyordu. Bu yüzden, çalıştığı çamaşırhaneden çıktıktan sonra kahvede oyalanmıştı.

Gaziosmanpaşa'ya taşındığından beri televizyonda haberleri izlemek için Erenler adlı o eski kahveye gidiyor, önüne konan çayları yudumluyor, ama kimseyle tek kelime konuşmuyordu. Sigara içmemesi, oyunlara katılmaması ve insanlardan uzak durması, kısa sürede hakkında bir sürü dedikodunun çıkmasına neden olmuştu. İri elâ gözleri ve meleksi yakışıklılığı daha ilk günlerden dikkatleri onun üzerinde toplamıştı.

İlk başlarda sivil polis olmasından şüphe edilmişti, ama bilgi almak isteyen biri olsa onlar gibi davranmaz mıydı? Hatta aralarına girmeye çalışmaz mıydı? Çabuk vazgeçti kahve ahalisi bu fikirden. Ancak, dedikoduların kesildiği yoktu. Deli olduğu, köyündeki kan davasından kaçtığı, milleti Hristiyan yapacak bir misyoner olduğu bile söylenmişti. Tabi Koray gidip gelmeye devam ederken sohbet girişimlerini boşa çıkararak tüm söylentileri ve merakı daha da arttırmıştı.

Sonunda, müdavimler beygir ve futbol muhabbeti yapmayan, kupon doldurmayan, bahis oynamayan, sadece arada sırada gelip çay içerek haberleri dinleyen bu garip adamı rahat bırakmışlardı. Aslında bu durumu çok da sineye çekmiş değillerdi, ama buna mecbur kalmışlardı. Koray'ın buluşılmaması gereken biri olduğuna tanık oldukları bir olayla daha iyi anlamışlardı.

İki hafta önce, yılıştık bir şekilde sırtarak bu gizemli adamın sağındaki boş sandalyeye çökmüştü birisi. İlyas'tı bu. Mahalle gençlerinin ileri gelenlerinden İlyas... Her yaz Antalya'da garsonluk yapıp iki basamaklı herhangi bir sayıda turist kadınla beraber olan İlyas... Her an mutluymuş gibi sırttan, her şeyi biliyormuş gibi konuşan, her yaşadığı olay olan İlyas... O gün de mutluymuş. Gençlere kadınlar hakkında bildiklerini anlatmıştı. Onlar da onun her şeyi bildiğini bir kez daha onaylamışlardı. Ama henüz yaşadığı bir olay yoktu.

Koray'ın yanındaki sandalyeye göğsünü kabartarak oturmuş, sağ ayağını Koray'ın sandalyesinin demirine dayamış, sağ elini de sağ dizinin üstüne koymuştu. Bir yandan da dilini ağız boşluğunda dolaştırıp duruyordu.

"Birader, demin bol olsun. Bak; sessiz sakın, delikanlı bir adama benziyorsun. Seni sevdim, gel benim altılıya ortak ol."

Koray televizyon ekranından başını yavaşça çevirip adama baktı. İlyas bu ilgiden cesaret aldı.

"Kupon yirmi lira," diye devam etti. "Ben doldurdum, sen de parayı koyarsın. Fikir ve para ortaklığı, ha?..."

Koray sırttan İlyas'a bir saniye daha baktıktan sonra kafasını haberlere çevirdi.

İlyas'ın bakışları da onunkilerle beraber ekrandaki görüntüleme kaydı. Sonra tekrar Koray'a döndü, konuşmasını boş yere beklemedi. Adam kendisini kale almıyordu.

Kaşları çatıldı, şöyle bir etrafa bakınca tüm kahvenin ilgisinin onların üzerinde olduğunu gördü. Elindeki iskambil kâğıtlarının arkasından kısıp gözlerle seyredenler, sırtı dönük olduğu halde boyununu çevirmiş bakanlar... Ocağcı Rifat Ağabey bile çıkartmadan izliyordu. Şimdi kalkarsa madara olduğuunun resmiydi, adam onunla konuşmaya tenezzül dahi etmemişti.

Güçlü, kemikli parmaklarını bir pençe gibi uzatıp Koray'ın omzunu yakaladı. Aynı anda, "Lan dümbük, sosyetedem mi düştün buraya! Bizi muhatap aim..." diyordu ki cümlesi yarım kaldı.

Koray sol elinin tersiyle İlyas'a o kadar hızlı vurdu ki kimse darbeyi göremedi. İki üç metre geriye uçan İlyas sanki görünmeyen ipler tarafından çekilen bir kuklaydı. Kahveci Recep yere serilmiş olan İlyas'ın yanına koştu ve önce boynuna dokundu, sonra sağ göz kapağını araladı. Fısıltıyla, "Bayılmış," dedi. Şimdi kimse bakışlarını gizlemeye çalışmıyordu. Çenelerinin bir karış sarkıtığının farkında bile olmayanlar öylece Koray'a bakıyorlardı. Kahveci Recep, İlyas'ta orada öylece bırakıp Koray'a şekersiz bir Türk kahvesi hazırladı. İşte bu olay rahatsız edilmemesini sağlamıştı.

Yine kahveden çıkmış; bozuk, çamurlu yollardan, ancak yatmak için uğradığı evine gidiyordu. Akşam yemeği niyetine aldığı simitlerden birini peynir ve zeytinle yemişti. Diğerleri de gazete kâğıdına sarılmış, koltuk altındaydı. Haberler yine moral bozucuydu. Arka arkaya gasp, tecavüz; hayatı boyunca suçla buluşmamış zavallılara yapılan kötülükler ve terör ana haber bültenlerini dolduruyordu. Bunlar ruh halini hiç iyi etkilemiyordu doğrusu...

Bulutsuz ve soğuk bir geceydi. Dolunayın san ışığı sefaletini sürdürdü mahalleyi aydınlatıyor, eğreti binaları olduklarından daha

Orkun Uçar

eski ve bakımsız gösteriyordu. Eve vardığında ince bir varilî andıran küçük odun sobasını yakmakla uğraşmayacak, üç kat yorganın altına sığınacaktı. Gazeteye sardığı bayat simit ile yiyeceği avuç içi kadar peyniri vardı. Sabah kahvaltısını bökçeşide ederdi artık.

Düşüncelere dalmıştı, ama herhangi bir saldırıya karşı da tetikteydi. Toprak yolun kenarındaki elektrik direklerinin lambaları çoktan patlatılmıştı. Bu işi ya taşla sapanla çocuklar yapmıştı ya da yoksul mahalleliyi bir türlü rahat bırakmayan çeteler. Işıktan yoksun bu sokaklarda eline bir sopa aldığı da oluyordu bu yüzden.

Birkaç yüz metre ileride bir karaltı gördü. Dar sokakta hangi yöne gittiği belli olmayan ince bir silüetti bu. Biraz dikkatli bakınca kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Hatlarından olmasa da yürüyüşünden bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Bu saatte... garip, diye düşündü. Bir kadının neredeyse gece yansı, bu mahallede yalnız yürümesi belaya davetti.

Sokağın ortasında duran biçimsiz, iri taş parçasına takılmamak için kısacık bir an önüne baktı ve kafasını kaldırdığında karaltı yok olmuştu. Tam olması gereken hizada, sokağın sol yanında yanmış bir evin harabesi vardı. Küçük bir ürperti dolaştı Koray'ın vücudunda. Bu kadında bir gariplik vardı. Belki de kendisini pusuda bekliyordu.

Durup bakındı, sonra eğilip yerde duran uzunca bir dal parçasını aldı. Eğri büğrü, ince bir şeydi, ama temasın verdiği his sağlam olduğunu gösteriyordu. Yerde başka, uzun bir karaltı daha uzanıyordu. Hafifçe dürtünce karaltı birkaç santimetre kaydı toprakta. Yerde ince kanallar halinde paralel izler belirmişti. Bu, kenarları işlenmiş bir inşaat demiriydi. Koray sopayı atıp demiri aldı yerden. Tırnaklarının arasına dolan kum rahatsız edici olsa da yivli inşaat demirinin teması güven vericiydi...

Kızıl Kurt

Tüm duyulan tetikte, dikkatli adımlarla harabenin yanına kadar ilerledi ve durup dinlemeye koyuldu. İçeriden hafif fısıltılar geliyordu. Nefesini tutup fısıltıları anlamaya çalıştı, ama bir yaran olmuyordu. Koyu iş lekeleriyle dolu yıkık duvardan başını uzattı. Şimdi olan biteni tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Üç iri karaltı, yerde debelenen kadını tutuyordu. Tecavüz etmek için zorla harabeye sokmuşlardı.

Karaltılardan biri, kadının üstünde olan, kısık sesle ağzını gözleri kocaman açılmış kadının ağzına iyice yaklaşarak, "Bak orospu, az daha debelenirsen hiç dinlemem, gırtlakımı keserim. Kendi kanında boğulurken de işimizi görürüz. Anladın mı?" dedi. Elindeki bıçağı kadının çene kemiğinin altına dayamıştı. Bıçağın sivri ucu deride gergin bir çöküntü oluşturuyordu. Kadın çırpınmayı kesip yutkunurken adamın suratına bir gülümseme yayıldı.

Aynı anda, Koray'ın yüzünde önce öfke, ardından tecavüzcününününe hiç benzemeyen şeytani bir sırıtma belirdi. Yıllar önce bir yasak konmuştu kendisine ve bu yasağa göre şimdi yapması gereken, kadına ne olursa olsun yürüyüp gitmekti, ama bu *yaratıklara* derslerini vermek şu sıra tam da ihtiyacı olan şeydi.

Beli hizasına gelen duvar kalıntısını ellerini dayayarak aştı ve dökük bir taş setin üzerinden atlayıp tecavüze hazırlanan seriserilerin önünde belirdi. Aynı anda keskin kahkahası boş harabede yankılanıyordu. Elindeki demirle kadından uzaklaşmalarını işaret etti.

Tecavüzcülerden ikisi yoğun bir toz bulutunu da havalandırarak ayağa kalktılar ve Koray'ın karşısına dikildiler. İstemsizce bacıklarını aralayıp hafifçe öne eğilmişlerdi ve kolları vücutlarının yanında, hamleye hazır, gergin bekliyorlardı. Üçüncü adam ise hâlâ kadını tutuyordu.

Orkun Uçar

Soldaki, az önce kadını tehdit eden bıçaklı adamdı. Lider olduğu belli olan bu adamın sivri burnu ve ince bir bıyığı vardı. Koray 'ı baştan aşağı süzdü. "Ulan kız güzel! Sana anan başkalarının işine burnunu sokmamayı öğretmedi mi lan? Piç! Burnunu kesip bir tarafına sokacağım. Birazdan façanı bozdum oğlum, birazdan façanı bozdum..."

Aydın yan aydınlatıldığı harabede metalik bir parlolu belirdi. İkinci adam da sustalısını çıkarmıştı.

Tam istediği gibi iki yana adım atıp onu ortaya almaya çalıştılar. Koray lidere hamle yapar gibi yaylandı, ama parende atıp diğerinin suratına tekmeyi indirdi. Adam sersemleyerek arkasındaki kırık dökük duvara çarptı. Çıkan tok sesle beraber duvardan birkaç parça siva döküldü.

Koray, serseri kendine gelmeden başına çöküp demir çubuğu hızla boynuna soktu ve sertçe çevirdi. Demirin insan eti içinde çıkarıldığı vıcık vıcık ses daha kesilmeden hızla yana kaydı ve böylece kasatura hamlesinden kıl payı kurtuldu.

Arkadaşının başına gelenler kadını yere bastıran adamı korkutmuştu. Artık kurbanını daha gevşek tuttuğu belli oluyordu.

Koray, tek rakibi olduğunu anlamıştı.

"Sen bittin puşt! Biz aşiretizin anladın mı! Sülaleni temizleyeceğiz!"

Şaşkın adamın sesi titriyordu. Gözleri ölü arkadaşıyla Koray arasında mekik dokuyordu.

Koray'ın kahkahası bir kez daha yankılandı boşlukta. "Ben oksüzüm birader! Tehditlerini boş sallama."

Koray demir çubuğu hızla sallayıp boşu atak yaptı. Kasaturalı olan, hamleden kaçmak için zıplayınca kadını tutan arkadaşının ar-

Kızıl Kurt

kasına gerilemişti. Koray boş hamleyi zaten bu nedenle yapmıştı. Kadının boğazına bıçağını dayamış olanı, inanılmaz bir hızla saçından yakalayıp demir çubuğu gözünden beynine doğru soktu. Demirin yivleri adamın sol göz çukurunun çevresindeki kafatası kemiğinin üzerinde bir törpü işlevi görmüştü. Serseri acı bir çığlık attıktan sonra ölene dek elektrikle tutulmuş gibi titredi.

Kadın, üzerindeki ağırlıktan kurtulunca sürünerek duvar dibine sindi. Darmadağınık olmuş siyah saçları ve yırtık, tozlu giysileriyle bir ucube gibi görünüyordu.

Koray bu küçük çeteden kalan tek adama baktı. Arkadaşlarının ölmesi üzerine gerçek sırtlan yüzünü gösteriyordu adam. Kasaturayı ona fırlatıp koşmaya başladı. Koray bıçaktan ani bir refleksle yana çekilerek kurtuldu. İki ucu da kanlı demir çubuğu -bir ucu da kandan başka gri beyin hücreleri de vardı- fırlattı. Çubuk, koşmakta olan adama tam taş setin üzerinde, sağ topuğunun biraz üstünden isabet etti. Adam bağıarak yere düştü.

Koray mengene gibi elleriyle yakaladı çırpınan adamı ve biraz önce kadına tecavüze hazırladıkları alana çekti. Yüzüstü çevirip sırtına bindi. Adam inleyip soludukça yerden toz kalkıyor, burnuna ve gözüne doluyordu. Suratını toprağa gömdükten sonra kollarından başlayarak kemiklerini kırmaya başladı. Adam çığlık atmaya çalıştıka toprak ağzına doluyordu. Açılan ağzından dişleri toprağa saplanmış, öndekilerden üçü baskıyla kırılmıştı.

Koray, kurbanı yeterince acı çektiğini düşününce, kollarını adamın boynuna doladı ve ölene dek sıktı. Serseri son nefesini verirken, Koray bedeninde serinletici bir rahatlama hissetti.

Orkun Uçar

"Bacım korkma. Sana zararım dokunmayacak. Gel hele... Yaran var mı?"

Koray hâlâ şokun etkisinde olan kadını rahatlatmaya çalışıyordu. Öldürdüğü adamların ceplerini kontrol edip ne kadar paralan varsa aldıktan sonra onun yanına gitmişti. Kadın, Koray'ın yardımıyla yürürken hâlâ titiyordu. Harabeden çıktıklarında, "Gece vakti ne için vardı dışarda?" diye sordu Koray. Bunu hem merakından, hem de kadını yaşadığı olaydan uzaklaştırmak için soruyordu. Kadın oldukça zayıf bir sesle, "Portakal..." dedi.

Koray daha iyi duyabilmek için başını ona doğru eğdi. "Portakal mı?"

Kadın başını önüne eğip sustu. Dudaklarını birbirine bastır-mıştı. Cevap vermekten çekindiğini anladı Koray.

"Söylesene, ne portakal? Sana yardım etmek için burdayım."

"Beyim, portakal bulmadan gelme diye dışarı attı beni." Yeni bir öfke dalgası Koray'ın beynine hücum etti. "Allah Allah! Nasıl bir adammış bu, karısını portakal al, diye gece yanısı evden atıyor! Nerden alacaktın ki?"

"Bilmiyorum... Param da yok. Temizliğe gidemiyorum iki gündür. Aldığıma da el koyuyor."

Koray içinden ağır bir küfür savurdu. "Gel hele evine gidelim, ben, ona portakalını veririm. Kocansa kocan, biraz erkeklik öğren-meli. Parası olmayan bir kadın portakalı nasıl bulacakmış gece gece. Namussuz herif."

"Kocam da değil ki. Benimki geçen sene iki çocukla koyverip gitti. Sonra bu gelip yerleşti eve. Yalnız bir kadın olunca bin bir dert açılıyor başına. Hadi bizi korur dedim, ama içkisi, kumarı, dayacağı gideni arattı."

Kızıl Kurt

Koray daha fazla dinleyemedi. Kara bir girdap her sözü bey-ninde fokurdayan öfke kazanına yolluyordu.

Mahallede uzun uzun yürüdükten sonra kırık dökük bir evin önünde durdular. Kadın, Koray'ın sandığından daha fazla dışarıda kalmıştı ve bu, Koray'ın beynindeki girdabı gitgide güçlendiriyordu. Dış kapıyla oturma odası arasında sağ tarafına odun yığılmış bir giriş vardı. Onlar odaya girerken suratı içkiden kararmış, bıyıkları si-garadan sararmış bir serseri, küçük odadan çıkıyordu. Çakırkeyif ol-duğu parlak ve biçimsiz bakışlarından anlaşılıyordu.

"Ne çabuk döndün karı! İnşallah bulmuşundur portakal, hele bir bulamadım de... Hele bir portakalsız girmeyi dene..."

Koray'ı fark etmemiştir henüz. Tavırlarındaki bir şey, bu adamın derdi başka, diye düşünüyordu.

"Bu kim lan? Artık eve müşteri mi alıyorsun?..." Önce kızgın gibiydi sesi, ama sonra pis bir sırıtmayla Koray'a baktı. Elâ gözleri ve yakışıklılığı onu şaşırtmıştı. "Beyzadem, verirsen parasını neden olmasın. Ama bana ödeyeceksin."

Kadın endişeyle Koray'ın arkasına sinmişti. Koray, adama aldırmandan yan kapıyı işaret etti. "Orda ne var?" Kadın, "Kızım la oğlum yatıyor," diye cevap verdi. Serseri durumda bir gariplik olduğunu anlamıştı. Bu adam fazlasıyla kendinden emindi. Buralarda sık rastlanılan tiplerden değildi. Koray odaya giderken sessiz kaldı, bir yandan sustusunu bileğine dayadı.

Koray, serserinin çocuklara zararı dokundu mu diye endişelen-mişti. Bereket versin ki kız da, oğlan da rahatça uyuyordu. Odaya geri döndüğünde serserinin kadına tehdit dolu bir ifadeyle baktığını gördü. İş önce tatlılıkla halletmeyi umdu.

Orkun Uçar

"Birader, burda işin yok artık. Kapıdan çık git ve hayatına değer veriyorsan bu aileyi unut."

Serseri ayılmış gibiydi. "Beyim sen, beni yanlış anladın. Ben onları koruyorum..."

"Yanlış anlama falan yok. Bu aileye en ufak zararın dokunursa, buna niyetlenirsen kaçacak yerin olmaz. Seni iğne deliğine girsen bile bulurum."

Serseri, Koray'ın kendine olan güveninden korkmuştu. Çakal aslanı tanırdı, şu anda bileğiyle perdelediği sustalı bile cesaret vermiyordu. "Tamam gideyim o zaman." Sandalyeye dayalı ceketini aldı. İki adım atmıştı ki kadına döndü. "Buralar tekin değildir, her zaman koruyan birini bulamazsın. Hele o kız güzelleştikçe..."

Alayla söylüyordu, ama alta yatan tehdidi anlamamak imkânsızdı. Bu, Koray için bardağı taşıran son damla oldu. Hem işi tatlılıkla halletmek de neydi ki, böyle muhteşem bir gecede? Adama yetişip pantolonunun arkasından tuttuğu gibi duvara fırlattı. Serseri bu arada sustalısını çıkarmıştı. Mücadele olağanüstü hızlı ve sessiz gerçekleşti, öyle ki kadın bile çığlık atamadı... Koray, adamın bileğini çevirdiği gibi kendi elindeki sustalıyı kaburgalarına daldırdı. İçeride birkaç kez sağa sola döndürdü, bıçağın dönmesini engelleyecek bir şey kalmadığında cansız bedenini düşmesine izin verdi.

Kadının sinirleri en sonunda iflas etmişti. Sedire oturmuş ağlıyordu. Koray, kanlı bedeni işaret ederek. "Ben bundan kurtulurum," dedi. Cesedi bir çuval parçasıyla sardı. Harabeye götürüp diğerleriyle birlikte gömecekti.

Kızıl Kurt

Cebindeki parayı çıkararak birazını kendine ayırdı. Geriye kalan, kadının üç aylık kazancına denkti. Yanına gidip avucuna sıkıştırdı. "Şimdilik bunları al. Kısa zamanda sana ve ailene güvenli bir çözüm bulacağım."

Nihayet evine geldiğinde şafak sökmek üzereydi. Cesetlerden kurtulmak çok vaktini almıştı. Harabede bir bodrum girişi bulmuş, dört cesedi buraya attuktan sonra üstünü taş ve tuğlayla örtmüştü. Kısıtlı ışığa ve kuvvetli hafızasına güvendiği kadarıyla kanlı mücadelede kalan bütün izleri yok etmişti. Aslında yorgun olması gerekirdi ama son derece canlı ve mutlu hissediyordu kendini.

Serin, tuhaf bir özgürlük duygusu sarmıştı içini. Yeni hayaller bulmuş bir çocuk gibiydi. Yıllar süren bekleyişi sona ermiş, yeteneklerine vurulan "yasak" mührü sökülüp atılmıştı. Artık bu yasak zıvasını dinlemeyecek; gerek kendi hayatı, gerekse yardıma ihtiyacı olanlar için elinden geleni yapacaktı.

Bu bekâr evinden de bir an önce kurtulacaktı. Eve gideceğini düşünmek bile ruhunu sıkıyordu... Sadece yatak, yanında kırık döktük bir koltuk ve eski bir taburesi vardı. Odanın geri kalan boşluğuna ev sahibinin eskileri yığılmış, üzerine sigara delikleri dolu, pis bir çarşaf örtülmüştü. Odada boşluk bir cisim, bir eşya gibiydi. İşte bu nedenle konuğunu fark etmesi zor olmadı.

Karanlıktaki iri gölge, sigarasından derin bir nefes çekti. Koray ışığı yaktığında onun trençkot ve şapkasıyla oturduğunu gördü. Sivri, biçimli bir burnu ve çukurda gözleri vardı. Adam, "Selam Gri-13," dedi. Koray bu unvanı yıllardır duymamıştı.

Orkun Uçar

"Kimsin?"

"Bu önemli mi? Gözetmenidim, ama şimdi bir haberciyim." Cebinden uzun, sarı bir zarf çıkarıp uzattı.

Koray zarfı tuttu ve adamın gözlerinin içine o bakışlarını kaçıran kadar baktı. "Artık beni unuttuğunuzu sanıyordum."

Adam kalkıp gitmeye hazırlanırken sigarasını söndürmek için boş yere bir küllük aradı, sonunda dışarıya atmaya karar vermiş olmalı ki avucunda sakladı. "Biz unutmuyoruz. Eğer işimize yaramayacağına düşünseydik bir zarf değil, güzel bir kurşun alırdın."

Koray, "O hiç belli olmazdı," diye mırıldanarak gülümsedi. Gri Takım anılan beynine doluverdi. Sınıfın en başarılı öğrencisiydi... Hepsinden, Kurt'un gözdesi Gökhan'dan bile kat be kat yetenekli olduğu kesindi, ama buna rağmen yıllardır arayıp soran olmamış, herhangi bir görev verilmemiş ve kesinlikle ölümcül yeteneğini kullanmaması emredilmişti...

Bu, arada kalmışlık ve beklenti Koray'ın hayatını mahvetmiş, ondan bir tutunamayan yaratmıştı. Ne bir yere, ne bir işe, ne bir kadına bağlanabilmişti. Hiç arkadaş olmamış, oradan oraya sürüklenmişti. Sanki rolünün gelmesini bekleyen bir aktör gibi hayat yerine kulisi yaşamıştı.

İşin komik yanı, beklediği görevin yasaklan yığıldığı, artık özgür olduğunu ilan ettiği gece gelmesiydi.

Zarfı, içinde hoş bir boş vermişlik duygusuyla açtı. Bir adres ve randevu tarihi ve saati yazılıydı.

Kızıl Kurt

19 Ekim 2005 - Saat: 23.15
Gümüşsuyu - İstanbul

İstanbul... Bu şehir, yalnız bir kalbin yaşaması için çok ağırdı. Tutunamamıştı bir türlü. Ne zamandır çekiyordu bu yükü. Nefreti besin yapmıştı. Bu kadar geç bir saatte verilen randevu için yağmurla ıslanmış yollarda ilerlerken kim bilir suça meyilli kaç surat gördü ve kim bilir kaç kez istençsizce tetik çeker gibi titredi parmağı.

Nihayet ayaklan, üst katları boğazın nefis manzarasını sahiplenen bir apartmanın önünde durdu. Elindeki adreste beşinci kattaki dairenin numarası vardı. Demek efsane burada yaşıyor, diye düşündü.

Kapıyı çaldığında, sinirleri alınmış gibi görünen kibar bir uşak onu içeri aldı. Mutfakta, muşamba masa örtüsünün üzerine yayılmış gazeteyi okuyan yaşlı bir bayan vardı. Bakıcı veya hemşire olmalı, diye düşündü.

Bekleme odasındaki ağır mentol ve kolonya kokusu genzini yaktı. Yine de çeşitli ilaçların kokusunu ayırt edebiliyordu. Cebindeki garip nesneyi düşündü; naylon bir torba içinde biraz tuz... Adresin altındaki notta bunu Beyin'e vermesi yazılıydı.

Boğaz manzaralı bu evde yaşayan adama Beyin diyorlardı. Büyük ihtimalle bunun nedenini birazdan öğrenecekti.

Uşak kapıyı açıp içeri davet etti. Nedense ilk önce dikkatini perdeleri açık büyük pencereden görünen Boğaz'ın ışıkları çekti, daha sonra da odaya yeşil ve solgun mavi renklerde yansıyan birkaç televizyon ekranı.

Orkun Uçar

Kolundan tutularak karanlık köşedeki yatağın kenarına götürüldü. Burada, yataktaki yaşlı adamı canlı tutan makinelerin sesi duyuluyordu. Hırıltılı bir ses, "Boynumdan aşağısı felçli," dedi. "Bu nedenle bana Beyin dediklerini tahmin edebilirsin. Koltuğa otur. Ekrem ışığı açar şimdi."

Gülümseyen mumyalaşmış bir surat aydınlandı. Koray, Tanrım, kaç yaşında bu adam, diye düşündü.

Kendini tanıttıktan sonra emaneti uzattı; naylona sarılmış bir tutam tuz.

Bir sessizlik ardından, iç çekiş duyuldu. Kısık kahverengi gözler, elanın derinliklerine beğeniyle bakıyordu. "Ne kadar uzun zamandır bunu beklediğimi bilemezsin," dedi ihtiyar. "Sen özelsin. Herhalde yıllarca unutulduğunu düşündün. Arkadaşların tek tek görevlendirilirken, sen mutsuz bir hayatın içine tıklıldın."

Doğru söylüyordu. Liseye kadar süren üç yıllık eğitimden sonra bir Gri Takım üyesi olmuş, ama arada sırada gelen Denetçi dışında hiçbir haber alamamıştı. Üstelik bu beklenti dolu yıllarda ne bir işe sahip olabilmişti, ne de bir sevgiye... Askerden döneli beş yıl olduğu halde geçici işlerde zaman geçiriyordu. Beyin, "Sen özelsin," diye tekrar etti. "Nedir benim özelliğim?" diye sordu.

"Bilgi ile analiz yapmak, strateji çizmek önemli bir yetenektir, ama bunu aşan bir durum daha vardır. Eksikleri dolduran sezgi... İçinde doğruyu bilmek... Emin olmak, işte sende bu var. Eğitimin sırasında dikkati çekti..."

Konuşmayı bir öksürük nöbeti kesti.

Bu doğru olabilirdi. Bazen beyni böyle işliyordu, yarım bir binanın tamamını görebilmek gibiydi bu... Bir sorun öntüne geldiğin-

Kızıl Kurt

de beynini bir ışılı doldurur, öğretilenlerden farklı bir yöntemle doğru sonuca ulaşırdı. Gazete haberlerini okuduğunda birbiriyle ilgisiz haberler arasında bağlantı kurar ve zamanla her şey gerçekten düşündüğü gibi gelişirdi.

Bu yeteneğini olumlu bir şekilde değerlendirdiği söylenemezdi. Peki, ama onlar bunu biliyorlarsa niye bunca zaman beklemişlerdi? Bu soruyu sadece düşünmekle kalmadı.

"Dönemin ruhunu taşımam bekledi," dedi yatağa bağlı adam. "Her dönem kendi ruhunu taşır. Gençlerin dinlediği müzikten tut, moda, duyulara, hayata bakış açısına, politikaya... savaşımlara kadar! İşte sen doğru analiz ve strateji adına, dönemin ruhunu taşımam için görevden uzak tutuldu, bizim bakış açımıza göre *kirlenmemen* sağlandı. Artık sezgilerin, teşkilatın eski düşünce yapısıyla, sistemeyle çarpışmadan hizmet verebilecek."

Dönemin ruhu mu? Neydi ki solmuş bir ruh, sevgisizlik, yalnzılık, bağlanamamak...

Farkında olmadan omuzları düşmüş, başını öne eğip düşüncelere dalmıştı.

Beyin devam etti. "Merak ediyorsun değil mi, taşıdığın, temsilcisi olduğun dönem nedir? Bir değişim dönemindeyiz; tutunuşların olmadığı, belirsizliklerin, sislerin görüşü engellediği... Tıpkı insanlar gibi ülkeler ve dünya jeostratejisi de böyle. Soğuk savaş bittiğinde ardi ardına kısa geçişler yaşandı; ABD ile Japonya arasındaki ekonomik savaş, tek kutuplu dünya, medeniyetler çatışması... Ama hâlâ dev tektonik kütleler kayıyor ve oturamıyor... Kim nerede yer alacak belli değil, ama sisler açılmaya başladı. İşte sen teşkilatı sislerin açıldığı zamana taşıyacaksın. Benim görevim senin gibi bi-

Orkun Uçar

rine sezgi vermek değil, ama sana belli bir düşünce sistematığı ve disiplin kazandıracağım."

"Yani sizin öğrenciniz mi olacağım?"

"Evet... Ama endişe etme, umduğundan kısa sürecek bu eğitim, daha sonra görevlendirileceksin. Senin için bir oda hazırlandı, bir süre burada kalacaksın. Haber vereceğin birileri varsa, bir şeyler uydurursun."

"Yok," dedi. Öylesine net ve açması bir cevaptı bu. Gerçek adımlı hâlâ bilmiyordu Beyin'in. Zaten söylemeye niyeti var gibi de durmuyordu.

"Bir dahaki sohbetimize kadar konuştuklarımızı düşün olur mu? Artık yoruldum."

O sözünü bitir bitirmez uşak kapıyı açıp genç adamı dışarı davet etti. Büyük ihtimalle oda sürekli gözetleniyor, bütün konuşmalar dinleniyordu.

"Efendim, bir ricam var..."

Uşak, onu dışarı çıkarmak için ısrar edecekken Beyin'in görünmez bir işaretile durdu.

"Evet?"

Koray elinde tuttuğu kâğıdı gösterdi. Gaziosmanpaşa'daki harabe gelen su faturasıydı, o evden çıkmadan önce bunu bulup kalaralayabilmişti. "Bu adreste yardım edilmesi gereken bir kadın var. İki çocuğu ile ortada kalmış. Ona bir..."

Beyin, "Tamam, tamam..." diye sözünü kesti. "Ekrem'e ver adresi, o ilgilenir."

Kapı kapandığında gölgede kalan suratında bir gülümseme vardı Beyin'in. Bu adamın gücün iyi tarafında olması sevindiriciydi. Ona görev verilmesine itiraz edenler vardı. Özellikle Kurt, "Bu

Kızıl Kurt

adam panzehiri olmayan bir zehir; düşman kadar bize de zarar verebilir. Kontrol sıfır," diyerek Koray'ın denklemden silinmesini savunuyordu. Ama zor zamanlar ufukta görünüyorken denize düşen yılanı sarıladı: ABD'nin Türkiye'yi işgal planının çarkları dönmeye başlamıştı bile!

Koray, Ekrem'in gösterdiği odasında her ihtiyacının hazır edildiğini gördü. Küçük masaya bir sofra hazırlanmıştı. Okuması için Orta Asya Türk Cumhuriyetleri ile ilgili kitaplar küçük kitaplığa dizilmişti. Karnını doyurduktan sonra, pijamalarını giyip uyumaya çalıştı, ama uyku tutmadı. Yatakta televizyonda gece yarısından sonra yayınlanan haberleri izledi.

Uyumadan önce, sanırım görev yerim Orta Asya, diye düşündü.

Koray tahmininde yanılmamıştı. Beyin ile yapılan üç aylık eğitim sonunda görev yeri Kazakistan olarak açıklanmıştı.

"Seni daha önce başka bir işte değerlendirmek sineğe bazı kayla ateş etmek olurdu. İşte şimdi, tüm yeteneklerini kullanacağın bir görevin var."

"Tam olarak nedir efendim? Birinin yerine mi geçeceğim?..."

Eğitim sırasında Gri Takım üyelerinin çeşitli ülkelerde kimliklere bürünüp saklandıklarını öğrenmişti.

"Hayır," dedi Beyin. "Sana özel olduğumu söylemiştim. Gri Takım'ın diğer üyeleri saklanıp sinsice hareket etmeli, ama sen kısa zamanda ismini duyurmalısın. Onlar gölge iken sen ışık olmalısın. Senden Orta Asya'yı istiyoruz."

Orkun Uçar

Koray şaşırmişti. Beyin devam etti...

"Sovyetler yıkıldığından beri diğer Türk Cumhuriyetleri'nde çok başarılı olamadık. Ruslar zaten güçlüydü, Amerikalılar, Japonlar, Almanlar paralarıyla öne geçtiler. İran sıkı çalıştı. Hatta Suudiler bile bizden iyi. Yerel yönetimler güçlerini paylaşma konusunda çok paranoyak ve ne yazık ki biz genelde muhalefetle iyi ilişki kurabildik." Koray okuduğu kitaplardan Türkiye için parlak bir durum olmadığını biliyordu. Ülkeyi bağımsızlıktan beri yönetenlere karşı bazı suikast girişimleri olmuş ve hep Türkiye ile ilişkili muhalefet suçlanmıştı. Kırgızistan'daki darbe, diğer ülkeleri hem ABD'den, hem de Türkiye'den uzaklaştırmıştı.

Son zamanlarda Türkiye'nin yaşadığı kalmamış gibiydi. "Sen oraya gidecek ve o ülkeleri bize vereceksin." Koray ne imkânsız dedi, ne de bunu nasıl yapacağını diye sordu. "Bu görev sırasında özgür hareket edebilir miyim?" Beyin, "Elbette," dedi. "Masada sana yardım edecek bilgilerin bulunduğu bir dosya var. Temasa geçebileceğin isimler, kadrondaki adamların..."

Koray dosyaya şöyle bir göz atarken, "Adam filan istemiyorum," dedi.

Beyin şaşırmıştı. "Ama..."

"Ayrıca Kazakistan'a değil, Kırgızistan'a gitmek istiyorum. Orda başlamalıyım. Bana eli bin dolar verin yeter. Bu adamların hiçbirisiyle temas etmeyeceğim."

"Neden?"

"Bunlar ya takip ediliyordu ya da ikili, üçlü oynadıkları için ortalıktadırlar. Kendimi açık etmek istemem."

Kızıl Kurt

"Peki sen öyle istiyorsan."

"Benim dönemin ruhu olduğumu siz söylemişsiniz Beyin. Ben artık ABD ipliyle kuyuya inmem. Bu strateji beni onların adamı yapar, kendi stratejim ise bağımsız hareket etme olanağı sağlar."

"O zaman sana basanlar Koray. Kızıl Kurtlar Operasyonu başladı."

3 Ocak 2006 - Saat: 13.35

Bişkek - Kırgızistan

Koray küçük, eski görünümlü havaalanının çıkışında bir taksit bulmakta zorlandı. Zaten tek tip değildi araçlar, ancak şoförlerin çirkinliği işe yarıyordu. Bir kargaşa hâkimdi ortalığa, askerlerle dolu kamuflajlı kamyonlar şehir merkezine gidiyor, bu nedenle taksiciler o yöne gitmek istemiyordu.

Neler olduğunu sorduğu bir hamal, ismini anlamadığı bir milletvekilinin sokak ortasında iki korumasıyla vurulduğunu söyledi. Geveze bir adamdı, milletvekilinin Özbek azınlıktan, Kırgızistan'daki mafya liderlerinden biri olduğunu da ekledi bir çırpıda. Öldürülme emrini veren de başka bir milletvekili, hatta bakan olabilirdi.

Devrimden beri düzen oturmamıştı. Yönetim, dinci Özbek azınlığa yakın güçlerin elindeydi.

Sonunda bir taksici, normal tarifenden iki katına ve elâ gözlerinin hatırına Koray'ı güzel bir otele götürmeyi kabul etti. "Memnun kalacaksınız Kıyat Bayım, Türkiye'den gelen işadamları orayı tercih ediyorlar," deyince genç adam başka bir otel istedi.

"Beni daha az bilinen, Kırgızların kullandığı bir otele götür. Diğer işadamlarının benim yaptıklarımı bilmesini istemiyorum."

Orkun Uçar

Kırgız şoför kahkaha atıp göz kırptı. "Geçirip koyunuz bayım, anlayamadım." Koray bunun "özür dilerim" anlamına geldiğini biliyordu neyse ki. "Geceleri renkli istiyorsunuz değil mi? Kadın isterseniz ayarlayabilirim."

İşte konuşma Koray'ın istediği gibi geliyordu. "Ben daha çok kumarla alakalıyım." Samimileşen şoföre göz kırptı.

Kırgız şoför, "Kumar yasak bayım," dedi. Çenesini ciddi görünmesini sağlayacak biçimde geri çekmiş, bu yüzden gıdığı bir torba gibi ortaya çıkmıştı.

"Fahişeler de öyle değil mi? Beni bir kumarhaneye götürürsen sana bir elli dolar veririm."

Timur adlı şoför çürük dişlerini ortaya çıkaracak şekilde bir daha sırttı. "O zaman Nurbek'in mekânı en iyisidir. Eski, şampiyon bir boksördür, müşterilerini korur. Oyunlardan para alır. Kaybeden sadece müşterilerdir. Para kazanıp giden adamın soyulmasını öler. Yalnız Kuzeylidir."

Koray, onu biraz daha konuşturdu. Kırgızistan'da Kuzeyli Güneyli ayrımı yapıldığını biliyordu. Edindiği bilgilerden, bu Nurbek'in tam aradığı adam olduğunu düşündü.

Bu küçük grup, tahminin aksine uyuşturucuyu Battı'ya değil, Çin'e aktarıyordu. Bu topraklarda iki dev ülke, Rusya ve Çin'in ağırlığını hissetmemek imkânsızdı. Nurbek ve grubu, Sincan Türkleri aracılığıyla dünyanın en kalabalık ülkesine küçük miktarda uyuşturucu sokuyorlardı. Tehlikeli bir işti, çünkü her sene yüzlerce kişi uyuşturucu nedeniyle idam ediliyordu.

Ertesi gün aynı taksi şoförü onu otelinden alıp Bişkek'e yarım saat mesafedeki bir benzincinin arkasındaki villaya götürdü. Gözle-

Kızıl Kurt

ri Kırgız başkentinin geniş cadde ve sokaklarına artık alışmıştı. Kumar oynatılan villaya ulaştıklarında Koray sordu.

"Burdan nasıl döneceğim, bekleyebilir misin?"

"Burda taksi vardır bayım, görevliye söylerseniz çağırırlar. Benim müşteri getirmeme ses etmezler, ama beklersem başım belaya girer."

"Tamam o zaman, işte elli doların," diye yol parası hariç, söz verdiği miktarı ödedi Koray.

Kumarhane çok lüks değildi. Türkiye'deki bitirimhanelere benziyordu. Bir kenara dört tane eski kollu canavar konmuştu, ama bunlarla ilgilenen yoktu. Oyunlar masalarda dönüyordu.

Birkaç saat poker ve barbutta oyalandı. Bin dolar para kaybetmişti. Bir ara ortaklık hareketlendi, iki iriyarı korumann arasında kısa boylu biri yukarı kata çıktı. Koray fışıldışmalardan bunun beklediği adam olduğunu anladı. Yani bitirimhanenin sahibi Nurbek.

Elinde iki kırmızı fişle oynayarak merdivene yürüdü. Hemen bir görevli yolunu kesti. "Yukarı yasak!"

"Nurbek Banyarev ile görüşmek istiyorum."

Adam bu kez, "Bas git!" dedi.

Koray gülmüsedti. "Sayın Nurbek'le konuşmam lazım. Türkiye'den geldim." Kollarını açtı. "Silahım yok."

Bir anda salondaki oyunlar durmuştu. Tüm müşteriler sessiz bir endişeyle o tarafa bakıyorlardı. Merdivenden kalın bıyıklı, dazlak bir adam indi. Koray'ı engelleyen görevli ile Kırgız lehçesinde hızla konuştu. Konuşmayı takip etmek ve anlamak imkânsızdı. Koray'ı baştan aşağı süzdü. Nihayet yukarı işaret etti.

Banyarev, onunla görüşmeyecek olsa bile sorunu yukarıda çezeceklerdi anlaşılın.

Orkun Uçar

Aynalarla kaplı olan koridorda üzerini büyük bir özenle aradı. Yeşil halılı bir odaya soktuklarında cam masanın arkasında Nurbek Banyarev kendisine bakıyordu. Kabadayılar gibi ceketini omuzlarına almış, avuçlarını masaya dayamıştı. İki iriyarı koruma ve dazlak adamın dışında üç adam daha katılmıştı onlara.

Nurbek, Rusça konuştu. "Ne istiyorsunuz?"

Koray cevap vermedi, bu kez soru epey düzgün bir Türkçeyle tekrar edildi.

"Türkçeniz iyi," dedi Koray. Bu adam akıllı birine benziyordu. İriyan biri olmasa da Koray'in deneyimli gözleri, karşısında kastan oluşan sağlam bir vücut görüyordu. Büyük ihtimal, boks dışında diğer dövüş sporlarına da çalışmıştı. Nitekim Nurbek, "Boks ve karate takımıyla gelmişim birkaç kere Türkiye'ye," dedi.

Demek ki bu küçük mafya lideri gücünü konuşturuyordu. "Evet... Hâlâ yanıtlamadınız sorumu."

"Ben size güç ve çok para kazandırmak istiyorum," diye cevap verdi Koray.

Nurbek gevrek bir kahkaha attı. Diğerleri lehçeye aşına değil, ama patronları gülünce zorla gülmeğe çalıştılar. Ucuz yapımlardaki beceriksiz aktörler gibiydiler. Koray durumu sevimli bulmuştu.

"Peki bu nasıl olacak bayım? Bizi hangi ülke adına kullanacaksınız?"

Koray bu adama giderek ısınıyordu. "Ülke yok, örgüt yok. Ben varım. Ortağın olarak sana güç ve para sunacağım."

Eski boksör, koltuğunda yaylandı. Gömlek içinden bir dövme gözüküyordu. Belki Yakuza ile bağlantısı vardır, diye içinden geçirdi.

"Bizim rahatımız yerinde bayım, ne yazık ki cömert teklifini reddetmek zorundayım."

Bu adamlar güçten anlardı, özellikle Nurbek gibi bir adam hem de. Koray gösteri vaktinin geldiğini anladı. Nurbek Banyarev konuşurken hemen harekete geçti...

Önündeki sandalyeye basıp havalanarak iki iriyarı korumaya tekmeyle geçirdi. Onlar serserlenker diğerlerine saldırdı. Dazlak, silahını çıkarmıştı, kolunu bükünce onu rahatlıkla aldı ve tek bir hamlede şarjörü çıkarıp cebine koydu.

Bir dakika içinde Banyarev'in adamları yerde inliyordu.

Şimdi sadece ikisi ayakta idi.

Banyarev masanın arkasından tek bir zıplamayla önüne geçti. Ceketini atmıştı. Koray, Kırgızın atlama mesafesi almadan masayı aşmasını takdir etti.

Eski boksör, sert saldıırıyordu, ama Koray sadece savunma yaptı. Böylece gelecekteki ortağın adamlarının önünde küçük düşürmüyordu. Nitekim, Banyarev birkaç açığını yakaladığını, ama darbeyi indirmediğini anladığında gözleriyle anlaştılar.

Birden yerde inleyen adamların şaşkın bakışları altında bilekten el sıkıştılar ve omuz vurdular.

Banyarev, "Rezil herifler," diye bağırdı onlara. "Tek bir adam devirdi hepimizi. Allah'tan kendisi ortağım, yoksa ölmüşünüz. Yarından itibaren iki kat çalışacaksınız."

Koray planının ilk adımını başarıyla geçmişti.

II. BÖLÜM

YAŞAM GÜCÜ

Kızıl Kurt

25 Mayıs 2008
Bursa yakınları

İrili ufaklı yapraklar dallarda hışırdıyor, sırtını batıya yaslamış güneş, tepelerin üstünde parlıyordu. İki yanı ağaçlarla kaplı, metrelerce dümdüz uzanan yol, serin ilkbahar havasında sükûnet ve huzur dolu pastoral bir tablonun kusursuz bir parçası gibi görünüyordu. En azından, gri binek otomobil, köşeyi döndü yolun bu kısmına girene kadar...

Otomobilin yola girmesiyle birlikte başka herhangi bir arabadan çıkamayacak kadar çirkin, periyodik seslerden oluşan bir gürültü havayı yırtmaya başladı. Gürültünün hemen ardından yolun ve ağaç gövdelerinin üzerinde titreyerek ilerleyen gölge, bir sivrisineği andırıyordu.

Laciverde boyanmış, altı kişilik sivil helikopterin içindekiler ateş edebilmek için fırsat kollarken altlarındaki otomobil düz yolda hızını artırdı. Sürücü, müthiş bir ivmeyle hızlanan aracı olabildiğince yolun kenarına, ağaçların korumasına yaklaştırmaya çalışıyor, aracı bu duruma isyan edercesine bağlıyordu. Helikopterdekiler, önce dönemeçler boyu aracı takip etmekten kurtuldukları için sevinmişler, düz yolda hedeflerini rahatlıkla vurabileceklerini düşün-

müşlerdi. Oysa düz yola girdiklerinden beri ağaç dalları arasından göz kırpar gibi görünen siyah metal dışında hiçbir şey göremiyorlar, sürücünün ne kadar usta olduğunu daha iyi adayabiliyorlardı.

Alnından süzülen ter damlalarıyla kaşları sırlıskılam olmuş pilot, sağ yanındaki levreyi hafifçe sola yatırdı. Helikopter de levreye uyum içinde sola doğru minik bir açıyla döndü. Sivil canavar şimdi yolun tam üstündeydi. Pilot otomobille aralarındaki yatay mesafeyi biraz artırdı ve ne bekliyorsun, der gibi geriye baktı. Makineli tüfeğin arkasındaki adam bu bakışı görür görmez onaylama anlamında başını salladı ve kenara yaklaşma çabası içinde zikzaklar çizen araca nişan aldı.

Daha birkaç dakika önce kuşların şarkılarından başka bir şeyin duyulmadığı bu güzel orman yolu, şimdi kulakları sağır eden mermi atışlarıyla dolmuştu. Dallarında salınıp duran yapraklar çarpan mermilerle birlikte kopuyor, onlarcası havada uçuşup duruyordu. Mermilerin büyük bir kısmı yola isabet ederek asfaltta delikler açıyor ve çizgi halinde izler bırakıyordu. Ağaç gövdeleri budak budak parçalanıyordu. Asfaltta ilerlemekte olan otomobil, ağaçların koruması altında zikzaklar çizmeye devam ederken hızını daha da artırdı. Helikopter de onun peşinde, uygun konum arayışı içinde dönüp durmaktaydı. Mermilerin ardı arkası kesilmiyordu, fakat silahın başındaki adam durumdan hiç memnun değildi. Aracı olabilecek en iyi şekilde görüyor olmalarına rağmen bir türlü istediği gibi nişan alamıyordu. Helikopter ne tarafa geçerse geçsin otomobil sığınacak bir manevra yapmayı başarıyordu. Sürücünün helikopterden bu kadar rahat kaçabilmesi tamamiyla saçmalıktan ibaretti ona göre.

Adam, mermi besleyen arkadaşını bekledi ve o işini yapar yapmaz tekrar tetiğe asıldı. Şimdi bir dönemçten geçmiş ve daha dar bir yola girmişlerdi. Mermilerden birkaçının isabet etmiş olduğuna inanıyordu. Aracın hiç darbe almaması imkânsızdı. Ancak, az önceki yolda bile daha da birkaç tane isabetli atış yapılmış olması onu umutsuzluğa sürüklüyor, daha da öfkeliendiriyordu.

Otomobil dar yolda yalpalamaya başlamıştı. Müthiş bir hızla neredeyse kontrolsüz ilerliyordu. Yol fazlasıyla bozuktu. Helikopterden ateş eden adam otomobilin sağ tarafa daha da yaklaştığını gördü. Biraz sonra aracın sağ yanı yoldan çıkmıştı. Hemen yolun kenarında başlayan ağaçlarla asfalt yolu sadece bir tümsek ayırıyordu. Otomobilin sağ ön tekerleği ve sağ arka tekerleği bu tümseğe çıktı. Bu ani yükselmeye sarsılan araç kısa bir süre tümseğin üzerinde yol aldı ve tümseğin biraz daha dikleştiği bir noktada rampadan uçan gösteri arabaları gibi havalandı. Fakat düz değil; sol yanı aşağıda, sağ yanı yukarıda kalacak şekilde uçuyordu.

Helikopterdeki adam, otomobilin şimdi dümdüz görünen tavanına doğru mermi yağdırmaya başladı. Mermilerin araca isabet ettiği görülebiliyordu. Bu sırada belli belirsiz kendisine seslenildiğini duymuş olsa da umursamadan ateş etmeye devam etti. Şu anda arabayı süren herife dersini verecekti. Demek kaçabileceğini sanıyordu ha! Kulağındaki ses, ateşi kesmesini emrediyordu kendisine, ama o bunu hiçbir şekilde umursamıyor, duyduğu kelimeleri anlamlandırmaya çalışmıyordu. Böyle bir şans yakalamışken bırakmamaya kararlıydı. Tavani delen mermileri görebiliyordu ve bunun için gerçekten çok beklemişti.

Otomobil tekrar dört tekerleği üzerinde ilerlemeye başladığını dalpaladı ve yolun ortasına kadar kaydı. Ateş eden adam açık he-

defe mermi yağdırmaya devam ediyordu. Hatta, yanına kadar gelecek omzuna vuran arkadaşını umursamıyordu. Derken mermilerin aniden otomobilden çok daha uzaklara, yukarıya ve çeşitli yönlere savrulmasını izledi. Ani yön değişikliğiyle kendisi de helikopterin içine yuvarlanmıştı.

Yan şaşkın, yan kızgın bir ifadeyle tepesinde dikilen arkadaşına bakarken yüzü ifadesizdi. Önerilerine bir tepe çıkmış, tepeyi aşmak için yükselmeleri gerekmişti. O ise bu durumda bile ateşi kesmemişti.

Tepeyi aştıklarında aracı yolda göremediler. Pilot helikoptere daireler çizdiriyordu, ama bir şey göremiyorlardı. Otomobil nereye gitmiş olabilirdi ki? Ormana girmiş olamazdı. Araçtakilerin bir yerlere kaçmadıkları da kesindi. Duran bir arabanın bir yerlere yuvarlanmadıkça böylesine kısa bir sürede saklanması mümkün değildi.

Yaklaşık bir saat sonra, hedefi anayolda buldular. Araba bir şekilde başka bir yola girip oradan anayola çıkmış olmalıydı.

Buradaki trafik, ateş etmeyi imkânsız kılıyordu. Uzun süre kendilerini belli etmeden aracı takip ettiler ve sonunda bekledikleri fırsat ayaklarına geldi. Otomobil, Yenişehir'e giden yola sapmıştı. Şimdi aşağıdakilere haber verebilirlerdi.

Otomobil dönemeci döndü ve ani bir frenle yolda yalpalayarak metrelerce kayd. En fazla yüz metre mesafede, burunları birbirine çevrilmiş iki cip yolu kapatmıştı.

Soldaki cipten bir adam çıkıp yere diz çöktü. Bir başkası arkadan koştu ve diz çökmüş adamın omzuna kalınca bir boru yerleştirdi. Bu sırada helikopter yine belirmişti tepede. Araç geri geri gitme -

ye çalışırken diz çökmüş adamın omzundaki ölüm borusundan çıkan roket, araca doğru yol almaya başlamıştı bile.

Roketin otomobile çarpmasıyla büyük bir patlama meydana geldi. Olduğu yerde hoplayan araç alevler içinde yanarken sağdaki şarampolde yuvarlanmaya başladı. Uçurumun dibine ulaşan alevler içindeki otomobil, sonunda tavanı üzerinde kalakaldı. Bir süre alevin çırtdayan sesi, uçurumun tepesine koşup aşağıdaki araca bakan adamların Türkçe olmayan konuşmaları ve tepede bekleyen helikopterin pırpırları duyuldu. Sonra araç kulakları sağır eden bir gürlütle tekrar patladı. Yukarıdan bakan iki adama kadar ulaşan alevler yüzlerini sıcak bir köpek dili gibi yalayıp geçti. Aşağıdakiler de köpeğin midesinde olmalıydı şimdi.

Adamlar ciplerine koşarken, bir süredir yukarıda asılı duran helikopter de sıklıkla gibi aniden kuzeve yönelip uzaklaşmaya başladı.

26 Mayıs 2008 Kurtköy yakınları
- İstanbul

Ambulans boş yolda çığlıklar atarak hızla ilerliyordu. Önde, şoförün yanında oturan iri yapılı adam son derece telaşlı görünüyordu, dudakları sinirden titriyordu. Bulunduğu yerden, umutlarını bağladığı dal çok güçsüz görünüyordu.

Şoförün yanında oturan adam MIT görevlisi Eşref Kaplı'ydı. Kucağında silahtı, yola boş boş bakıyordu. Yoldaki bir tümekten geçen ambulans sarsılınca uykudan uyanmış gibi hızla şoföre döndü. Adama ne diyeceğini bilemeyince, "Daha hızlı," deyip tekrar yola baktı. Sonra arkaya döndü. Yanmış bedenini başında genç, orta uzunlukta düz saçları omuzlarına dökülen, şirin yüzlü bir hem-

Orkun Uçar

şire bekliyordu. Eşref Kapılı 'yla göz göze gelir gelmez başını yarıya dikti. Önde oturan bu adamdan nedensizce korkuyordu. Lisedeki biyoloji öğretmeni ve babasının arkadaşı Osman Bey'den de böyle korkardı. Onun karşısında ne yapsa yanlış olacak gibi hissedirdi. İşte bu adamda da böyle hissetmesine neden olan bir şeyler vardı.

Eşref Kapılı sadece bir an önce Kurtköy'e varmayı düşünüyordu. Bir kucakındaki silaha, bir de yola baktı. *Olur mu*, diye düşünüyordu, *yapabilirler mi?*

İçini çekerek bu kez dönmeden seslendi. "Kızım, o adama dik kat et, sakın bir hata yapma." Hemşire o görmese de hiçbir şey demeden başıyla onayladı. Ölümle mücadele içindeki yaralıya baktı. Adamlı ilgili yapılabilecek tüm hatalar zaten yapılmış, hemşireye pek bir şey kalmamıştı.

Yaklaşık sekiz saat önce, Eşref Kapılı haberi almış ve derhal arabasına atlayıp Bursa'ya doğru yola çıkmıştı. Üç saat sonra Bursa Devlet Hastanesi'nin danışmasındaydı. Danışmadaki hemşireden aradığı hastaların yerini öğrendiğinde içinde koşmak için delice bir istek duymuş, ama bunu yapmamıştı.

Eşref Kapılı'ryı orta yaşlı, kısa boylu, kel ve suratsız bir doktor karşıladı. Kendini Mehmethan Cihan olarak tanıttıktan sonra, yaralıyla bağlantısını sordu Kapılı'nın. "Aile dostuyum," demekle yetindi o da.

Doktor dudaklarını birbirine bastırıp yüzüne acı bir ifade vermeye çalışırken Eşref Kapılı daha önce hiç olmadığı kadar endişeliydi. "Kadın ve çocuğu kaybettik," dedi doktor. "Bize yapacak bir şey kalmamıştı."

Kızıl Kurt

Kapılı bunu zaten biliyordu. Üzüntüyle başını sallayıp, "Ya bebek?..." diye sordu. Seda'nın hamile olduğunu birkaç ay önce öğrenmişler, hatta Kurt'la Kumkapı'ya gidip kutlama yapmışlardı.

Doktor ellerini iki yana açarak, "Ne yazık ki o da..." dedi.

Eşref derin bir of çekti.

Doktor birkaç saniye süre tanıdı karşısındaki adama. Burada ölümler her gün yaşanıyor. Bir an önce söylemesi gerekenleri tamamlayıp işine dönmek istiyordu. Nihayet zamanıdır diye düşündü. "Adamınsa yaşama şansı çok düşük. Bu geceyi çıkarması bile mucize olur."

"Ne yapılması gerekiyor yaşaması için? Nereye götürebiliriz?"

Doktorun yüzünde çok kısa bir an alaycı bir ifade belirse de hemen kendini topladı. Eşref Kapılı bunu yakaladı ama üzerinde durmadı.

"Bir yere götüremezsiniz. Bu adam için dünyanın herhangi bir yerinde burdakinden daha iyisini yapamazlar. Beden öyle yanmış ki, şu anda tüm sinir uçları acı çekiyordun ilaçlarla sadece bunu azaltıyoruz. Ölüme kadar rahat bir uyku..."

"Saçmalama doktor!" diye bağırdı Eşref Kapılı.

"Üzüntünüzü anlı..."

"Anlama kalsın," diye kesti sözünü. "Şimdi bana biraz izin ver düşünüyüm."

Doktor karşısındakinin saygısızlığını hoş gördü. Yıllardır nelere şahit olmuştu ki. "Siz bilirsiniz," deyip uzaklaştı. Yürürken birkaç kez boynunu geriye attı. Hemşirelerin çay içerken alay ve sohbet konusu ettiği bir tikiği bu.

Yalnız kalan Eşref Kapılı çaresizliği tüm bedeninde hissediyordu. "Yapılabilecek bir şey yok," demişti doktor. Bu doğru ola-

Orkun Uçar

mazdı! Bir çare mutlaka olmalıydı. En azından deneyecek bir şeyler olmalıydı.

Birkaç dakika eli alınnda, öylece bekledi. Bu şekilde bir şeyler planlaması imkânsızdı. Birileri bir şeyler önermeliydi. Doktor bile böyle diyorsa o ne yapabiliirdi ki? Yoksa... Eşref Kapılı eli çenesinde öylece durdu. Bir an tüm dünya durmuştu sanki. Doktorun bilmediği bir şeyler biliyordu Eşref Kapılı.

Tabi ya, diye çığlık attı içinden... Nasıl unutturum?

Aklına delice de olsa bir şeyler gelmişti ve bu küçük kıvılcım ona dev bir güneş topu gibi görünüyordu şimdi...

Eşref Kapılı, Kurt'un emriyle, bir süredir Part Holding'e bağlı gen şirketinin çalışmalarını izliyordu. Bu şirkete olan ilgileri Atatürk'ün naaşı geri alındıktan sonra da devam etmişti. Enver Akad adlı doktorun bazı araştırmalar yaptığını biliyordu. Şimdi madem ölecekti bu adam, oraya götürüp şansını denemekten başka bir çare gelmiyordu aklına.

Hemen doktoru buldu.

"Doktor," diye seslendi. "Mehmet Bey!"

"Mehmethan olacak," diye düzeltti doktor, ona doğru yaklaşıırken.

"Ulan, ben kibar olacağım diye ne hallere düşüyorum, sen... İki dakikalığına Mehmet olsan ne olur be adam?" diye çıkıştı Enver Kapılı.

Doktor irkildi.

"Bak arkadaşım..." Kapılı, kendine hâkim olmakta güçlük çekiyordu. "...Şimdi beni dinle..." Doktor karşısındaki adamdan korkmuştu. Adam koluna girmeye çalışınca panikle çekti elini. Eşref Kapılı, olduğu yerde durup bir ya sabır çekti ve en tatlı ses tonuyla

Kızıl Kurt

konuşmaya başladı. Birbirine kenetlenmiş dişleri ses tonunu pek yumuşatmasa da etkisini artırdığı kesindi.

"Mehmethan Bey, çok acelemiz var, surda bir şeyler söyleyeceğim size, bir gelin hele."

Doktor boynunu geriye atıp, "Tamam tamam," dedi ve adamın koluna zoraki girip kenardaki radyatörün önüne yürüdü.

"Doktor, bir konuda emin olmak istiyorum. Gerçekten hiçbir şey yapamaz mı?"

"Yapılmaz Eşref Bey. Allah'tan umut kesilmez derler, ama bu durumda bunu söylemek bile fazla iyimserlik olacaktır."

"Emin misin doktor? Yurtdışında bile mi yapamaz bir şey? Onu her yere götürebiliriz. En iyisine..."

"Maalesef Eşref Bey, maalesef... Burada sadece hastanın ölmesini ve ölüm saatini kaydetmeyi bekleyeceğiz. Artık bitmiş her şey."

"O halde şimdi beni iyi dinle. Hemen bir ambulans hazırlatacağım. Bir hemşire ve bir şoför yeter. Şu an onu yaşatan tüm cihazlar ambulansa eksiksiz yerleştirilecek. Adamlarına, benim yaralımi ambulansa yerleştirmelerini söyleyeceksin. Hiçbir kayıt tutulmayacak."

Kapılı'nın her söylediğinden sonra doktorun gözleri biraz daha büyüdü. En sonunda cevap verebildi.

"Ne diyorsunuz siz? Böyle bir şey mümkün değil!" Boynunu üç defa peş peşe geriye attı.

"Neden mümkün olmasın? Bakın, zaman kaybediyoruz." Eşref Kapılı istemsizce saatine baktı konuşurken.

"Hayır, bunu kesinlikle yapamam. Şimdi gidip güvenliğe haber veriyorum. Siz... siz saçmalıyorsunuz."

Doktor, arkasını dönüp ilk adımını atmıştı ki Kapılı, onu kolundan yakaladı. Bu sırada doktor sırtında sivri bir şey hissediyor ve bunun ne olduğunu tahmin etmekte hiç de zorlanmıyordu.

Orkun Uçar

"Seş çıkarma," diye fıslıladı Kapılı, adamın kulağına. "Yavaşça dön şimdi, tam önümdedir."

Doktorun ensesinden gelen nefes soğan kokuyordu. Önce bu na dikkat etti ve sonra uysalca söyleneni yaptı. Döndüğünde yüzündeki ifade kırklı yaşlardaki bir adam için fazla çocuksuydu.

"Bunu görüyor musun?" dedi Eşref Kapılı silahlı doktorun midesine dürterek. Doktor korkuyla başını salladı ve Eşref Kapılı devam etti. "Bu hiçbir şey..." MİT kimliğini alttan gösterdi. "Esas güc burada."

Doktorun gözlerindeki ifadeden artık her şeyi kabul edeceğini anlamıştı. Kimlik ve silah hızla ortadan kayboldu. "Bak, ben suçlu falan değilim. Ama acelem var. Şimdi, sana az önce söylediklerimi yapacaksın. Bu olaydan kimseye söz etmeyeceksin. Aksi olursa, buraya üç saat mesafede olduğumu hatırlatırım sana. Kötü bir şey yapmıyoruz doktor. Kötü hiçbir şey yapmıyoruz."

Doktor kısık bir tonda bağırcasına karşılık verdi. Boynu artık geri gitmiyordu, ama sesi titriyordu. Yüzünde buruşuk bir tikslenme ifadesi vardı.

"Kötü bir şey yapmıyor musunuz? Ya şimdi ne yapıyorsunuz?" Kapılı gülümseyerek yere baktı ve boynunu kaşırken yanıtladı. "Ne mi yapıyoruz? 'Allah'tan umut kesmemek' doktor, tek yaptığımız bu."

Doktorun kolunu bıraktı ve, "Hadi, durma artık, dediğimi yap," dedi. Doktor uysalca başını sallayıp hızlı, titrek adımlarla uzaklaştı. Koridorda kösele ayakkabılarının çıkardığı ses yankılanıyordu. Eşref Kapılı ambulans hazırlanana kadar yaralıyı ziyaret etmeye karar verdi.

Kızıl Kurt

İlk gördüğü şey, bir insana kesinlikle benzemiyordu. Yatakta her tarafına cihazlar bağlanmış halde yatan adamın derisi közlenmiş patates kabuğu gibiydi. Toprakta bir çukur açılır, üstünde ateş yakıldıktan sonra oluşan közün içine patates gömülür, uzun süre sonra közlenmiş patates hazır olur. Onu közden çıkardıktan sonra kabuğunun neredeyse tamamı kömür karasına bulanmış olur. Bazı kısımlar ise yer yer soyulmuştur ve bu nedenle siyahın arasından soyulmuş pembe, sarı kısımlar görünür. İşte böyle görünüyordu yataktaki şey. Eşref Kapılı dokunmak istedi, ama bunu yapmadı. Yatağın çevresinde düşünceli ve üzgün dolaştı. Ambulans hazırlandığında gözleri yataktakinin görüntüsüne alışmış, yine tanıdığı adamı görünmüştü bu bedende.

Ambulans ilerlerken olanları düşünüyor, çekilen tüm acıyı adeta bedeninde yaşıyordu. Seda, Aslı ve daha doğmamış minik bebek ölmüştü. Arkada yatan şey de artık Gökalp kimliğiyle yaşayan Gökhan'dı. Kapılı, kendine engel olamıyor; durmadan Seda'yı, Aslı'yı ve bebeği düşünüyor, içine kaynar bir şeylerin durmaksızın aktıldığını hissediyordu.

Yenişehir yakınlarında, birileri arabalarını roketle vurmuştu. Araba tamamen yanmıştı. Aslı, Seda ve Gökhan da öyle... Kurt ise Orta Asya'da kayıptı; ya öldürülmüş cesedi bir yerde çürüyordu ya da ele geçirilmişti. Şimdi ne olacak, diye düşünüyordu Kapılı. Şimdi ne yapacağız?

Kurt'un emanetlerini koruyamamıştı. Şoförün şaşkın bakışları altında, kendine ağır bir küfür savurdu.

26 Mayıs 2008

Kurtköy

Gen şirketi her zamanki gibi tekinsiz göründü aracın penceresinden bakan Eşref Kapılı'ya. Buraya ilk gelişini hatırladı... İçeride Mossad'a bağlı özel tim Sayeret Matkal ve savaş sırasında Anıtka-bir'den çaldıkları Atatürk'ün naaşı vardı. Başında Kurt'un olduğu başarılı bir operasyonla naaş zarar görmeden geri alınmıştı.

Tellerle çevrili bir arazinin ortasında, hangarı andıran bir yapı... Solgun duvarlar ve içinde ne olduğu bir türlü anlaşılamayan alçak sıra sıra binalar... İnsanların sadece istemedikleri evcil hayvanları bırakmak için gelebileceği, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, terk edilmiş bir kasabayı andıran özel bir bölge... Buranın bir gen şirketi olduğunu öğrendiğinde şaşırılmış ve bu, onun son şaşkınlığı olmamıştı. İçeride doktorlar vardı, ama bunlar daha çok büyücüye benziyordu. Akıl almayacak araştırmalar, deneyler yapıyorlardı. Ambulans, tellerin birleştiği kapının önünde durdu ve Eşref Kapılı dışarı atladı. Artık yaşlıydı, üstüne üstlük uzun ve yorucu bir gün geçirmişti. Şimdi ona enerji veren yalnızca umuduydu. Akşam olmuş, hava kararmıştı. Çevredeki ışıklandırılmamış boş arazide hafif bir rüzgâr dolaşıyor, boşluğun kuru kokusunu deneyimli MİT görevlisinin burnuna taşıyordu.

Kapılı, Enver Akad'ın merkezde olmaması olasılığından endişe duydü. Akşam olmuş, adam evine dönmüş olabilirdi. Gerçi uzun süre bu merkezi gözlemlemiş ve adamın alışkanlıktan hakkında epey bilgi sahibi olmuştu. Gördüğü kadarıyla Enver Akad tam bir

işkolikti. Bazen bir hafta boyunca evine gitmediği, gecelerini merkezde çalışarak geçirdiği oluyordu. Eşref Kapılı, Akad'ın araştırmalarıyla ilgili öğrendiklerinin çok azını yorumlayabiliyordu, ama yaptığı için böyle yoğun bir çalışmaya değeceğini düşünüyordu. Şirket de bunun farkında olacak ki, Enver Akad'ın araştırmalarına ayrılan fon, şirketin en büyük araştırma masrafını oluşturuyordu. Ayrıca Enver Akad resmen bir yönetici olmasa da merkezin en değerli doktorlarının başında yer alıyordu.

Kapının arkasındaki beki kulübesinin ışığı yanmaktaydı. Binadaki bazı pencerelerden de dışarı ışık sızıyordu.

Beki kulübesinden, lacivert üniforması ve başında şoförlerin kine benzer şapkasıyla orta boylu, temiz görünümlü bir adam çıktı. Kapıya, Eşref Kapılı'ya yanaştı ve öylece kaldı. Belli ki ne diyeceğini bilmiyordu. Neyse ki Kapılı'nın böyle bir derdi yoktu.

"Kapıyı açar mısın? Çok acil!"

Beki şaşırılmış görünüyordu.

"Kimsiniz? Burası özel bir şirket..."

"Adım Eşref Kapılı. Devlet adına burdayım." Kimliğini gösterdi. "Kapıyı açın da girelim."

"Bir dakika bekleyin," deyip kulübe girdi beki. Çıktığında, yüzünden olumsuz haber vereceği anlaşılıyordu.

"Efendim, şu an yetkili kimse yok. Kusura bakmayın, kapıyı açmam mümkün değil."

Buraya kadar geldikten sonra geri dönmeyi Eşref Kapılı'ya kabul ettirebilecek tek güç vardı ve o da şu an kayıp olduğu için git-tikçe artan sınırine hakim olmaya çalışılmaktan vazgeçti.

Demir parmaklıklardan oluşan kapıdan bir hamlede kolunu içe-ri soktu ve bekiyi yakasından yakalayıp parmaklıklara çarptı. Bek-

çi daha neye uğradığını anlamadan adamı ileri itti ve hızla geri çekerek bir kez daha çarpıtı parmaklıklara.

"Bak aslanım. Devlet adına burdayım diyorum... Çok acil bir mesele var diyorum... Sınırlıyorum diyorum... Yetkiline başlatma utan aç şu kapıyı!"

Eli hâlâ bekçinin yakasındaydı. Adamın, elini silahına attığını görür görmez sol eliyle silahını çekti ve parmaklıkların arasından bekçinin sol yanağına bastırdı. Namlu bekçinin avurdunu çökertiyordu.

"Bak," dedi, durup bekçinin yaka kartına baktı. "...Ersin Gök, ben ne diyorum sen daha ne yapıyorsun."

Bekçinin parmaklıklara çarpan burnu kırılmış, kanamaya başlamıştı. Aldığı ani darbenin de etkisiyle paniğe kapılmış, nefes nefese kalmıştı. Zar zor konuşabili.

"Ağabey, ben emir kuluyum. Gözünü seveyim ben ne yaptım sana?"

Eşref Kapılı, bekçiyi acıyordu ama başka çaresi olmadığını da biliyordu.

"Aslanım hadi aç şu kapıyı da daha fazla üzme beni."

"Kapı otomatik ağabey... İçerden açılıyor."

Eşref Kapılı, bekçiyi bıraktı. "Haydi, git aç."

Olanları dehşet içinde seyreden şoför, hemşiresinin başında olduğu yaralıya bakarak, "Bu adamın sağlık sigortası hangi şirketten-se ben de istiyorum," diye mırıldandı.

Bekçi içeri seğirtince Eşref Kapılı arkasını döndü. Şoförün korku dolu bakışlarıyla göz göze geldi ve o an, *şu işi bir bitireyim, hepimizi yemeğe götüreceğim*, diye kendine söz verdi. Böyle korkutuğu, zarar verdiği adamlara çok acıyordu. Ancak, pek çoğu öldüğü için üstleri böyle bir zavıflığı olduğundan haberdar değildi.

Sabırsızlığı artmıştı; kapının açıldığı falan yoktu. Başını uzatıp bekçi kulubesinin içini görmeye çalıştı, ama hiçbir şey görünmüyordu. Bir sigara yaktı. Tadı iğrenç gelse de içmeye devam etti.

Eşref Kapılı parmaklıkları kapının önünde ileri geri yürüyüp sigarasını tellendirirken içeride bilinçsiz yatan, acılar içindeki Gökhan'ı düşündü. Sonra da kapı on saniye içinde açılmazsa bekçinin en az üç dişini kirmaya karar verdi.

Üçüncü saniyede kapıya yaklaşan adamları fark etti. Beş ya da altı kişiydiler. Güvenlik görevlisi olmalıydı bunlar. Saati kaçırılmamaya çalışıyordu. Sekizinci saniyede tekrar kafasını kaldırdığında adamlar bekçi kulubesinin yanından geçiyorlardı. On ikinci saniyede kapı açıldığında bu defa parmaklıkların yerinde beş tane izbandut dikiliyordu. Ne olursa olsun, bekçi için artık çok geçti.

Eşref Kapılı, ambulans şoförüne aracı içeri sürmesini işaret etti.

Görevlilerin başı olması muhtemel adam Eşref Kapılı'ya, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Görevliye zarar vermişsiniz..."

Eşref Kapılı hepsinin yakasındaki isimleri okudu. Ömer Çapraz, Balkan Şahin, Hakkı Şahin, Emrah Özkoç ve Agah Tokgöz...

"Hakkı Şahin... Devlet adına burdayım. Daha önce de buraya geldim, ama anlaşılın patronlarınız sizi yeni tutmuş. Acilen girmemiz gerekiyor. Ambulansa yol verin."

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Kapılı hemen kimliğini çıkarıp gösterdi.

"Bu kimlik bizim için hiçbir şey ifade etmiyor. Burası yurtdışı ortaklı özel bir şirket... Sizi içeri almam mümkün değil."

Eşref Kapılı, ambulans şoförüne dönüp motoru durdurmasını işaret etti.

"Enver Akad burda mı?"

Orkun Uçar

Yantıtlayan yine aynı görevliydi. "Neden soruyorsunuz?" "Yetkili biriyle görüşmek istiyorum." "Yetkili biriyle görüşüyorsunuz zaten." Eşref Kapılı yine sinirlerinin gerilmeye başladığını hissediyordu. "O ambulansla ölmek üzere olan bir adam var, anlıyor musun? Ölmek üzere olan bir adam!"

Görevli şaşırmış görünüyor. "Ama burası hastane değil ki... Burda araştırma yapılır."

"Enver Akad'ı çağırın bana yahu! Biliyorum hastane olmadığını. O beni tanır."

Görevli arkasını dönüp adamlardan birine seslendi. "Emrah, doktora haber ver." Tekrar Kapılı'ya dönüp sordu. "İsminiz neydi?" "Eşref Kapılı." "Eşref Kapılı görmek istiyor de."

Emrah adlı görevli hızla uzaklaşırken arkasından bağırırdı Hakki Şahin.

"Bekçinin burnunu kırdığını da söyle. Ambulansla gelmiş bir de onu söyle."

Birkaç dakika sonra Enver Akad yanında görevliyle beraber gelmişti.

"Oh, doktor bey! Merhaba," deyip elini uzattı Eşref Kapılı.

"Merhaba," diye karşılık verdi doktor ve tokalaştılar.

"Hemen içeri girmemiz gerekiyor, mümkün mü?"

"Tabi, girelim, içerde konuşalım," dedi Enver Akad ve görevlilere döndü. "Arkadaşlar siz gidebilirsiniz."

Görevlilerin başı, doktora sokulup beki kulübesini işaret edecek bir şeyler fıslıladı. Belli ki bekinin başına gelenlerden söz edi-

Kızıl Kurt

yordu. Enver Akad, biliyorum der gibi başını salladı ve yine gitmelerini bildirdi. Görevliler gittiğinde doktora ambulansa binmesini söyledi Kapılı. Doktor ambulansa binince, "Bir dakika bir isim var," deyip ayrıldı.

Enver Akad ambulansın içinde, Kapılı'nın beki kulübesine yoneldiğini gördü. Özur dileyeceğime umuyordu, ama kötü bir şey yapacak olsa da elinden bir şey gelmeyecekti.

Eşref Kapılı az sonra döndü ve ambulansa girdi. Kimse bir şey sormadan, "Üç kere özur dileyeceğime söz vermişim, dört kere dilemek zorunda kaldım. Neyse, gidelim," dedi.

Ambulans hareket edince Enver Akad, "İşinizin acil olduğunu söylemişsiniz, nedir?" diye sordu.

"Arkaya bakın," diye yanıtladı Eşref Kapılı.

Enver Akad arkasını döner dönmez panikle Eşref Kapılı'ya bağırılmaya başladı.

"Ben içeri girebilme için bir yalan uydurduğunuzu düşünmüştüm! Bu da ne böyle? Bunu buraya neden getirdiniz?"

Şoför korkuyla Kapılı'ya bakıyor, belli ki adamın doktora bir şey yapmasından endişeleniyordu.

"Sakin olun doktor bey, bir dinleyin bakalım."

"Şoför bey durun lütfen," diye seslendi Enver Akad titreyen bir sesle.

"Yahu, ne olur bir dinleyin... ne durması, durma sen şoför."

"Durun lütfen, geldik."

Şoför, Eşref Kapılı'ya bakıyordu soran gözlerle.

"Dursana aslanım. Gelmişiz."

Eşref Kapılı ambulansın inmeden önce arkaya bakıp hemşireyi uyardı. "O adama iyi bak kızım."

Hemşire yine başıyla onayladı ve iki adam arabadan indiler. Enver Akad'ı takip eden Eşref Kapılı binanın içinde yürümekten sıkılmıştı. Öfkesinin bir kısmını bekçi sayesinde boşaltmış olsa da hâlâ büyük endişe duyuyordu ve doktorun zaman kaybetmesi sinirlenini bozuyordu. Yine de adamı ikna edebilmek için kredi toplama, uslu durmalıydı şimdi.

Sonunda bir kapıdan içeri girdiler. İçeride bir masa, arkasında bir koltuk ve önünde iki sandalye vardı. Duvarlar, masanın üstü ve sandalyelerin arasındaki sehpa tamamen boştu. Enver Akad sehpasının sağ yanındaki sandalyeye oturdu ve Kapılı'ya karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Burnundan soluyordu doktor. "Sizi dinliyorum," dedi küsmüş bir sevgili gibi.

"Ambulanstaki adam büyük bir kaza geçirdi. Onu buraya getirmek zorunda kaldım."

"Fakat burası hastane değil ki... Yaralı biri için ameliyathane ve bir bakım odası gerekir. Burada sadece laboratuvarlar var. Biz, yaralı biri için hiçbir şey yapamayız."

"Doktor bey, o adam bir yaralı değil zaten. O adam bir ölü. Hastane yerine burayı seçecek kadar aptal bir adam mıyım ben? Bugün yedi saat yol gittim. İki adamı silahla tehdit ettim. Birinin burnunu kırdım. Sonra da dört dişini... O yüzden beni iyi dinleyin ki işimize çabucak başlayabilelim. Diğer hastanedeki doktor, yaralının yaşama şansını olmadığını söyledi. Yani normal yollarla tedavi edilemeyecek. Sizin araştırmalarınızı biliyorum. Bir şeyler yapabilirsiniz belki. Hem size de araştırmalarımızı uygulamak için büyük bir fırsat." Doktorun yüzünde düşünceli bir ifade dolaşmaya başlamıştı. "Bakın Eşref Bey, benim de yapabileceklerim çok kısıtlı. Üstelik araştırmalarım henüz deneme aşamasında. Hem böyle bir şey için kişinin rızası gerekir."

"Enver Bey, uzatmayalım. Kişinin durumunu görüyorsunuz. Hiçbir yakını yok. Bu işi resmi olarak yapacağımızı düşünmeniz de çok saçma. Lütfen, siz de biliyorsunuz bizim nasıl çalıştığımızı. Adamı kurtarmak için bunu denemek zorundasınız."

"Araştırmalarım ile ilgili ne biliyorsunuz ki, onu kurtarabileceğimi düşünmüyorsunuz?"

"Deri üreten bir teknoloji üzerinde çalıştığımızı biliyorum. Farelerin vücutlarına uyumlu cipler falan yerleştirdiğinizi biliyorum. Başka birkaç şey daha işte..."

"Bu araştırmalar tamamen gizli yürütülüyordu. Ama gripsemem gerekir, değil mi? Sizi uyarayım. Henüz deri üretimi adına pratik hiçbir şey yapmadık. Çip yerleştirdiğimiz farelerin tamamı da doksan gün içinde tüm iç organları yanarak öldüler. Şimdi ne düşünüyorsunuz?"

"Anlamıyor musunuz? İsterseniz fareler cipleri yerleştirir yerleştirmez ölmüş olsun. Kaybedecek bir şeyimiz yok. Bu adam yarına çıkmaz nasıl olsa. En azından denemiş olmalıyız."

Doktor, "Bana biraz izin verin," deyip eğildi ve başını elleri arasına aldı. Hemen sonra kapı açılma sesiyle irkilerek o tarafa baktı. Eşref Kapılı odadan çıkıyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"İzin istemediniz mi?"

Doktor gülümsedi. "Hayır o anlamda değil, şimdi en fazla beş dakika düşüneceğim. Siz hurdayken de yapabilirsiniz bunu."

Eşref Kapılı dönüp sandalyeye oturdu ve boş duvarlara bakmaya başladı. Şu karşısında oturan adamın bir dâhi olduğunu anlayacak kadar araştırma yapmıştı onun hakkında. Yine de durum çok umutsuz görünüyordu.

Orkun Uçar

Enver Akad kafasını kaldırıp konuşmaya başladı.

"Tamam. Yaralıyı içeri, laboratuvarlardan birine aldıralım. Hemen bu gece muayene edeceğim ve ne yapmamız gerektiği konusunda bir karara varacağım. Yalnız bu konuda sizden yazılı sorumluluk belgesi istiyorum. Yani, doğacak her sonuçtan siz sorumlusunuz."

"O kolay... Çok teşekkür ederim," dedi Eşref Kapılı büyük bir içtenlikle. Beraber kalkıp odadan çıktılar. Ambulanstaki Gökhan hâlâ hiçbir şeyin farkında değildi. Rusların saldırıp mahvettiği bedeni Kurtköy'de şimdiye kadarki en tuhaf deneyimine hazırlanıyordu. Enver Akad da en tuhaf deneyine...

16 Haziran 2008 - Saat:13-23

İstanbul Atatürk Havalimanı

"Paranoyak davranıyorsun, kesinlikle paranoyak davranıyorsun."

"Boyle konuşma Sergei. Gördüm, o çocuğun doğrudan burnuma baktığını gördüm."

"Benim burnumun seninkinden farkı ne ki bana değil sana bakıyor?"

"Ben de onu soruyorum ya... Eminsin değil mi burnumda bir şey olmadığını?"

"Eminim İvan, eminim."

Sergei bıkkınlıkla başını yana çevirdi. Koskoca adamın bir çocuğun bakışı yüzünden burnunda sümük olduğunu düşünmesi gibi saçma bir konu için gelmemiştir bunca yolu. Pasaport kontrol alanına yöneltiler.

Kızıl Kurt

Kontrolden kısa sürede geçen iki Rus, birbirine şaşılacak kadar benziyorlardı. San kısa kesilmiş saçları, köşeli yüzleri ile kardeş zannedilebilirlerdi. İvan Chissky ve Sergei Kurshkova birbirlerine altı yüz kilometre uzaklıkta iki küçük kasabada doğmuştu. İki metreye yaklaşan boylarıyla insanları tepelerinden süzerken, sıcak hava yüzünden, giydikleri pahalı takım elbiseler içinde terliyorlardı.

İvan bir süre kendilerini karşılamaya gelen kişiyi görmek için etrafına bakındı. Tarif edilene benzer kimseyi göremiyordu. Telefonu çıkarıp bağlantının numarasını arayacaktı ki önlere bir Mercedes durdu ve şoför koltuğundan yılışıkça sırttan biri onlara seslendi. "Hey sizi bekliyordum..." Bir an tereddütle baktıklarını görünce hemen ekledi. "İvan ve Sergei değil mi?"

Şoför, İvan'a tarif edilen gibi değildi, ama Türklere bir tehlike beklemiyorlardı, üstelik arkaya yaklaşan taksici korna çalmaya başlamıştı. İki Rus arka koltuğa oturduklarında şoför ışık çalarak Mercedes'i hemen hareket ettirdi.

Araba sahil yolundan Maslak'taki otele gidecekti, Kumkapı'da ışıklara yaklaşırken yavaşlamaya başladı. İvan tedirgince boyunu uzatıp çevreye bakındı. Sergei orali olmasa da, o bu işten hiç hoşlanmamıştı. Sanki şoför bilerek kırmızıya yakalanmaya çalışıyordu. Yine de sesini çıkarmadı. Sergei'den bir daha paranoya zırvası dinlemek istemiyordu. Araba kırmızı ışıkta durduktan hemen sonra şoför arka kapıları kilitleyerek kendini dışarı attı. İvan'ın sesini çıkarmadığına pişman olacak kadar bile vakti olmamış. Mercedes'in arkasına yaklaşan BMW den inen maskeli iki adam, uzilerle aracı delik deşik etmişti.

Rus mafyasının iki önemli ismi infaz edilmişti.

Orkun Uçar

Uzaktan dürbünle operasyonu izleyen Eşref Kapılı, arabasını çalıştırırken, "Bu iki!" diyerek gülümsedi.

Usta ajan, olaydan hemen sonra tüm vaktini araştırmaya vermişti. Gökhan'a yapılan saldırıyla ilgili raporlarda bir helikopterden de söz ediliyordu. Bunun üzerine kayıtları incelediğinde Rusya ile çok sıkı ilişkileri olan, silah satışına aracılık eden bir isme ulaşılmıştı. Eylemi yapanlara özel helikopterini veren oydu.

İşadamna dokunamıyordu, ama bir haftalık telefon dinleme ve büroları takip sonucu, liderleri hariç dört Rusu paketleyip temizlemişlerdi. Bugün öldürülenler de Rusların güçlerini arttırmak için kullandıkları kişilerden ikisiydi, ama işte gereken darbe vurulmuştu.

Şimdi, liderlerini ele geçirmeye gelmişti sıra. Onu hemen öldürmeyecek, sorgu sonrası Gökhan sağlığına kavuşursa, onun insafına bırakacaktı.

18 Haziran 2008 - Saat:11.00

Antalya - Gezgin Kafe

Andrei Rostov saatine sabırsızlıkla baktı. Buraya kafeyi satın almak için gelmişti, ama sahibi yüz bin dolarlık teklifi beğenmiyordu.

Ekrem Alınpak, "Bakin, zaten satmak istemiyorum. Siz illa alaçağınız diyorsunuz. Öyleyse iki yüz bin dolar olsun," diye tekrarladı.

Andrei avını ısırmadan önce hep gülümserdi. Yine dudak uçları yukarı büküldü ve kemikli eli kafenin sahibine doğru uzandı. Ekrem Alınpak bunu teklifinin kabul edildiği şekilde yorumlayıp uzatılan eli sıkı ve bir anda suratı acıyla buruştu. Adam elini demir menegene gibi sıkıyordu.

Kızıl Kurt

Andrei sesini kısarak acıyla inleyen adamın kulağına eğildi. "Beni iyi dinle aptal Türk. Sana verdiğim parayı yirmi bin dolar düşürdüm. Eğer kabul etmezsen bir yirmi bin daha düşüreceğim. Ondan sonra hiç para vermeyeceğim. Beni duyup anladyysan kafanı salla."

Ekrem Alınpak hemen kafasını salladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, yanakları yuttuğu acıyla şişmişti. Antalya ve Alanya'da korku saçan Rus mafyası sonunda onu da bulmuştu.

Andrei, karşısındaki sandalyede korkuyla kesik kesik nefes alan adama baktı. İçinden, ne kolay, dedi. Türkiye aç aslanların girdiği bir koyun ağılına benziyor. Karşısında bir koyun durmuş, koruyana kollayana olmadan çaresizce bekliyordu. Kendisi de avını her an mideye indirmek üzere bekliyordu. Fakat birden sezgileri alarm çalmaya başladı aslanın, gözücuyla bir hareket hissetmişti. Belindeki silahı çekemeden küçük bir acı hissetti, sanki bir böcek sokmuş gibi. Görüşü kararımaya başladı. Düşerken, birkaç saniye önce ensesinden giren iğneyi tutmakta olan karaltıyı fark etti. Biçimsiz karaltılardan başka bir şey görmeyen gözleri sorarcasına kocaman açılmıştı. Dışarıda bıraktığı adamlarına ne olmuştu?

Rus mafyasının Antalya sorumlusu ve Gökhan'ın ailesinin arabasına yapılan saldırıyı yöneten Andrei Rostov ele geçmişti.

25 Haziran 2008 Bir

telefon görüşmesi

"Efendim?"

"İyi günler Eşref Bey."

"İyi günler."

Orkun Uçar

"Nasılınsınız?" "Teşekkür ederim, siz?"

"Ben de iyiyim. Eşref Bey, Gökalp birkaç saat önce kendine geldi."

"Deme! Neden şimdi arıyorsun ne adam? Hemen oraya geliyorum."

"Hayır hayır! Buraya gelmeyin."
"Nedenmiş o?"

"Gökalp kendine geldi ama kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Bu da bizim için büyük şans. Moralinin yüksek olması ve düzenli çalışması gerekiyor. Duygu durumunun düzgün olması çok önemli bizim için."

"Eee, ne yapacağız?"

"İşte anlatacağım dinlerseniz."

"Tamam tamam, dinliyorum."

"Gökalp kendine gelir gelmez buranın neresi olduğunu, bulunma nedenini ve ne zamandır burada tutulduğunu sormaya başladı. Çok şüpheli bir karakter... Ona burası hakkında doğru ve detaylı bilgi aktardım. Fakat neden buraya getirildiğiyle ilgili bir bilgim olmadığını söyledim. Üstlerinin kendisini sürekli gözlemlediğini, bunun gizli bir operasyon olduğunu anlattım. Ama adam, bana inanmıyor. Üstlerinden biriyle hemen görüşmezsem olacaklardan sorumlu değilim diyor. Zaten şu durumda olabilecekleri düşünüyorum da, burdaki o beş izbandut hiç de içimi rahatlatmıyor. Şimdi, sizden istediğim, beş dakika sonra benim ofisimi aramanız. Gökalp'la görüşeceksiniz. Ona durumun benim anlattığım şekilde olduğunu ve en az bir hafta boyunca üstlerinden kimseyi göremeyeceğini söyleyeceksiniz. Burada çalışmasını ve benim söylediklerime harfiyen uymasını emredeceksiniz. Onu görmenizi için uygun zaman geldiğinde

Kızıl Kurt

-ki yakındır- ben size haber vereceğim. Ama lütfen ona hiçbir soru sormadan istediklerimi yapmasını söyleyin. Bu bizim için çok önemli. Kendine gelmiş olması bir şeyin ispatı değil. Hâlâ durumu üst seviyede kontrol gerektiriyor. Umarım beni anlamışsınızdır..."

"Hah, bir nefes al be adam. Anladım. Arayacağım, size tam yetki vereceğim, burda elim kolum bağlı bekleyeceğim. Bak doktor, eğer bir bit yeniği varsa..."

"Saçmalamayın Eşref Bey."

"Tamam tamam. Kapatın da arayım."

"Beş dakika sonra... Telefonu o açacak. Görüşmek üzere."

"Görüşürüz."

Dört hafta önce minicik bir umut ışığıyla pek çoğuna göre deli saçması olan bir işe girişmişti Eşref Kapılı ve şimdi aldığı sonuç muhteşemdi. Gökhan kendine gelmişti ve Eşref Kapılı, doktorun bunu bekliyor olduğunu bilse de bir türlü inanamıyordu bu mucizeye. Bu doktoru Allah göndermiş olmalıydı.

Beş dakikanın geçtiğini gördükten sonra ahizeyi kaldırdı ve numarayı çevirdi. Birkaç bip ve ardından duyduğu tanıdık ses...

"Alo?"

2 Temmuz 2008 Kurtköy

Eşref Kapılı'nın otomobili araştırma merkezinin kapısına yaklaşık yaklaşmaz parmaklıkları kapı iki yana açıldı. Kırılan dişlerinin masraflarını üstlenen bu adamı uğrattırma bekçinin aklının ucundan bile geçmiyordu.

Orkun Uçar

Otomobil, beş hafta önce tam da ambulansın beklediği noktaya gelince durdu ve hemen ardından motor sustu. Kapılı heyecanlıydı. Gökhan'ı Enver Akad'ın ellerine bıraktıktan sonra ilk üç hafta birkaç kere ziyaret etmiş, ama kendine geldiği süreçte operasyonlarla ilgilenmek zorunda kalmıştı. Bu süreçte Enver Akad bir mucize yaratmıştı.

Doktor, ilk önce Gökhan'ı serumlar, ilaçlar ve makinelerle hayatta tutmuştu. Ondan sonra, uzun süredir üzerinde çalıştığı minik makineleri Gökhan'ın vücuduna yerleştirmeye başlamıştı. Kapılı, sürecin tam olarak ne işe yaradığını bilmesede az çok anlayabiliyordu. İlk başta hiçbir şey bilmediği bu konuyla ilgili araştırmalara başlamıştı. Gökhan'ın vücudunun her tarafına küçük, mikroskopik boyutlarda makineler yerleştirilmişti. Bu makineler vücudu sürekli tamir ediyordu. Gelecek nanoteknoloji ile şekillenecekti. Tüm Avrupa devletleri bu alandaki araştırmalara büyük paralar yatırıyordu. Avrupa'da sadece Malta ve Türkiye'nin bu alanla ilgili bir planı olmadığını biliyordu. Fakat işte Part Holding'in gizlice yürüttüğü çalışmalar, devletin açığına kapatacak derecede ilerlemişti. Tek sorun bu holdingin yabancı ortaklarının planlarıydı.

Dünyanın her yerinde nanoteknoloji büyük gelişmeler sağlayacak ve elektronik devrimin çok ötesinde etki yaratacak bir alan olarak görülüyordu. Eğer Türkiye'deki özel bir şirket bile bu kadar ileri gidebiliyorsa, tüm dünyada büyük bir hazırlık ve gizli bir yapılaşma söz konusu olmalıydı. Nanoteknoloji, kendini temizleyen pencere camları veya mevsime göre özellik değiştiren giysiler gibi şeylerden çok daha önemli imkânlar sunacaktı. Bu kadar büyük bir gücü böylesine masumane amaçlar için kullanmasını beklemek gülünç olurdu haliyle.

Kızıl Kurt

Eşref Kapılı asansöre girdi. Üst kapağı biraz zorladı ve açılan bölmedeki küçük düğmeye bastı. Tek eli o düğmenin üstündenkeyken diğer eliyle "3" e bastı.

Bina, görünürde -2'den 3'e kadar toplamda beş seviyeden oluşuyordu. Asansörün Eşref Kapılı'yı götürdüğü yer ise -3'tü. Bu katın varlığını çok az kişi biliyordu. Enver Akad'ın nanoteknoloji laboratuvarı vardı burada. Şimdi laboratuvarın yanındaki denek, malzeme ve makine odalarının birkaçı boşaltılmış, buralarda Gökhan için çalışma ve yaşama alanı yaratılmıştı. Yerin üç kat altında, ölümden dönmüş bir adam, içindeki topluluğuna başı büyüklüğündeki makinelerin desteğiyle hani harıl çalışıyordu.

Eşref Kapılı asansörden çıkıp doğruca Enver Akad'ın ofisine yöneldi. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde doktor, masasının arkasında oturmuş, önündeki dizüstü bilgisayarda bir şeyler yapıyordu. Kapılı'yı görünce ayağa kalktı ve tokalaştılar. Kapılı, davet beklemeden sandalyelerden birine oturdu.

"E, Gökalp nerede?" Elbetteki Enver Akad'a tedavi ettiği adamın Washington'u yok eden, Türkiye için çok önemli görevleri başarmış, arananlar listesinin başında olan Gökhan olduğunu açıklamamıştı. Herkes için Kurt'un damadı Gökalp'ti o.

"Ah, çok sabırsızsınız Eşref Bey." Enver Akad gülmüsyordu. "Ama nerde olduğunu söyleyince çok şaşıracağız."

"Nerde yahu? Neye şaşıracağımın bakalım?"

"Dolapta."

"Dolapta mı?"

"Evet, dolapta."

"Ne dolabı?"

"Buzdolabı."

Orkun Uçar

"Buzdolabı mı? Dalga geçmeyin doktor efendi! İşimiz gücümüz var."

Enver Akad koltuğundan kalktı ve, "Gelin öyleyse," deyip kapıya yöneldi.

Kapılı merak içinde takip ediyordu doktoru. Az önce, delilikle dâhilik arasında olduğu söylenen o çok ince çizgiyi görmüş olmaktan korkuyordu. Ağır metalden, ortasında kamara penceresi şeklinde küçük, yuvarlak bir pencere olan bir kapının önünde durdular. Enver Akad iki elini yüzünün yanlarına siper ederek içeri baktı ve kenara çekilip MİT görevlisini çağırırdı.

"Bakın."

Eşref Kapılı doktorun yaptığı gibi içeri baktı. Pencereden bakıldığında kapının on santimetreden daha kalın olduğu anlaşılıyordu. İçerisi bir çeşit hamama benziyordu. Fayans kaplı oturma yerleri vardı ve zeminde bazı bölgelerden buharlar yükseliyordu. En uzak köşede de Gökhan, üstünde sadece donuyla oturmuş geriniyor, titriyor, esniyordu. Eşref Kapılı pencereden çekilip doktora döndü.

"Adamı banyoda gözetlemiyorsunuz ya?"

"İçerde hiç su gördünüz mü? Burası bir soğutma kabini."

"Yani şimdi motor soğutur gibi soğutuyor musunuz adamı?"

"Şimdilik başka çaremiz yok. Birazdan Gökalp dolabın, buzdolabının arka kapısından çıkıp yatak odasına girecek ve biraz dinlenecek. Ancak hazırlanınca onla konuşursunuz. Bu yüzden gelin odama geçelim."

Doktor, odasına yönelmişti bile. Arkasından onu takip eden Eşref Kapılı endişeyle seslendi. "Doktor, bana anlatacaksın şu işi adam gibi!"

Kızıl Kurt

"Sizin anlayacağınız şekilde, tabi ki... Odama onun için gidiyoruz."

Koridorda ilerleyip yeniden Enver Akad'ın ofisine girdiler ve Akad bu defa kendi koltuğuna değil, masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Eşref Kapılı, adamın bu alışkanlığını çok seviyordu.

"Kusura bakmayın, bu katta çay ya da başka içecek yok. Benim de pek aram olmadığından su ısıtıcı falan da getirmedim. Gökalp'in mutfağı var, ama şimdi rahatsız etmeyelim. Yani, üzülerek bir şey ikram edemiyorum."

"Yahu, bırak ne ikramı. Şimdi, nedir bu mevzu? Ne oluyor burada?"

"Peki. Baştan başlıyorum."

"En güzeli." Eşref Kapılı, doktorun kendisine sinirli sinirli baktığını görünce bir dahaki sefere yorumunu kendisine saklaması gerektiğine karar verdi.

"Gökalp'in dışından içine doğru ilerleyelim. Öncelikle derisi... Bize getirdiğinizde deri tamamen yanmıştı. İşi kabul etmemin asıl nedeni de budur zaten. Hatırlarsanız, o gün size deri üretmediğimizi söylemiştim. Oysa o sırada bu katta, hemen beş kapı ilerde rastlayacağınız laboratuvarı, kollajen havuzlarda deri ürettiyorduk. Biliyorsunuz, bu kat gizli olduğu için bunu size söyleyemedim.

"Gökalp'i zor şartlarda ameliyat ettim, ki ben bir cerrah değilim. Yanmış derisini tamamen temizledikten sonra, ancak vücudunu kaplama işini tamamlayabildik. Vücutu kaplandıktan sonra, iki gün havuzda kaldı. Nasıl anlatayım? Bu havuz, derimizi oluşturan lifli proteinlerin bulunduğu bir çözeltilidir. İçinde, daha sonra Gökhan'ın bedenine yerleştirdiğimiz makinelere benzer bazı nanomakineler bulunur."

"Bir dakika. Anlamadığımı sanmayın. Konuyla ilgili araştırma yaptım. Yani şey yapmayın, gerilmeyin."

"Yok yok, gerilmiyorum zaten. Her neyse... bu makineler, Gökalp'in vücudunu daha önce kapladığımız maddenin -ki o da tamamen organiktir ve sizin derinizde de bulunur- üzerine Gökalp'in derisine eşdeğer canlı deriyi işlediler. En zoru surat kısmıydı, ama onda da bir sorun çıkmadı."

"Biliyorsunuz, yöntemlerimiz henüz deneysel ve ben de bu işi büyük endişeyle yaptım. Gökalp'in mahvolmuş vücudunun kendi kendini tamir etmesi gerekiyordu. Ancak bunu kendisinin yapması imkânsızdı. Bu yüzden, dediğim gibi bedene nanomakineler yerleştirmeye başladık. Bu küçük makineler, burda yıllardır gerçekleştirmediğimiz çalışmalar sonucu vücuda tamamen uyumlu hale getirilmiştir. Eğer böyle olmasaydı, vücut makineyi bir süre sonra atardı -ki bu uzun yıllar boyunca en büyük handikabımız olmuştur."

"Gökalp'in vücudu kısa sürede kendini yeniledi. Şimdi eskisinden bile daha sağlıklı bir Gökalp var karşımızda."

"Anlıyorum ama," dedi Eşref Kapılı düşünceler içinde. "Bu soğutma neden? Ciplerden söz etmişsiniz, onlar ne oldu?"

Enver Akad'ın yüzü kısa bir süre asılır gibi oldu ve hemen ardından eski halini aldı.

"Cipler adı verdiğiniz küre yongalar da nanomakinelerle benzer bir işlev görür. İlyeşme hızını artırır. Fakat yaptıkları bunla kalmaz. Vücudu güçlendirirler. Hatta, biraz fazla güçlendirirler. Burda, bir çeşit uyarıcı etkisinden söz ediyorum. Beden, şimdilik imkânsız görünen bir güce ve hıza kavuşur ki, bunu sağlayanda yongaların uyarıcı etki yapmakla beraber dışardan ve bedenden kaynak kullanmadan enerji üretmesidir. Gökalp'in üzerinde bu yongaları kullan-

madık. Çünkü yongalar henüz deneysel bir aşamada. Üstelik onların görevini yerine getirmek için nanomakineler kullanıyoruz. Ayrıca Gökalp'in de fazladan bir güce ihtiyacı yok bildiğim kadarıyla."

"Orası öyle de soğutma neden?"

"Hah, soğutma... Gökalp'in vücudundaki makineler, sürekli bir çalışma içinde. En ufak bir eksikliği bile derhal kapatmak için çalıştırıyorlar vücudu. Düşünün. Elinize topluğne battı. Makineler derhal vücudun burayı tamir etmesi için çalışmasını sağlıyorlar. Bir insanın vücudu, içi ve dışı beraber olmak üzere günde kaç kez tamir gerek duyar düşünsenize! Tırnak etlerini yiyen bir adamı düşünün. Nanomakineler, Gökalp'in vücudu harabe halindeyken görevlerini kusursuz yaptılar. Fakat hâlâ orda kalmaları gerekiyor ve orda olunca vücudu durmamacasına çalıştırıyorlar. Bu da bir ısınmaya neden oluyor. Gökalp'in vücut sıcaklığı kırklara vuruyor böyle bir durumda. Bu yüzden ona önce bazı ilaçlar verip sonra dolaba koyuyoruz. Ardından büyük yorgunlukla yatağa gidiyor ve uyuyor."

"E, peki bu hep böyle mi olacak? Adam en ufak yorulmada dolaba mı girecek?"

"Hayır. Dolap, bu nekahet sürecinde bizim işimizi kolaylaştırması için kullandığımız bir araç. Normal hayatına devam etmek üzere burdan ayrıldığında, ilaçları onun için yeterli olacaktır. Herhangi bir ısınma durumunda ilaçlarını içmesi yeterli. Ancak, Gökalp bundan sonra çok uyuyan bir adam olmak zorunda..."

"Nasıl yani?"

"Metabolizmasının yeni dengesi, günde ortalama on saat uyuymasını gerektiriyor."

"On saat mi? Çok kötü doktor!"

Orkun Uçar

"Aslına bakarsanız kötü olacağımı sanmıyorum. Zira Gökalp'in uyanık kaldığı bir saat içerisinde yapabileceği iş sizin, benim ya da başka bir normal insanın yapabileceğinden çok daha fazla... Burda bilimsel anlamda *isten* söz ediyorum."

"Doktor, farelere küre çip mi takmıştınız, nanomakine mi?"

Enver Akad garip, endişeli bir gülümsemeye sordu.

"Neden sordunuz?"

"Fareler yanmıştı ya hani..."

Biraz duraksadıktan sonra, "İkisi de değil. Farelerdeki başka bir teknolojiydi," diyebildi doktor. Ne var ki Eşref Kapılı, doktorun daha önce bunların küre cipler olduğunu söylediğini hatırlar gibiydi.

Eşref Kapılı makinelerin neden böylesi bir ısınmaya yol açtığı konusunda tatmin olmuş değildi. Onarım için çalışmalarını ve bu nedenle vücudun ısınmasını anlıyordu, ama yorulunca yahut fazla hareket edince neden ısınıyordu bu vücut? Üstelik Gökhan nasıl oluyor da normal bir insanın yapabileceğinden daha fazla iş yapabilecekti? Konuyu şimdilik kendi bilgisizliğine bağladı, ama gerek olduğunda hatırlamak üzere zihnine kazdı. Gökhan iyileşmişti ya, gerisini sonra düşündürdü.

Gökhan yatağında dürtülerek uyandırıldığında, karşısında gördüğü yüz onu çok şaşırttı. Bir süredir hep bu şekilde uyandırılıyor ve Doktor Enver Akad'ın getirdiği ilaçları içiyordu. Bu defa ilaçları getiren yüz tanıdıktı. İki adam kahkahalar atarak birbirlerine sarıldılar.

Kızıl Kurt

Gökhan ilaçlarını içtikten sonra Eşref Kapılı yatağın yanında ki sandalyeye oturdu ve konuşmaya başladı.

"E, nasılsın?"

"Görüyorsunuz işte efendim. Çok iyiyim. Ama biraz merakatçıyım."

"Haberler iyi değil Gökhan."

"O kadarım tahmin edebiliyorum, ama hiçbir şey bilmemek-tense kötü de olsa bir şeyler bilmeyi tercih ederim."

Eşref Kapılı derin bir nefes aldı. "Gökhan, başına gelen kazanın ne olduğunu, buraya nasıl geldiğini bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum. Kurt'un nerde olduğunu bilmiyorum. Seda ve Aslı'nın nerde olduğunu bilmiyorum. Son hatırladığım sizinle telefonda konuştuğumuz. Ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Bana ne oldu?"

"Arabayla yola çıktığınızı hatırlıyor musun?"

"Evet, yarım yamalak hatırlıyorum."

"Ruslar saldırdılar. Yolda, sizin arabanızı roketle vurdular."

Eşref Kapılı, olaya katılanların öldürüldüğünü, şefleri Andrei Ros-tov'un yakalanıp MİT'e ait bir sorgu evine götürüldüğünü şu aşamada saklamaya karar vermişti. Gökhan'ın tam olarak kendine gelmesine ve burdan ayrılmasına biraz vakit vardı, oysa Andrei'yi du-yarsa onu hiçbir duvar tutamazdı.

"Seda! Seda nasıl? Nerde?"

Eşref Kapılı yüreği dağlanarak konuşmaya başladı. Kendisi gibi biri için bile çok zordu bunları söylemek.

"Seda öldü Gökhan. Aslı da..."

Gökhan olanları hatırlamaya başlıyordu. Nasıl tuzağa düşürül-düklerini ve son olarak Seda'nın nasıl baktığını... Oğlu da ölmüştü

Orkun Uçar

ha! Daha dünyaya gelemeden, annesinin rahminde yanarak, parçalanarak ölmüştü ha minicik oğlu! Dünyasının kararadığını, başının döndüğünü hissetti. Önce bayılacağını sandı, ama kısa sürede kendine geldi. Ağlamak istiyordu, bağırarak... Ama hiçbirini yapamazdı. Karşısında amiri olduğu için değil, böyle şeyleri asla yapamayacağı için. Sanki insanların içinde bu tip şeyleri yaptırın bir organ vardı da Gökhan'ınki yıllar önce sökülüp atılmıştı.

"Kötü haberler daha bitmedi," diye devam etti Eşref Kapılı kendini zorlayarak. Sesinde büyük bir kararlılık vardı.

"Sizi dinliyorum," dedi Gökhan duygudan yoksun, mekanik bir tonda. Yatağında doğrulup oturmuş, yorganı üzerinden atmıştı.

"Kurt... Kurt da Rusların elinde..."

Gökhan şimdi çok daha iyi hatırlıyordu neler olduğunu...

24 Mayıs 2008

Alanya

Gökhan, Seda'yı öpüp evden çıktığında saat henüz öğlen on ikiye geliyordu. Bugün Sedir Kafe'nin sahibi Baki Bey ile go oynamak için sözleşmişlerdi. Kafe eve yürüyerek on dakika mesafedeydi ve ılık mayıs havasında bu yürüyüş Gökhan'ın çok hoşuna gidecekti. Yanından birçok tanıdık yüz geçerken o, böylesine huzur dolu bir hayatın ne kadar da güzel olduğunu tekrar tekrar hissetti.

Yolda birkaç kişiyle selamlaşıp birkaçıyla şundan bundan konuşuttuktan sonra, kafeye ancak yirmi dakikada ulaşabilmişti.

Sedir Kafe yine doluydu. Burası, otantik bir hava verilmeye çalışılmış, Anadolu desenli figürlerle donatılmış orta büyüklükte bir işletmeydi. Dekor olarak kağını tekerleğinden tut yabaya kadar pek çok

Kızıl Kurt

eski araç gereç kullanılmıştı. Alanya'nın orta gelirli çiftleri için gündüzleri vakit geçirecek en gözde mekânlardan biriydi. İçeride gürültülü pop müzik çalmadı. Arkadan ya hafif hafif caz veya country müziği duyulur ya da orta seste klasik müzik çalardı. Türkü dinlemek umuduyla buraya girenler şaşırır kalırdı.

Gökhan kasanın yanındaki masada birkaç arkadaşıyla birlikte oturmuş laflayan Baki Bey'in yanına yöneldi.

"Oo, Gökalp, hoş geldin."

"Hoş bulduk ağabey, nasılsın?"

"İyi iyi, geç otur."

Buraya ilk seferinde Kurt ile gelmiş, daha sonra bir Fransız turistle anlaşmasına yardımcı olunca Baki Bey'le dostluğa giden bir muhabbet kurabilmişti.

Gökhan dört kişilik masadaki tek boş sandalyeye oturdu. Baki Bey sırayla yanındakileri tanıttı ona.

Gökhan masadakilerle tanışıp el sıkıştıktan sonra elini çenesine dayayarak masadaki sohbeti dinlemeye koyuldu. Bu sohbetin ilgisini çekeceği yoktu. İsrarla her konuyu savaşa getiriyorlar, sonra da olur olmaz fikirler ileri sürüyorlardı. Birisi Amerika'ya atom bombası atan Türk ajanı hakkında duyduğu dedikoduları anlatacak kadar ileri gittiğinde Gökhan, Baki Bey'i masa altından dürttü.

"Ee ağabey, ne zaman oynuyoruz?"

"Ha, sen onun için geldin doğru ya. Sen geç, ben birazdan geleyim. O arada düşünür taktik yaparsın. Hatta ilk hamleni yapiver."

Gökhan bu alaylara alıştı. Aynı kendisi de yapıyordu karşındakine.

"Baki Ağabey, arkadaşlarının yanında utandırmak istemem seni, ama bugüne kadar hiç siyah olmadım ben oyunlarımızda."

Orkun Uçar

Go oyununda, zayıf olan taraf siyah rengi alır ve oyuna başlayan hamleyi yapardı. İkisinin bugüne kadar ki tüm oyunlarında Baki Bey siyah olmuştu.

Kahkahayı basıp yanıtladı Baki Bey. "Onlar da anlar ya sen böyle deyince..."

Gökhan gülümseyerek tezgâha yöneldi ve go setini aldı. Camın önündeki masalardan biri boştu. Oraya oturup tahtayı çıkardı ve beklemeye koyuldu. Eski hayatına ait anılar üşüşüyordu kafasına. Yoksa sıkılmaya mı başlamıştı bu hayattan? Yoksa yine eskisi gibi hiçbir duygusal bağ taşımadan, öldürerek yaşamak mı istiyordu. Ta başından memnun muydu tüm bunları yaparken? Şimdi neden böyle şeyler hissediyordu ki?

Kurt'u düşünmeye başladı. Kendisinin en yakını olan bu adam artık kayınpederiydi. O yaşta, bir operasyonu yürütmek üzere Orta Asya'daydı. Gökhan görevin ne olduğunu bilmiyor ve kendisinden gizlenmesinden de tuhaf bir hoşnutluk duyuyordu. O duygusuz adamın kendisini korumaya çalıştığını, bunun da sevgisinin kanıtı olduğunu bilmek mutlu ediyordu onu. Ama Kurt'tan haber almayı hayli uzun süre olmuştu. Bir aksilik olma olasılığı çok düşüktü Kurt gibi biri söz konusu olduğunda, ama yine de endişeleniyordu.

Dirseklerini masaya dayayıp ellerini çenesinin altına yerleştirdi. Boş durduğu her vakit bu hareketi yapardı ve yıllar önce bu yüzden başına geleni hatırlayınca hemen doğrulup dik oturdu masada.

Kampta, eğitimdeydiler. Nil Timsahı kriptoloji dersi veriyordu.

Nil Timsahı tuhaf bir kadındı. Öncelikle adı çok komik gelmişti öğrencilerin hepsine. Diğerlerinin arasında saçma bir isim gibi görünüyordu. Kadın ilk derse girdiğinde kendini tanıttıktan sonra sormuştu.

Kızıl Kurt

"İsim şehir oynayanınız var mı?"

Sınıftaki herkes parmak kaldırmıştı. Elbette oynamışlardı.

"O halde isminin nereden geldiğini biliyorsunuzdur."

Gökhan'a komik gelmişti bu. Kadın belki de komik olsun diye seçmişti bu ismi zaten.

O gün, sekiz öğrenci kolçaklı sandalyelere oturmuş tahtada anlatılanları dinliyordu. Diğer eğitimlere göre çok daha insafli ve rahat geçen bir dersti bu. En azından bir ölüm çukurunda ya da ellerinde silahlarla birilerinin karşısında değil, sıradan bir sınıftaydılar. Gökhan dersi dinliyordu, ama duydukları için beyninin küçücük bir kısmını ayırması yetiyordu. Yine sıkılmış ve dirseklerini masaya dayayıp çenesini avuçlarına yaslamıştı.

Nil Timsahı sınıfta ileri geri yürüterek saklı yazı makinelerini anlatıyordu. Gökhan bir darbeyle dirseğinin aniden kaydığını hissetti ve daha ne olduğunu anlamadan çenesini kolçağa çarptı. Ne olduğunu anlamak üzere arkasını döndüğünde suratında müthiş bir tokat patlamıştı. Yanağını tekrar eğitimine gevirince bu kez kadının avuç içi burnunun üstüne inmişti. Diğer öğrencilerin hepsi şaşırarak, korkulu gözlerle olayı izliyorlardı. Gökhan bir kez daha sandalyesinde dönünce kadının sandalyenin bacağına hamle yaptığını görmüş ve hemen sandalyeden kalkmıştı. O kalkar kalkmaz sandalye havaya fırlamış ve Nil Timsahı havadaki sandalyeyi Gökhan'ın üzerine doğru tekmelemişti. Gökhan kendisine doğru gelen sandalyeyi havada yakalamıştı, fakat hemen olabilecekleri fark ederek bunu yaptığına pişman olmuştu. Çünkü kadının sandalyeye alttan tekme atmasıyla sandalyenin arkalığının Gökhan'ın çenesine immesi bir olmuştu. Bunun üzerine daha fazla dayanamayıp sandalyeyi karşısındaki kadına fırlatmıştı. Nil Timsahı sandalyeyi yakaladığı gibi yere bırakmış ve, "Oturabilirsin Gökhan," demişti.

Gökhan nefes nefese kalmıştı. Peş peşe yediği darbeler o kadar sertti ki... Kalbi deli gibi çarpıyor, hata yapmaktan ölesiyeye korkuyordu. Bir yandan burnu kanıyor, bir yandan da çenesi çok kötü sızlıyordu. Yine de Nil Timsahı'nı dinleyip oturmuştu sandalyeye.

Nil Timsahı tahtanın önüne geçip konuşmaya başlamıştı.

"Neden bunu yaptığımı merak ediyorsunuz öyle değil mi? Tabi ediyorsunuz. Bunu yapmamın bir nedeni yok. Kriptolojide en temel araçlardan biridir 'nedensizlik'. Herde, hiçbir şekilde bir nedene dayanmayan, tamamıyla anlamsız metinler geçecek elinize. Bu metinlerin sırrı, 'deli saçması' denen şeyle kendilerini kusursuz biçimde kamufle etmiş olmalarıdır. Nedensizlikleri uygun biçimde yerleştirirseniz, karşısındaki sizi istediğiniz şekilde anlamasını sağlayabilirsiniz.

"Aranızdan bazı akhevveler az önce yaptığının nedeninin konuyu bağlamaya çalışmam ya da bir örnek vermek istemem olduğunu düşünebilir. Ama dikkatli bakarsanız, az önce gördüklerinizi daha iyi süzerseniz göreceksiniz ki, yaptığım gerçekten tamamen nedensizdi.

"Sadece Gökhan'a zarar vermekten ne zaman vazgeçeceğim belliydi. O akıllanınca... Anlamıyorum, size bunları öğretmiyorlar mı? Biri size saldırıyor ve siz armut gibi bekl iyorsunuz."

Gökhan dersin sonuna kadar öylece oturmuş ve nedensiz yere yediği dayanın tek nedeninin elini çenesine dayamış olması olduğuna karar vermişti. Birkaç gün sonra bunun da bir neden olmadığını anlayacak ve Nil Timsahı'na hak verecekti. Hayatında yediği en sert dayaklardan birini nedensiz yere yemişti.

Gökhan duyduğu ani bağırıtıyla seneler öncesinden şu ana dönmeyi başardı. Hemen sesin geldiği yöne baktı. Arkasına iki ar-

kadaşını almış bir adam kasanın gerisindeki Baki Bey'e Rusça bağırdı. Gökhan duyduklarını anlamaya çalıştı.

Tükürükler saçan adamın konuşması çevreden gelen gürlütlere boğuluyor, ileri derecede Rusça bilen Gökhan bile söylenenlerin çok azını adayabiliyordu. Ancak, bu anladığı kısım yeterliydi. Adamların Baki Bey'i tehdit ettiği açıktı. Kısa süre ne yapacağını bilemeden oturdu. O artık Gökalp'ti. Go oynayan, karısını ve üvey kızını gezmeye götürün, akşam evinde pijamasıyla televizyon izleyen Gökalp... Şimdi durduk yere Gökhan'ı çağırmanın ne âlemi vardı ki?

Daha fazla oturamadı ve masadan hızla kalkıp kasaya, kalabalıklaşan bölgeye yürüdü. O yürürken birden kalabalık bölgede çığlıklar kopmuş ve herkes kapıya doğru uzaklaşmaya başlamıştı. İnsanlar dağıldığı için Gökhan bunun nedenini görebiliyordu artık. Lider olduğu belli olan iriyan kel Rus elinde satır sayılabilecek bir bıçak tutuyordu. Bunu gördükten sonra işi yavaştan almanın zamanı olmadığına karar verip kasaya doğru koşmaya başladı.

O karmaşanın arasında Ruslar onun geldiğini fark etmemişlerdi. En yakın olanı bir hamlede arkasından yakaladı ve kaval kemiğini tek bir topuk darbesiyle kırdı. Sağ bacağı iç burkan bir şekilde kıvrılan adam acılar içinde yere düşerken diğer ikisi Gökhan'a dönmüştü. Bıçaklı olan geride bekledi, hamle yapmadı. Diğeri ise Gökhan'a doğru bir yumruk savurdu.

Gökhan geri çekilip yumruktan kolayca kurtuldu ve havadaki kolu yakaladı. Lider olan bunu görür görmez ona doğru bir hamle yaptı, ama arada geçen süre Gökhan'ın kolu üç yerden kırmasına yetmişti. Rus, bıçağın önünde arkadaşının kolu üç yerden kırmasına yetmişti şimdi. Arkadaşının omzu üzerinden Gökhan'a doğru bıçağını

Orkun Uçar

savurdu, ama Gökhan kolunu ve gövdesini tuttuğu diğer Rusu bu hamlenin önüne getirdi. Bir süre, arabanın çevresinde birbirini kovalayan çocuklar gibi böyle tepindikten sonra Gökhan önündekini biraktı ve karşıdaki daha ne olduğunu anlamadan yumruğunu adamın burnunun üstüne indirdi. Adam bu darbeyle iki adım geriledi ve Gökhan bir tekmede bıçağı kafenin uzak bir köşesine yuvarladı.

Kolu kınlan adam pes etmemiş, arkadaş Gökhan'a yaklaşıyordu. Gökhan ise diğerinin işini bitirmeye karar vermiş, ona doğru yürüyordu. Karşıdakinin yumruğundan eğilerek kurtuldu ve hayalarına bir tekme indirdi. Ne var ki aynı anda kendi hayalarında da büyük bir acı hissetmişti. Arkadaki Rus da onu tekmelemişti. Kasırlarak biraz öne eğildi ve arkasındaki adam ikinci hamleyi yapamadan, eline geçirdiği sandalyeyi geriye doğru savurdu. Sandalye doğrudan adamın gövdesine çarptı. Diz çökmüş hayalarını tutan adamı geride bırakıp sandalye darbesiyle yere devrilenin üstüne gitti ve yerdeki adamı deli gibi yumruklamaya başladı. Sonra kınk kolunu tutup yere dayadı ve adamı bu kolun üstüne yatırdı. Şimdi kendi gövdesinin baskısıyla acılar içinde kıvranıyordu adam, ama Gökhan onu bu kadarla bırakacak değildi. Adamın diğer kolunda kaldırdığı gibi üç diz darbesiyle iki yerden kırdı.

Artık arkadaşıyla ilgilenme vakti geldiğini düşünüp döndüğünde iriyarı Rusun yerden kaptığı bıçakla kendisine doğru koştuğunu gördü. Oralı olmadı ve hiç beklemezken suratına tekme indirdi. Adam daha bıçağı savuracak kadar yaklaşmamıştı bile. Bacağı kınlan ilk Rus kaprıya doğru sürünüyordu bu sırada. Gökhan, ona doğru koşup sırtına tekme indirirdikten sonra hâlâ yerden kalkmaya çalışan lidere yöneldi. Adamı boğazından yakalayıp kafasını delerlerce yere vurdu.

Kızıl Kurt

İşte şimdi müthiş bir zevk duygusu yayılıyordu vücuduna. Bedenindeki her hücre adamı öldürmesini söylüyordu. Bunu tek bir hamlede yapabiliirdi. Adamın başını çevirip gözlerine baktı. Karşıdaki surat ifadesizdi, ama gözler yalvarır gibi bakıyordu. Hiçbir acıma hissetmedi. Elini adamın boynuna doğru götürdü. *Tek bir hamle*, diye tekrarlıyordu kendine. *Tek bir hamle*. O sırada, birkaç dakika önce oturmakta olduğu camın önündeki masa çarptı gözüne. *Go* tahtası öylece duruyordu. Hemen adamı bırakıp kasaya yöneldi. Evli ve sıradan bir yaşam süren Gökalp katil değildi, olamazdı.

Baki Bey kasanın arkasında saklandığı yerden ürkekçe kalkıp kafasını uzattığında Gökhan'la göz göze geldi. Şok içindeydi, ama büyük bir rahatlama hissetti. Hemen kasanın arkasından çıkıp Gökhan'a koştu ve, "Aslanım ne yaptın sen? İyi misin?" diye soruları sıralamaya başladı.

"Ben iyiyim ağabey, bir şeyim yok. Yalnız nedir bunlar? Ne istiyorlar senden?"

"Rus mafyası. Çevredeki bazı otelleri ele geçirdiler. Bunlar da güya animasyon, bir süredir gezip para istemeye başladılar esnaf-tan. Savaştan önce de vardılar ama Rusya devlet başkanı, Türkiye'ye destek verdiğinden beri daha pervasız oldular. Para vermeyince de tehdit ettiler. Belki diğerlerine ibret olsun diye bana bir şey yapacaklardı. Neyse ki sen vardın. Ben polisi arayım aslanım."

"Ara ağabey ara da ben eve gideyim şimdi. Üstüm başım berbat oldu."

"İyi ama ifadeni isterlerse?..."

"Sen benim ismini ver, bir ara karakola uğrarım." Komiser, Kurt'un damadı olduğunu biliyordu, birkaç kere sohbet etmişlerdi.

Orkun Uçar

"Gökalp," dedi Baki Bey ahizeyi kulağına götürürken. "Parayla dövüştürelim mi lan seni?"

Gökalp bir kahkaha atıp, "Git ağabey ya dalga geçme, hayalaramı tekmeledi adam," dedi. "Haydi ben çıkıyorum, sana da kolay gelsin."

"Eh, kesin çok kolay gelir," dedi Baki Bey, Gökhan çıkarken. Gözleri genç arkadaşının uzaklaşan sırtına takılmış, tuhaf bir şaşkınlıkla parlıyordu.

* * *

Gökhan'a kapıyı Aslı açtı ve adam küçük kızı kucaklayıp havaya kaldırdı.

"Nasılmış bakalım benim ufaklığım?"

"İyi," dedi Aslı sadece. Hâlâ Gökhan'dan utanıyordu az da olsa, ama çok seviyordu bu yeni babasını.

Seda mutfaktan seslendi. "Gökalp, seni Eşref Kapılı aradı."

"Hadi ya, ne diyor?"

"Bilmiyorum, söylemedi."

Gökhan bu sırada kucagında Aslı'yla mutfğa girmiş, yemek hazırlayan Seda'nın arkasındaki sandalyeye oturmuştu.

"E arayayım bari," dedi, Aslı'yı sandalyelerden birine oturturken.

"Evet iyi olur, o da gelir gelmez" arasın beni dedi zaten," diye seslendi Seda. Büyük ihtimalle babasıyla ilgili olduğunu düşündüğünden sabırsızdı.

Gökhan hemen sandalyeden kalktı ve telefona yürüdü. Cep telefonunu unutacak kadar az mı kullanıyordu artık? Ya çok önemli

Kızıl Kurt

bir şey olduysa diye düşünüyordu şimdi. Eşref Kapılı hemen aramasını istediğine göre zaten çok önemli bir şey olmuş demektir.

Daha ilk çalışta karşıdaki telefon açılmıştı.

"Efendim?"

"Efendim, ben Gökalp."

"Ha, Gökhan neredesin yahu? Sabahattan beri sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Özür dilerim, telefonumu yanıma almayı unutmuşum. Niçin arıyordunuz beni?"

"İşler iyi gitmiyor Gökhan. Büyük sorunlar var."

"Hangi işler?"

"Kurt... Biliyorsun. Orta Asya'da bir süredir."

"Evet, biliyorum. Bir şey mi oldu, gelişme mi var?" Seda'nın kulak kabarttığından emin olduğu için Kurt'un ismini anmıyordu.

"Orasını bilmiyoruz. Sorun da bu zaten."

"Efendim bence telaşa kapılmaya gerek yok. Operasyonu gizli yürütmek istiyordu zaten. Bana da hiçbir şey söylemiyordu. Ben de görmeydi bayağı oluyor."

"İşler senin bildiğin gibi değil Gökhan. Biz sürekli iletişim halindeydik Kurt'la. Sana bilerek bir şey söylemiyordu. İşlerin dışındaki kalmantı arzu ediyordu, zaten çok şeyi feda ettin ülken için..."

"Biliyorum ama..."

"Şimdi, Kurt kayıp... Rusların elinde."

"Lanet olsun! Planınız nedir?"

"Her şeyden önce ordan hemen ayrılmamız gerekiyor. Siz de tehlikede olabilirsiniz. Kızları da al ve acil olarak İstanbul'a gelin. Burda sizin için güvenli bir yer ayarlayacağım."

Orkun Uçar

"Peki efendim," dedi Gökhan ve karşıdaki telefonun kapandığını duydu. Kafası allak bullak olmuştu. Düşünceler arasında mutfağa seslendi.

"Seda, hemen buraya gelir misin?"

"Ne oldu canım?"

"Gelir misin Seda?"

"Tamam, elimi yıkayıp geliyorum."

Seda kucığında Aslı'yla salona girdiğinde Gökhan telefonun yanındaki bloknotu almış rasgele karalıyordu.

"Ne oldu canım?"

"Hemen hazırlan Seda. İstanbul'a gidiyoruz."

"Ne oldu Gökalp? Babama bir şey olmadı ya?"

"Hayır, babana bir şey olmadı. Ama gitmemiz gerekiyor. Bana da bir şey söylemediler. Ama Eşref Kapılı çok endişeliydi. Hemen gelin dedi. Bir saat içinde yola çıkacağız. Ona göre hazırlığınızı yap. Ben de arabayı hazırlayacağım."

Seda, babasının nasıl bir iş yaptığını biliyordu. O yüzden bu endişeleri hafife alacak bir kadın değildi. Belki de Gökhan'ın en büyük şansydı bu.

Gökhan, gri Fiat'ın deposunu doldurup lastiklerine baktırdı. Eve döndüğünde Seda çoktan hazırlanmış, Aslı'yı giydirmiş beklüyordu. Kapının yanına yığılmış çantaları.

Gökhan çantaları bagaja taşıdı ve derhal yola çıktılar.

Afyon çevre yolu...

Saatlerdir direksiyon sallayan Gökhan kendini yorgun hissediyordu. Uzun süredir sakin bir deniz gibi durgun olan hayatı onu

Kızıl Kurt

hamlaştırmıştı belki de. Ama şu an en son istediği şey bu sakin denizin ani bir fırtınayla çalkalanmaya başlamasıydı. Birkaç küçük dalgayı atlatılabilir, hatta bundan keyif bile alabilirdi, ama eskisi kadar büyük dalgalar üzerinde sörf yapmak onun için artık eğlenceli değil, sadece tehlikeliydi.

Dikiz aynasından arkaya baktı. Seda gözleri yan aralık karşılık verdi hemen. Aslı ayakbikalarını çıkarmış, annesinin kucasına başını koymuş, koltukta uyuyordu. Seda, küçük kızın dalgalı saçlarını okşarken eşine gülümsedi. Gökhan da karşılık verdi buna. Fakat asıl görmek istediğini bu arada görmüştü.

Siyah Lada Octavia yine arkalarındaydı. Gökhan on beş dakika önce fark ettiğinden beri arkalarından ayrılmamıştı bu araba. Artık takip edildiklerinden emindi Gökhan. Yine de eşine bir şey belli etmemeye kararlıydı. Bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledebilirdi.

Hızını değiştirmeden, kontrollü bir şekilde yola devam etti. Takip edeceklerse etsinler, diye düşünüyordu. Takibin ötesine geçeceklerini sanmıyordu ve ilk fırsatta arkadakini atlatmaya karar vermişti.

Eskişehir'e yaklaşıırken Gökhan'ın planı şekillenmişti kafasında. Aynadan arkaya bakıp, "Seda, Eskişehir'e girelim," dedi. "Hem biraz şehirde dolaşırız, hem de dinleniriz."

"Sen bilirsin canım, ama Eşref Ağabey kızmazın."

"Yok yok. Kızacak bir şey yok."

"İyi madem."

Gökhan takibin farkında olduğunu belli edecek hiçbir şey yapmamaya çalışıyordu. Takiptekiler ya onun bilerek böyle yaptığını düşünüyor ya da gerçekten farkında olmadığına inanıyorlardı. İki şekilde

de Gökhan'ın yapabileceği pek bir şey yoktu. İki taraf da uzun süredir tahtaya bakıyor ve birinin hamle yapmasını bekliyordu. Gökhan ilk hamleyi onlara bırakmamaya karar vermişti. Belki *go'da* Baki Bey'e bu şans verirdi, ama söz konusu olan şey, arkada oturan iki melek ve doğmamış şeytanın hayatı ise zayıf taraf olmayı kabul ederdi.

Takip edenler, muhtemelen Rus mafyasıysa ve Eşref Kapı-lı'nın aramasından haberdarlarsa, Eskişehir'e girmek büyük bir hata olabilirdi. Gökhan böylece takibin farkında olduğunu anlamlarına izin vermiş olacaktı. Ancak, er geç bir riks alması da gerekecekti. Bugüne kadar kazanmasını sağlayan beynine güvenmekten başka caresi yoktu şimdi.

Gri otomobil çevre yolundan ayrıldı ve hızını azaltıp şehir merkezine yöneldi. Hemen ardından arkadaki Lada da aynı şeyi yapmıştı. Çevre yolundayken yüz elli metre civarında olan mesafeyi şimdi daha kısa tutmaya çalışacaktı Lada'dakiler.

Kalabak Suyu Dolum Tesisleri'nin yanından geçerken Seda sordu.

"Gökalp, şu tepedeki bina ne?"

Gökhan arabanın içinde eğilip Seda'nın gösterdiği yere doğru baktı. Küçük bir uçurum molozlarla doldurulmuştu. Uçurumun tepesindeki düzlükte, Gökhan'a minicik görünen iki insan oturuyordu. Birbirlerine sokulmuşlardı ve rüzgârda birinin saçları dalgalanıyordu. İkilinin arkasında yeşil bir bina yükseliyordu. Onun hemen yanında da mavi bir bina vardı. Binanın yarısı savaşta bombalanmıştı. Savaşın etkilerini hâlâ bir yerlerde görmek mümkündü. Gökhan tekrar yola döndü.

"Bir okul sanırım," dedi. "Ama üniversite değil. Meslek lisesi falan olmalı."

Seda lise yıllarını hatırladı. Ankara Fen Lisesi'nde yatılı okumuş ve hayatının en güzel anlarını dağın tepesindeki o küçük ormanlık alanda yaşamıştı. Şimdi uçurumun kenarında oturan çifte balkonca emin oldu. Bu bina fen lisesiydi. Uçurumun kenarındaki o iki genç de hayatlarının en güzel anlarını yaşamakla meşguldü şu an. Önlerinden, bu yoldan kim bilir kaç araba geçmişti... Hiçbirini önemsememişlerdi şüphesiz. Arabaların içindekilerin kimler olduğunu, nereye gittiklerini, ne yaptıklarını, önemli kişiler olup olmadıklarını bilmiyorlardı... Seda bir an ürperdi. Çok tuhaf olmuştu bu düşüncelerle. Garip bir hüznü çökmüştü üzerine. İçindeki diğer canı düşündü nedensizce. Gökalp'in, şimdiye kadar tanıdığı en özel adamın meyvesini taşıyordu içinde ve bu meyveye iyi bakamayacağına dair bir korku sarıyordu her yanını.

Kısa süre sonra Osmangazi Üniversitesi'nin önünden geçmiş, Atatürk Bulvarı'na varmışlardı. Ne Gökhan, ne de Seda biliyordu bu şehri. İkisi de daha önce birkaç defa buraya gelmişler, ama çok kısa süre kalmışlardı. Şimdi öylece turluyorlardı şehirde. Bazı yerlerde yıkılmış binalar duruyordu. Gökhan dikiz aynasından arkadaki Lada'yı görebiliyordu hâlâ. Arada trafiğin olması içini rahatlatıyordu. Rus mafyası da olsa, şehrin ortasında onlara zarar vermeyi riskli bulurlardı, hele İstanbul'a gittiklerini biliyorlarsa saldırmak için çok daha uygun yerler vardı. Gerçi amaçlarının zarar vermek olduğunu sanmıyordu Gökhan. Büyük bir ihtimalle sadece takip olmalıydı bu. Atatürk Bulvarı'ndan çıkıp stadyumun yanından şehrin göbeğine varmışlardı şimdi.

"Bir yemek yiyelim ha?" diye sordu Gökhan. "Olur canım," diye yanıtladı Seda. Bitkindi ve hâlâ içindeki anlamsız karamsarlığa boğuşuyordu.

Gökhan daha önce burada, Ömür Lokantası, diye bir yerde yemek yemişti. Şimdi araba tesadüfen buranın yanından geçince aklına gelmişti yemek yeme fikri. Yoksa açlık hissettiği falan yoktu. Biraz dolaştıktan sonra lokantanın yakınlarında bir otopark buldular.

Otopark ara sokaklardan birindeydi ve bu Gökhan'ı endişelendiriyordu. Diğer arabadakiler en fazla beş kişi olabilir. Silahlı olsalar da onlarla bir şekilde başa çıkabileceğini inanıyordu, ama Seda ve Aslı'yı tehlikeye atmak hiç işine gelmiyordu.

Otoparktan yürüyerek çıktıklarında Lada'nın kapının önünde beklediğini gördü fakat gördüğünü belli edecek en ufak bir tepki vermedi. Yeni uyandırdığı Aslı'yı yürümeye ikna ettikten sonra gülüşerek restorana doğru yürüdüler.

"Buraya daha önce gelmişim, güzel bir yerdi, şimdi nasıldır bilmiyorum ya," dedi Gökhan üçü birlikte kapıdan girerken.

"Güzel bir yere benziyor," dedi Seda.

Restoran üç katlı, oldukça büyük bir yerdi. Garsonlar Gökhan, Seda ve Aslı'yı üçüncü kattaki aile salonuna yönlendirdiler. Aslı oradaki küçük çocuk parkını görünce yurkusu dağılmış ve oynamaya başlamıştı. Seda ve Gökhan ise masaya oturup siparişlerini verdiler.

Gökhan her an tetikteydi, ama yakınlarda adamlardan kimse görünmüyordu. Otoparktan çıkarken arabanın içini görmeye çalışmış, sadece iki kişi görebilmişti. Fenotipleri Rus olduklarından emin olmasını sağlamıştı Gökhan'ın.

Yemeklerini bitirdikten sonra Aslı'yı zar zar ikna edip restorandan ayrıldılar. Hepsi yemekten memnun kalmıştı. Gökhan memnuniyetini belli edecek şekilde gülümsemeye çalışıyorsa da içindeki endişe bunu istediği gibi yapmasına engel oluyordu.

Otoparka ulaştıklarında, Lada daha önce durduğu yerde değildi. Gökhan hemen çevreye baktı ama arabayı görmedi. Ne planlıyorlardı acaba? Neredeydiler şimdi? Şimdi onları kaybetmiş olmak sinirlendiriyordu Gökhan'ı.

Otomobillerine binip otoparktan çıktılar ve yine şehir merkezine yöndüler. İstasyon bölgesine ilerlerken üç araba arkada yine fark etti Gökhan, Lada'yı. İşte şimdi istediği olmuştu. İleride bir trafik lambası vardı.

Seda'ya döndü.

"Seda, Aslı'ya sahip çık ve hiçbir şey sorma."

Seda daha yanıt vermeden araba yolda zikzaklar çizmeye başladı. Sıkışık trafikte kornalar birbirini ardına çalıyordu olsa da Gökhan amacına ulaşmıştı. Çok geçmeden Lada ile aralarına en az on araç girmişti. Işıkların önüne vardıklarında trafik lambası yeşil ya- nıyor ve Aslı, annesine sarılmış ne olduğunu sorup duruyordu. Seda, küçük kızı yatıştırılmaya çalışırken kızgın kızgın Gökhan'a bakmayı ihmal etmiyordu. Gökhan'ın ise derdi bambaşkaydı.

Trafik lambasındaki saniye sayacı son üç saniyeyi göstermekteydi. Birazdan kırmızı ışık yanacaktı. Gökhan arkadan gelen kornalarını umursamadan arabayı 45 derecelik açıyla trafik lambasının önünde durdurdu. Biraz sonra kırmızı ışık yandığında artık kimse isyan etmiyordu.

Gökhan aynadan arkaya baktı. Lada sıkışık trafikte çaresizce bekliyordu ve hayli uzaktaydı. Gaza basarak hızla devam etti. Onun kırmızı ışıkta geçtiğini gören duyarlı Eskişehirli sürücülerden bazıları hemen kornalarına asılmışlardı, ama Gökhan'ın bunu umursayacak hali yoktu. Biraz ilerideki dönemeci döndükten sonra Lada'dakiler onları göremez olacaktı. Ondan sonrası kolaydı.

Direksiyonu kırdı ve gri otomobil yolda devam etti. Yüz metre ilerideki sokak ayrımını görünce içine soğuk sular serpildi. Ayrımın önüne geldiklerinde buranın ters yön olduğunu gördü ve sevinci daha da arttı.

Sokak boştu. Hemen daldı ve sokaktan çıkana kadar karşından hiçbir araba gelmemesi için dua ederek gaza bastı. Ne var ki sokağın çıkışında, üzerinde Aytekin Yumurta yazan bir minibüs yola girmeye çalışıyordu. Gökhan lanetler ederek camı açtı ve bağırды.

"Beyefendi yabancıyız da ters yöne girmişiz. Biz bir çikalım ondan sonra girin olur mu?"

Sesini olabildiğince mazlumlaştırmıştı.

Minibüsün arkasından sürücüyü işaret veren adam bir süre düştür gibi oldu ve başını kızgın kızgın iki yana sallayarak minibüse ileri çıkmasını işaret etti.

Müthiş bir rahatlamayla sokaktan ayrılan Gökhan, adama camdan, "Çok teşekkür ederim," diye bağırды ve ana caddede ilerlemeye başladılar. Ruslar ancak yeşil ışık yandığında hareket edebileceklerdi. Ondan sonraysa Gökhan'ın ne yöne gittiğini bulmaları çok zordu. Adam zaten şimdiden şehir çıkışına yönelmişti. Ana caddede trafik rahatlıkla akıyordu. Son yıllarda yapılan tramvay olmalıydı bunu sağlayan.

Şehir dışına çıktıklarında Gökhan atlatma işini tamamladığından emindi. Ancak ondan sonra Seda'ya dönebildi.

"Şimdi ne istersen sorabilirsin canım."

"Gökâl ne sorayım ben? Neden trafik kurallarının hepsini ihlal ettiğini mi sorayım, neden birden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğumu mu sorayım? Off, kafamı çok karıştırıyorsun. Görmüyor musun kız kornalardan nasıl korktu!"

Gökhan dikiz aynasından dönüp Aslı'ya baktı. İlk başta biraz bağırmış ve ağlamıştı, ama şimdi hiç de korkmuşu benzemiyordu. Uysal uysal oturmuş camdan dışarıyı izliyordu.

"Korkmaz benim kızım," dedi Gökhan. "Değil mi bir tanem?"

"Korkmam," dedi Aslı, annesine bakarak.

"Yalancı seni," diye güldü Seda.

"Takip ediliyorduk canım," dedi Gökhan. "Atlatmak için bunları yapmak zorunda kaldım."

"Peki neler oluyor Gökâl? Kim takip ediyor bizi?"

"Canım anlamıyor musun? Bana hiçbir şey söylemedi Eşref Kapılı. Hemen İstanbul'a gelin dedi sadece. Ben de bu adamların bizi takip ettiğini görünce atlatmam gerektiğini düşündüm. Sen, babanın kızınsın Seda. Biraz sabırlı ol, elbet öğreniriz."

Gökhan gerçeği biliyordu, ama Seda'nın bilmesi konusunda kararsızdı. Bu yüzden tedbiri elden bırakmıyordu.

"Korkuyorum Gökâl. Bir an evvel varalım şu yere."

"Korkma canım. Varacağız. Az kaldı..."

Karısını rahatlatmak için söylediği bu sözler belki işe yarıyor-du, ama Gökhan için durum hiç de öyle değildi

Rus mafyası peşlerine sadece bir araç takacak kadar temkinsiz davranmazdı. Eğer nereye gittiklerini biliyorlarsa yollarını kesmiş olmalıydılar. İstanbul'a varana kadar atlatmaları gereken birçok badi-re olacağına kesin gözüyle bakıyordu Gökhan. Bir ara Ankara'ya gidip uçakla devam etmeyi kafasından geçirdiyse de sonradan yanlış olabileceği düşüncesiyle bundan da vazgeçti. Eşref Kapılı'yı aramayı düşündü ama bunun gereksiz olduğuna karar verdi. Bugüne kadar tek başına birçok iş halletmişti. Pek çoğunun hayal bile edemeyeceği işler hem de...

Bursa'ya giden yolun neredeyse tamamını sol şeritte gitmişlerdi. Başka zaman olsa bu hız Seda'nın vereceği tepki Gökhan gibi birini bile korkuturdu, ama şimdi Seda mümkün olsa daha hızlı gitmelerini isteyecekti.

Gökhan helikopteri fark ettiğinde koluğunda dikleşti ve arkadakilere sordu.

"Seda, kemerleriniz bağlı değil mi?"

"Evet, bağlayın demiştin ya..."

"Tamam. Şimdi sakın olmanı istiyorum. Arka camdan eğilip bakınca görürsün. Çok uzakta bir helikopter var. Sınırım bizi takip ediyorlar ve bu defa ateş de edebilirler. Bilmiyorum, niyetleri nedir. Ama sakın ol ve Aslı'ya sahip çıkmaya bak."

Aslı emniyet kemerinin üzerinden sarkıttığı boynunu annesinin göğsüne yaslamış uyuyordu yine.

Seda duyduklarından dolayı paniğe kapılmıştı.

"Ne diyorsun Gökalp? Kaçalım? Bir şeyler yap!"

"Canım korkma. Sakın paniğe kapılma. Hiçbir şey söylemeden otur. Ben halletmeye çalışacağım. Lütfen bana yardımcı ol. Bu adamlardan kurtulabiliriz. Bana güvenmeni istiyorum."

"Lütfen Gökalp, lütfen bir şeyler yap."

Seda'nın sesi titriyordu ve her an ağlayabilirdi. Gökhan bunu fark etmiş ve içi bu belanın kaynağına karşı büyük bir nefretle dolmuştu. Şimdi, helikopter yaklaşmadan ilçe yollarından birine girmeliydi. Başka türlü kurtuluşları olamazdı. Helikopter de bu işin içindeyse Rus mafyasının niyetinin sadece takip olmadığı anlaşılıyordu.

Yan yollardan birine, tabelaya bile bakmadan saptı ve daha birkaç dakika geçmeden helikopterin gürtlütsü duyulmaya başlandı.

Seda bu sese dayanamıyordu. Eskişehir'e girerken hissettikleri anlamsız değildi demek ha! Çok zordu Seda için buna katlanmak. Kucağındaki, rahmindeki ve ön koltuktaki varlıklar onun için her şeyden daha değerliydi. Kendisini umursamıyor ama onlara zarar geleceği düşüncesi, içinde büyüyen tarifsiz bir duyguya neden oluyordu. Bu hissettiği, aslında bir histeri krizinin başlangıcıydı.

Helikopter tepelerine geldiğinde Gökhan dar yolda hızını artırdı ve ağaçların kendilerini koruyacağı düşüncesiyle arabayı olandığına sağa yanaştırdı. Şanslarına yol dönemeçlerle doluydu ve böylece helikopterin işi zorlaşıyordu. Gökhan kapıya sabitlenmiş olan makineli tüfeği görmüştü.

Bir dönemeç daha çıktı karşılarına ve önlerinde dümdüz uzanan yolu görünce içinden bir küfür savurdu. Şimdi işi çok daha zordu. Tepeden takip eden helikopterin görüş açısı o ne yaparsa yapсын çok iyi olacaktı. Yine de elinden geleni yapmaya karar verdi. Çıkıp ateş edecek hali yoktu ya!

Tek şansları yol kenarlarının ağaçlarla kaplı olmasıydı. Gökhan camdan elini çıkarıp dikiz aynasına vurmaya başladı. Üç dört darbeden sonra yuvanın içindeki ayna kırılmış ve yukarı dönmüştü. Şimdi çok küçük de olsa aynanın bir bölümü, helikopteri görmesini sağlıyordu.

Ateş başladığında, Seda, Aslı'nın başını göğsüne yasladı ve küçük kızın hıçkırıklarını kendininkiler arasında boğdu. Gökhan hâlâ sakindi. Helikopterdekiler iyi bir şekilde nişan alamıyor, mermiler ancak aracın yarım metre çevresinde yola çarpıyordu. Ama bu durumu koruyabilmek için şanstın başka güvenilebileceği hiçbir şey yoktu Gökhan'ın.

Araba bagaj bölgesinden birkaç yara almıştı, ama bunlar etkisiz darbelerdi. Gökhan işini iyi yapıyor, arabayı ustaca saklıyordu. Yolun düz kısmı da ilerideki bir dönemle sona ermek üzereydi. Gökhan nerede olduklarını bilmiyor ve bu yolun gizlenmesi kolay bir yere çıkması için dua ediyordu. Belki de ilk defa bu kadar endişeliydi ve bunun nedeni ölüme yaklaşırken ilk defa yanında birilerinin olmasıydı.

Dönemecin ardından devam eden yol daralıyor ve kötüleşiyor. Bu Gökhan'ın bir yandan işine gelse de bir yandan da işini zorlaştırıyordu. İşine geliyordu, çünkü bu köy yoluna benzeyen yerde ağaçlar yolun üstüne iyice eğiliyor ve dönemeciler otomobilin mermilerden kurtulmak için kullanacağı boşluğu sağlıyordu. İşini zorlaştırıyordu, çünkü böyle bir yolda bu hızla ilerleyen bir aracı kontrol etmek çok zordu. Her an savrulabilirlerdi.

Helikopterden edilen ateş kesilmemiş, aksine devamlı hale gelmişti. Arkada Seda ve Aslı koltuğun önünde yere uzanmış, korkuyla çığlıklar atıyorlardı.

Gökhan, kırık dikiz aynasından helikopteri kontrol etti ve o sırada araç aniden sarsıldı. Lanetler yağdırırken kenardaki tümseğe çıktıklarını fark etti. O kısacık bakış bile yoldan çıkmalarına neden olmuştu. Direksiyonu sola kırdıysa da tümseğin rampa oluşturan uç kısmından arabayı kurtaramadı ve otomobil sol yanı aşağıda sağ yanını yukarıda uçmaya başladı. Araç daha havadayken tavanda müthiş bir gürültü duyulmaya başlamıştı. Tüm mermiler kusursuzca tavana isabet ediyordu. Gökhan gözünü yoldan ayırmıyor, arkaya bakamıyordu. Birinin yaralanıp yaralanmadığını anlamak da süregiden çığlıklar yüzünden imkânsız bir hal almıştı.

Metale çarpan mermilerin çınlaması yerini ansızın havayı hızla yaran mermilerin uğultusuna bırakınca Gökhan hemen kırık aynaya baktı. Aynada helikopter görünmüyordu, ama gördüğü onun için yeterliydi. Tanrı yardımcıları olmuş, aynadan görünen tepe helikopterin yön değiştirmek zorunda kalmasını sağlamıştı. Şimdi bir şeyler yapması gerekiyordu ve yapacağı şeyi bulmak için sadece üç yüz metre ilerleyecekti.

Helikopterin yokluğunda arkaya bakmaya fırsat bulan Gökhan gördüğü şeyle beyninden vurulmuşa döndü. Aslı hâlâ çığlık çığlığa ağlıyordu ve Seda kanlar içindeydi. Sağ ayağı refleks olarak frene gitti, ama kısa sürede beyni görevi devralıp ayağını tekrar gaz pedalının üzerine oturttu.

Tavandan giren mermilerden biri Seda'nın omzuna isabet etmişti. Ölümcül bir yara değildi, ama basit bir sıyrık olduğu da söylenemezdi. Mermi muhtemelen kemiği parçalamış ve içerilere kadar devam etmişti. Uzun süre müdahale edilmezse ölümcül hale gelebilirdi. Gökhan önce durup kendisi müdahale etmeyi düşündüysede hemen bu fikirden vazgeçti. Helikopterdekiler onları bulabilir ve sadece Seda'nın değil, Gökhan'ın, Aslı'nın ve daha ismi bile olmayan küçük prensin ölümüne yol açabilirlerdi.

Gökhan, Seda'yı teskin edecek bir şeyler saçalamaya çalıştı ve bu işteki beklemedik becerisine şaşırdı. Kadına nefes almasını, paniğe kapılmamasını ve yaraya eliyle bastırmasını söylüyordu. Acıların içinde kıvranan genç kadın yayıldığı koltukta nefes nefese, başıyla onaylıyor, sevgilisi ne derse yapmaya çalışıyordu.

Yol ayrımına geldiklerinde Gökhan hiç düşünmeden patika sayılabilecek köy yoluna sürdü otomobilini. Böyle bir yol varsa, gittiği bir yer de olmalıydı. Gittiği o yer her neresiyse en azından bir sağ-

lık ocağı da olmalıydı. Bu yolda giderek helikoptere izlerini de kaybettirebilirlerdi.

Aynadan bakıp Seda'yla konuşmaya devam etti.

"Geçecek bir tanem. Geçecek. Birazdan bir kasabaya varırız. Orda hemen ilgilenirler seninle."

"Çok kaniyor babal!" diye bağırdı Aslı gözleri yaşlar içinde.

"Biliyorum bebeğim. Ama bu önemli bir yara değil. Kimseye omzundan vurulmakla bir şey olmaz. Biraz kanayacak, sonra doktorlar gerekeni yapacak. Sen şimdi bir çiçek olup ona bakarsan annen daha çabuk iyileşir bebeğim."

Kesik kesik, "Benim kızım bana bakar," dedi Seda, zoraki gülümsüyordu. Aslı'nın başını sağlam olan koluyla kendine doğru çekmiş, küçük kız da elini hemen annesinin yarasına bastırılmıştı. Seda, kızına duyduğu sevginin kat kat arttığını hissetti bunun üzerine. Gökhan'ın söylediklerinin doğru olduğuna inanıyordu. Kimse omzundan vurulmakla ölmezdi herhalde. Roket değildi ya bu, basit bir mermiydi işte.

Stabilize yol, Gökhan'ın düşündüğünün aksine herhangi bir kasabaya veya başka bir yerleşim merkezine çıkmamıştı. Yol doğrudan şehirlerarası yola bağlanıyordu. Muhtemelen eskiden kullanılan bir geçiş yolu. Gökhan bu beklenmedik talihsizlik karşısında öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu, ama anayol sayesinde daha büyük bir yerleşim merkezine ulaşacakları düşüncesiyle kendini avutuyordu. Bozuk yolda yarım saat geçirmişlerdi ve arabadaki sürekli sarsıntı Seda'nın yarasını kötüleştirmiş olabiliirdi.

Anayola çıktıktan yaklaşık on dakika sonra Yenişehir yol ayırımı tabelasını gördü ve içinde büyük bir rahatlama hissetti. Helikopterden iz yoktu ve bir ilçeye çok az bir mesafeleri kalmıştı.

Sapa yolun iki yanı da uçurumdu. Neyse ki sert dönüşler yoktu ve Gökhan hızını azalttığı için tehlikeli bir durum söz konusu değildi.

Küçük bir tepenin çevresini dolayan dönemeci döndüğünde hiçbir şeyi umursamadan frene asıldı. Hemen karşıda iki cip yolu kesmiş bekliyordu.

Şimdi aracı geri vitese takmaya çalışırken soldaki cipin yanından bir adamın çıkıp yere diz çöktüğünü görüyordu. Bir başkası hemen adamın omzuna kalınca bir boru yerleştirdi. Bunun bir roketatar olduğunu biliyordu Gökhan. Arkaya baktı, hızla geri gidebilirse dönemeci tekrar dönüp kurtulabilirlerdi. Yanlarda kaçacak yer yoktu. Yolum iki yanı da şarampoldü. Araçtan inip kaçmayı düşünseler bile Seda yaralıydı. Üstelik helikopter yine belirmişti tepelerinde. Araç geri geri gitmeye başladığında diz çökmüş adamın omzunda-ki ölüm borusundan çıkan roket arabaya doğru yaklaşıyordu. Gökhan son kez arkaya baktı ve Aslı'nın başını yaralı omzuna bastıran Seda'yla göz göze geldi. Son gördüğü, Seda'nın yüzündeki büyük umutsuzluktu.

3 Temmuz 2008

Kurtköy

Eşref Kaplı gözlerine inanamıyor, ama izlemekten de büyük keyif alıyordu. Gizli laboratuvarların bulunduğu, yerin altındaki üçüncü katta bir de spor salonu vardı. Bu salon, Doktor Enver Akad tarafından Gökhan'ın tüm ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde hazırlanmıştı.

Orkun Uçar

Gökhan kendine gelir gelmez Enver Akad tarafından çalıştırılmaya başlanmıştı. Önce küçük egzersizler, ardından biraz daha komando işi sayılabilecek, Gökhan'ın alışık olduğu şeyler ve şimdi de gösteri yapan aygırlara yakışır işler...

Gökhan camdan dışarı baktı ve iki adamlı göz göze geldi. Onlara göz kırpıp üstünde 110 kiloluk halterin yuvasında beklediği yatağa uzandı. Enver Akad belli etmemeye çalışarak Eşref Kapılı'ya bakıyor, birazdan vereceği tepkiyi heyecanla bekliyordu.

MIT görevlisinin sesi endişeliydi.

"Ne yapıyorsun doktor? Öldürecek misin çocuğu?"

"Merak etmeyin Eşref Bey. Sadece izleyin."

Enver Akad mutlulukla gülümsüyordu. Yüksek kalitedeki malını sunan bir satıcının yüzündeki memnuniyet vardı yüzünde. Gördüğü bu ifadelerden rahatsız olan Eşref Kapılı, akademide kendilerine zorla okutulan Frankenstein romanını hatırladı. Oradaki doktorun yaratacağı ucubeyi düşündükçe neler hissettiğini anlatan Mary Shelley'nin cümleleri geliyordu aklına. Yazarın tarif ettiği adamın yüzündeki ifade, şimdi yanında dikilen adamkinden farklı olamazdı. İçi ürpererek tekrar içerideki Gökhan'a döndü.

Gökhan koca halteri ilk seferde zorlanarak kaldırmıştı. Müthiş gerilmiş kol adalelerinin üzerinden mavi damarları görünüyordu. Yüzü kızarmış, yanakları şişmişti. Fakat kolları titremiyordu bile. Gökhan yavaş yavaş halteri indirirken Eşref Kapılı'nın yüzündeki şaşkınlığı izliyordu Enver Akad. Beklediği tepki daha çok memnuniyetti, ama ilk aşamada bu şaşkınlığı da çok görmüyordu.

Gökhan halteri ilkine göre daha hızlı kaldırıncaya Eşref Kapılı'nın içinde endişe kalmamıştı. Genç adama bir şey olacağı yoktu. İlkinden daha hızlı indirdi halteri ve kaldırdı... ve indirdi... ve kaldırdı...

Kızıl Kurt

di... Eşref Kapılı gözlerine inanamıyordu. Gökhan en fazla doksan kiloydu. Bunu yapabilmesi kelimenin tam anlamıyla imkânsızdı.

Gökhan halteri yuvasına yerleştirip döşek üzerinde doğruldu. Her yanından akan ter, bedenini saran atletli sırsıklam etmişti. Gerildi ve omzundaki kaslar tüm görkemiyle gözler önüne serildi.

"E, ne diyorsunuz?"

Şimdi fabrikadan yeni çıkmış Ferrari'nin kaportasında elini gezdiriyor gibiydi Enver Akad. İçeride Gökhan başka bir alete yönelmiş, çalışmaya devam ediyordu. Eşref Kapılı gözlerini Gökhan'dan ayırmadan cevapladı doktoru.

"Doktor, ne yaptın sen bu çocuğa?"

"Eşref Bey, Gökalp artık eskisinden biraz daha atletik diyelim."

"Atletik mi? Sen buna atletik mi diyorsun? Bu adam ikimizi de tek seferde yutar yahu!"

Eşref Kapılı'nın memnuniyeti iyiden iyiye belli oluyordu ve bu durum Enver Akad'ı oldukça mutlu ediyordu. Doktor gülümseyerek yanıtladı.

"Efendim, biliyorsunuz, Gökalp'i iyileştirmek için bazı müdahaleler yaptık."

Bu sırada Gökhan koşu bandına çıkmıştı. Normal tempoda bandın üzerinde devinen Gökhan'ın inanılmaz bir şey yapıyormuş gibi izliyordu Eşref Kapılı. Doktor kısa süre bu manzaraya baktı ve açıklamaya devam etti.

"Bu müdahalemiz, neredeyse tamamen bitmiş olan Gökalp'i baştan yaratmak sayılır konuya aşına olmayan birinin gözünde. Sizi daha önce söylediğim gibi, Gökalp'in içinde çalışan makineler bedenini sürekli optimum düzeyde tutuyor."

Orkun Uçar

"Uygun değer efendim, uygun değer diyeceksiniz..."

"Efendim?"

Enver Akad, Kapılı'nın gözleri Gökhan'da sabit haldeyken söylediği bu cümleden hiçbir şey anlamamıştı.

"Optimum nedir? Türkçesini kullanın. 'Uygun değer' Türkçesi."

Enver Akad konuyu kafasında şöyle bir tarttı. Uygun değer, optimum için uygun bir karşılık değildi. Bunu Eşref Kapılı uydurduysa, açıkça cahillik etmişti. Eğer bir kitapta falan gördüyse, yazan adam beceriksiz olmasa bile ukala olmalıydı. Yine de buna bir karşılık vermedi ve adamın bu tepkisine güldü.

"Peki, devam edeyim mi?"

Eşref Kapılı başıyla onayladı. Gökhan hızı üç seviye artırmış, hızlı tempoda koşuyordu bir süredir. Eşref Kapılı ter damlacıklarını tek tek görebiliyordu neredeyse. Enver Akad devam etti.

"Şimdi, sizin bedeniniz birçok dış ve iç etken yüzünden uygun değer sartlarında." Enver Akad bu lafı hiç beğenmedi. Üstelik Eşref Kapılı'nın bu tavrı ona yapmacık geliyordu. "Kusura bakmayın, kullanmak zorundayım," diye devam etti. "Sizin bedeniniz optimum koşullarda yapabileceğinin neredeyse yarısı kadar iş yapabiliyor." Eşref Kapılı kelime için herhangi bir tepki göstermemiştir ve dinlediğini belli edecek şekilde başını sallıyordu kısa kısa. Doktor devam etti. "Şimdi Gökalp'in bedeni, neredeyse her an optimum koşullar altında. Böylece, dünyadaki tüm insanlar için bir ütopya olan şeyi gerçekleştiriyor, bedenini tam kapasite kullanabiliyor."

Eşref Kapılı'nın gözleri yaklaşık on beş saniyedir depar temposunda koşan Gökhan üzerinde kilitliydi. Doktorun söyledikleri kulağında çınlıyordu.

"Yani?" diye sordu Kapılı ve hemen doktora dönüp elini adamın koluna koydu. "Doktor, durdur şunu ölecek çocuk."

Kızıl Kurt

Gökhan hiç de ölecek gibi görünmüyordu. Sadece fazlaca terlemiş ve yüzü kızarmıştı. Ama sanki terleyen başkasıymış gibi hiçbir yorulma belirtisi göstermeden hâlâ depar hızında koşuyor, ayakları altında devinen bantla neredeyse yarışyordu.

Enver Akad kısaca içeri baktı. "Saçmalamayın, ona hiçbir şey olmaz, baksanıza ne kadar rahat."

"Düşecek şimdi yahu!"

"Size öyle geliyor. O bandın üzerinde koşan ben değilim Eşref Bey, siz de değilsiniz. Herhangi bir başkası da değil. Gökalp o! Muhteşem başarımızın muhteşem ürünü."

Eşref Kapılı basit endişelerinden bir türlü kurtulamıyordu. Gökhan söz konusu olduğunda, şimdiye kadar çok yakın bir ilişkileri olmamasına rağmen hassaslaşıyordu. Bunun nedeni belki Gökhan'ın vatani adına başardığı inanılmaz işlerdi. Belki böyle bir kahramanın kendine bu kadar yakın olmasının verdiği sorumluluk yüzünden hassaslaşıyordu. Doktora söylediklerini düşününce bu sorumluluğu kaldıramadığını hissetti ve kendinden utanı. Şimdi bunları söylemek yerine taş gibi sert olmalı ve adamının bu özel durumuna sevinmeliydi. Düşünmesi gereken çok şey, yapması gereken çok iş vardı. Önceki gibi konuşmamayı başardı Eşref Kapılı, ama farklı bir şey de söyleyemedi. Öylece susup izlemeye devam etti.

"Kafanıza takılan bir şey mi var?" diye sordu Enver Akad. Az önce Kapılı'nın, yüzünde endişeli bir ifadeyle düşüncelere daldığını görmüştü.

"Kafama takılan şeyler var," diye yanıtladı Kapılı. "Ama bunlar sizi ilgilendirebilecek şeyler değil. Biz işimize bakalım. Bilmem gereken başka ne var?"

Orkun Uçar

"Bilmeniz gereken..." Enver Akad bir süre düşünür gibi bekledi ve tekrar konuştu. "Bilmeniz gerekenleri siz belirleyin efendim. Bilmek istediğiniz ve bilmenizi sağlayabileceğim her şeyi anlatabilirim."

"Gökalp ne zaman burdan çıkabilir?"

"Aceleniz var mı?"

"Enver Bey, Gökalp'in burdan çıkması için sınır niteliğinde bir zaman olmalı. Ben size bunu soruyorum. Cevap verecekseniz verin."

Doktor, yanında dikilen adamdaki bu tavırdan hemen korkmuştu. Oysa buraya Gökalp'i ilk getirdiğinde nasıl da çaresizdi. Şimdi bu yaptığı nankörlük değil de neydi? Hem pekâlâ Gökalp'in burada kalmasını isteyebilirdi. O baştan yaratmıştı Gökalp'i. O yapmıştı her şeyi.

Gökhan koşu bandının temposunu seviye seviye azaltarak durmuş, aletlerin arasında bacıklarını, kollarını germeye başlamıştı. Nefes alıştı son derece düzenli görünürken ter içindeki kırmızı suratı ve bedenindeki şişme hareketinin eksikliği büyük tezat oluşturuyordu.

Enver Akad, Eşref Kapılı'ya yanıt verdi.

"Eşref Bey, Gökalp burda ne kadar kalırsa o kadar iyi. Çalışmasını ve ilaçlarını düzenli olarak kontrol ediyorum. O yüzden, bir aceleniz yoksa, şimdilik ne zaman çıkabileceği konusuna cevap vermemeyi tercih ederim. Eğer hiç işiniz yoksa süresiz olarak burda kalmasını isterim zaten."

Eşref Kapılı duydukları karşısında çok şaşırılmıştı.

"Ha ille acelemiz var diyeceğin yani. Acelemiz var, evet. İşimiz de var, acelemiz de var."

Kızıl Kurt

"Ne gibi bir iş bu?"

"Sizin için hiçbir anlamı ve önemi olmayan bir iş."

"Gökalp'in yapacağı her iş benim için anlamlı ve önemlidir, Eşref Bey. Kusura bakmayın. Bir doktor olarak, Gökalp'in doktoru olarak bunları sormak zorundayım."

"Pekâlâ. Sordunuz. Ama cevap alamıyorsunuz. Görevinizi yerine getirdiğinize göre şimdi cevaplayabilirsiniz sorularımı."

Gökhan içeride hız torbasını yumruklamaya başlamıştı. Bunlar vurunca geri tepen torbaları ve bilen kişiler tarafından vurulduğunda çok seri vuruluyormuş gibi gösterilerdi. Eşref Kapılı'nın gözleri bu aldatmacaya alıştı, ama yine de Gökhan'ın fazla seri vurduğu hissine kapılıyordu.

"Sizinkiyle aynı cevabı vermek zorundayım o halde," diye yanıtladı doktor. Yerinde dönmüş, gözlerini meydan okur gibi Kapılı'nın gözlerine dikmişti. Yüzünde mahallenin serserisine yumruk atmak üzere bekleyen muhallebi çocuğunun kararlılığı ve korkusu vardı. Üstelik şimdiye kadar bu çocukların hiçbirinin başarılı olmadığını herkes gibi o da biliyordu.

Eşref Kapılı inanamayarak doktora döndü. Gözlerini kısmış, başını hafif yan yatırmıştı.

"Sorularımı cevaplayamayacağınızı mı söylüyorsunuz, ben mi yanlış anladım?"

Sesi titreyerek yanıtladı Enver Akad. "Ha-hayırlı! Yanlış anlamadınız."

"Silahınızı görebilir miyim?"

"Ne?"

"Silahınız olmadan bana bunları söyleme cesareti bulamayacağınızı biliyorum. Şimdi gösterin bakalım."

Orkun Uçar

"Silahım f-f-falan yok."

Gökhan, içeride inanılmaz bir hızla ip atlıyor ve dışarıdaki iki adamı izliyordu. Çok fazla terlemişti ve başındaki ağrının gittikçe arttığını hissediyordu. Birkaç saniye önce gözlerinin önünde uçmaya başlayan siyahlı yeşilli beneklerden de çok rahatsız oluyordu. Üstelik klimalı odada tüm vücudunun kumsaldaymış gibi yandığını hissediyordu. Sadece dışı değil içi de yanıyor. Sanki içinde bir güneş vardı.

"O halde sorumu yanıtlamanızı emrediyorum. Çünkü benim silahım var. Silahım olmasa kimliğim var. O da olmasa yumruklarım var. Ama hiçbirini kullanmak istemem. Sizin mantıklı bir adam olduğunuzu ve-Gökalp'in iyiliğini düşündüğünüzü biliyorum."

Gökhan, uçan beneklerin birbirine karıştığını görüyordu. Şimdi belli belirsiz doğal şekiller oluşmaya başlamıştı her renkten. Önce birkaç çiçek gördü. Bunların ne çiçeği olduğunu bilmiyor, umursamıyordu. Sonra her yanı çiçekler sardı. Hepsinin biraz önce gözünün önünde uçan benekler olduğunu biliyor, ama yine de uzanıp dokunmak istiyordu. Renk renk şekil şekildiler.

Dışarıda Enver Akad zor durumda hissediyordu kendini. Kravatını gevşetti ve bir şeyler söylemeye çalıştı.

İçeride Gökhan her an daha da fazla çekiliyordu çiçeklere doğru. Yaklaştı ve bir tanesine elini uzattı. Eli yarı mesafeyi kat edemedi birden ortalık karardı. Elektrik kesilip geri gelmiş gibi, saniyeden çok daha kısa bir sürede, etrafı aydınlandığında tüm çiçeklerin yerinde; kıvrılan, dolaşan, uçsan böcekler görmeye başlamıştı. Bu görüntüyle beraber istemsiz bir çığlık attı ve yere devrildi. Ayağı ipe takılmıştı.

Kızıl Kurt

Eşref Kapılı ve Enver Akad ani gürültüyle tartışmalarından sıyrılıp içeri baktıklarında Gökhan'ın yerde yattığını gördüler. Doktor önde, MİT görevlisi arkada içeri koştular.

4 Temmuz Kadıköy MİT
sorgu evi

Andrei Rostov boş gözlerle tavana bakıyordu. İçeriden, kendisi için yemek hazırlayan Eser adlı MİT görevlisinin neşeli ıslık sesi geliyordu, ama o çok uzaklardaydı.

Türkler beklediğinden yumuşak davranmışlardı ve o da teşkilatın gizlemediği birkaç bilgi kırıntısını vermişti, ama öyle ya da böyle sonunun geldiğini biliyordu. Oprıçnina, Korkunç İvan, onu sağ bırakmazdı.

Elleri arkadan zincirlenmişti, boş duvara bakınmaktan sıkılınca başını boş tavana çevirmişti. Ayakları da bileklerinden birbirine zincirliydi. Birkaç manevrayla sırtüstü döndü ve dirseklerinden destek alıp ayaklarını havaya kaldırarak yatacağı doğruldu. Şimdi gözleri işine yarayacak bir şey arıyordu.

Yatağın yanına doğru eğildi. Omzundan yukarıya yatağın kenarından sarkmıştı. Yavaş yavaş kaymaya başladı ve kollarını kullanamadığı için cansız bir kütle gibi düşerken gözlerini kapadı. Yere ilk çarpan burnu, son çarpansa ayakları oldu. Beton zeminin üzerinde halı vardı ve çok az ses çıkmıştı.

Rostov düşmek istememişti ve burnu çok acıyordu, ama şimdi gülmüsyordu. Yatağın ayakları arasındaki demir parçayı görmüştü. Bir kafa aralığında yatay bir demir parçası ayakların arasına kaynak yapılmıştı. Karadaki bir balık gibi sürünerek yatağın baş tarafına do-laştı. Sürekli boynunu çevirip kapağı bakıyordu. Gelen giden yoktu.

Aralık beklediğinden dardı. Yan dönerek kafasını yatakla demir parça arasına sıkıştırdı.

Bir kerede becermeliydi, çünkü tekrar deneme şansı olmayacaktı.

Ayaklarını iyice gerdi ve vücudunu hızla havaya atıp dönmeye çalıştı. Korkunç bir çattırıtı duyuldu. Başardığını düşünemedi bile...

Beş dakika sonra Eser Tekinalp elinde tepsiyle hücreye giriyordu. "Nefis bir ciğer sote hazırladım Andrei, ayrıca kasapta biraz yürek de varm..."

İçerideki manzarayı görünce gayri ihtiyari bir küfür savurdu... "A-ha şimdi bittim." Eşref Kapılı buna çok kızacaktı.

Adamdan henüz çok az bilgi alabilmişlerdi, şefleri sert sorguya izin vermemiştir. "Ulan köpek, bari bu nefis yemeği yiyip gitseydin!" diye bağırırdı. Yemek yapmayı çok sever, boş zamanlarında değişik mutfakları öğrenmek için kurslara giderdi. Andrei'nin zamanlaması açılışına hakaret gibi gelmişti.

Tepsiyi masanın üzerine bırakıp içinden dua ederek telefonu çıkardı. Eşref Kapılı'ya bu haberi vermek yerine, antik Spartalıların, domuz kanından yapılan o içrenc çar çorbasından içmeyi tercih ederdi.

* * *

Gökhan beş gündür hiç girmedeği dolapta bedeni ateşler için de uzanırken iki kapı ötedeki ofiste Eşref Kapılı ve Enver Akad sehanın yanındaki iki sandalyede karşılıklı oturmuş konuşuyorlardı. Odaya olumlu mu, olumsuz mu olduğu anlaşılmayan bir hava hâ-

kimdi. Enver Akad defalarca tekrarladığı açıklamalardan bıkmış görünüyordu. Eşref Kapılı da bunun farkında olacak ki, yavaş yavaş tatmin olmaya başlamış, durumun aslında son derece olumlu olan yanlarını görür olmuştu.

Yaklaşık on dakika önce, Gökhan'ın ateşi yükselmiş ve hava- le geçirmişti. Dışarda karşındakiyle baş etmeye çalışan doktor içeriyi kontrol edememiş, Gökhan'a durmasını söylemeyi unuttmuştu. Neyse ki adam düşer düşmez fark etmişlerdi ve onu neredeyse ölüyken diriltmeyi başaran doktor, zorlanmadan tehlikeyi bertaraf etmişti. Birkaç enjeksiyonun ardından dolaba götürülen Gökhan, kısasa sürede kendine gelmeyi başarmıştı.

"Bana bir hafta verin Eşref Bey," dedi Enver Akad, düşünceli görünüyordu.

"Sana on gün veriyorum doktor," diye yanıtladı beriki. Karşındakini tartıyor, Gökhan ve devlet için en iyi olanı yapmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ. On gün içinde Gökalp'i taburcu ederiz. Bu sürede çalışmalarını ve ilaçlarını düzene koyar, durumunu çok daha iyi hale getiririz. Artık biraz fazla güçlü ve hızlı olmasının dışında normal bir insan olarak dışarda kalabilir."

"Bir hafta boyunca ortalarda olmayacağım," dedi Eşref Kapılı. Araştırması gereken çok şey vardı. Bu bir haftada her şeyi Gökhan için hazır hale getirmeyi amaçlıyordu. Konuşmasına devam etti, "...ama geldiğimde üç gün içinde Gökalp'i burdan götürebilmeliyim. Siz de kendinizi ve Gökalp'i buna göre hazırlayın."

"Tamam tamam," diye yineledi doktor. Artık kabullenmiş görünüyordu ve yüzündeki memnuniyetsizlik silinmişti.

Eşref Kapılı arabasına binerken telefonu çalmaya başladı. Bu numarayı elbette tanıyordu. "Buyur Eser?..."

Orkun Uçar

"Efendim, yarım saattir size ulaşmaya çalışıyordum..."

"Yerin altındaydım. Neyse... ne oldu?"

"Konuğumuz rahatsızlandı efendim."

Eşref Kapılı, "Allah kahretsin," diye mırıldandı. Andrei Rostov'u kaybetmişlerdi demek. "Nasıl olmuş?"

"Boynunda kireçlenme olmuş efendim."

"Hem de sağlamdan yahu! Neyse, ben gelene dek aldığımız bilgilere yoğunlaşın. Mutlaka bana bir şeyler bulun, yoksa bunu ödetirim!"

Kurt yokken her şey ters gidiyordu. Artık son derece beceriksiz bir yönetici olduğunu düşünmeye başlıyordu.

11 Temmuz 2008

Kurtköy

Yoğun ve sıkıntılı bir hafta sonrasında Eşref Kapılı gen şirketine geri dönmüştü. Artık adının Opiçnina olduğunu öğrendikleri teşkilat, Andrei Rostov ve öldürülen adamlarının intikamını alması için İstanbul'a üç tetikçi göndermiş, adamlar havalimanında polis tarafından gözlem altına alınmıştı. Moskova'da bir işadamı kaçırılmaktan kurtarılmıştı.

Yerin altındaki üçüncü katta asansörden indiğinde Gökhan içeride çalışıyor, Enver Akad da ofisindeki bilgisayarında Gökhan'ın son kayıtlarını düzenliyordu. Kapılı önce spor salonuna yöneldi. Camdan duvarlar camdan bir kapıyla son buluyordu. Ağır kapıyı iterek açtı ve bunu fark eden Gökhan kollarını iki yana açıp üzerinde durduğu robot benzeri makineyi durdurdu.

Gökhan, amirini görünce hemen kalkmış ve havluyla terini kurulamaya başlamıştı.

Kızıl Kurt

"Nasılslın Gökalp?" diye sordu Eşref Kapılı, genç adama doğru yürürken. Doktorun duyma olasılığına karşı Gökalp, diye hitap etmişti.

"Teşekkürler efendim," diye yanıtladı Gökhan ve el sıkışmalar ekledi. "Siz nasılsınız?"

"Beni boş ver aslanım," dedi Kapılı gülümseyerek. "Ben, seni merak ediyorum."

O sırada kapı tekrar açılmış. Enver Akad içeri girmişti gülümseyerek.

"Merhaba Eşref Bey, hoş geldiniz."

Eşref Kapılı, ona dönüp yanıtladı. "Hoş bulduk, nasılsınız?"

"Ben iyiyim," dedi doktor ve sustu. Eşref Kapılı'ya nasıl olduğunu sormayarak oluşturduğu boşluk, somut bir varlık gibi dikiliyordu havada. Bir süre sonra yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek sessizliği bozan Eşref Kapılı oldu.

"E, Gökalp nasıl?"

"İsterseniz kendisi anlatsın," dedi doktor. "Ben, sizi yalnız bırakayım ha?"

Gökhan, iki adamın arasındaki soğukluğu fark ediyor, ama bunun anlamını merak etmiyordu. Bilmesi gerekiyorsa zaten öğreneceğini, aksi takdirde umursamaması gerektiğini biliyordu.

Eşref Kapılı, doktorun teklifine hiç gecikmeden yanıt verdi.

"Evet, çok iyi olur."

"Pekâlâ, ben odamayım," dedi ve arkasını dönüp yürüdü Enver Akad. Tam kapıdan çıkarken dönüp, "Gökalp, konuşurken çalışmaya devam edebilirsiniz, etmek zorunda değilsin ama iyi olur," dedi.

"Peki," dedi Gökhan kısaca ve doktor koridorda uzaklaştı.

Doktorun gidişini izledikten sonra Eşref Kapılı arkasındaki kondisyon bisikletine sakınarak oturdu ve Gökhan'ı karşısındaki dişçi koltuğuna benzer alete çağırdı.

"Otur bakalım aslanım. Bırak şimdi çalışmayı falan."

Gökhan sessizce denileni yaptı ve amirini dinlemeye koyuldu.

"Aslanım, sen bir kendini anlat hele. Nasılsın? Sağlığın nasıl? Burda işler nasıl gidiyor?"

"Efendim, ben çok iyiyim. Eminim doktor size anlatmıştır. Biliyorsunuz, şimdi bedenimi çok daha iyi kullanabiliyorum ve kendimi çok sağlıklı hissediyorum. Bu çalışmalarla daha da iyi bir form yakaladım. Açıkçası, hiç olmadığım kadar iyiyim. İlk başlarda korkuyordum. Bunun bir bedeli olmalı, diye düşünüyordum. Vücudumun bir gün iflas edeceği korkusuyla yaşıyordum. Oysa şimdi biliyorum ki, bu artık sadece benim vücudum değil. Artık içimde müthiş bir destek var. Belki sadece benim bedenim olsaydı gerçekten iflas ederdi, ama içindeki bu destekle böyle bir korkum kalmadı. Şimdi doktorun da talimatlarıyla büyük hırsla çalışıyorum. Sizi ilk gördüğümde bir görevim olacağını biliyordum. Bu görevin içinde Seda ve Aslı'nın, Kurt'un olduğundan da eminim. Bu yüzden şimdiye kadar yapacağım en kişisel görev olacak. Şimdi her şeye hazırım ben. Doktor da böyle söylüyor."

"Dur bakalım. Görevi falan bir boş ver şimdilik. Doktor hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onunla ilgili bir şüpheniz mi var?"

Gökhan, doktor ve Kapılı arasında bir şeyler olduğunu fark etmişti ama yine de şaşırması görünmüştü.

"Hayır, aslma bakarsan bir şüphem yok. Bizim milletimizden çıkmış bu kadar parlak bir bilim adamından şüphe duymak bana sa-

dece acı verir. Dediğim gibi, onunla daha çok gurur duyuyorum. Büyük iş başardı. Şimdiden vatanına çok büyük hizmet yapmış sayılır. Ama ben bir de senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Olur ya, benim fark etmediğim bir şeyler fark etmişsindir."

Gökhan kısaca düşündü ve konuşmaya başladı.

"Madem öyle diyorsunuz, ben fikrimi söyleyeyim. Enver Bey, bana bir insandan çok, başanlı bir denek olarak bakıyor. Gerçi ben bundan memnunum, zira son olaylardan sonra çevremde duygusal hiçbir şey görmek istemiyorum. Sıradan bir adam değil. Ne olursa olsun, işinde müthiş başarılı... Gerçekten ne yaparsa yapсын, benim için en iyisi olacağına olan inancım tam."

Eşref Kapılı başıyla onaylıyor ve can kulağıyla dinliyordu. Gökhan'ın söylediği her şey için rahatlatıyordu. Gökhan devam etti.

"Şimdiye kadar benimle ilgili hiçbir hata yapmadı. Kişiliğine gelecek olursam, çok şey söylemem mümkün değil. Bu süre içinde tanıdığım kadarıyla dışarıdan soğuk bir adam olsa da, bana karşı çok sıcak olduğu zamanlar da var. Eh, yaşamımı ona borçluyum."

Eşref Kapılı dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini avucuna almış dinliyordu. Gökhan sözlerini bitirince bisikletin rahatsız seçili üzerinde doğruldu ve konuşmaya başladı.

"Anlıyorum. Ben bunları sana kendi araştırmam için soruyorum. Biliyorsun, geçen yıldan beri bu şirketi araştırıyordum. İlk olarak Ata'nın naaşıyla ilgili mesele olduğunda Kurt'un emriyle burayı takibe almıştım. Kısa süre sonra bu adamdan başka takip edecek çok şey olmadığını anladım. Ama, işte görüyorsun. O uzun araştırmalarda bile adamın yapabileceklerinin çok azını öğrenmişim. Şimdi, sen bu kadar ırcerdayken fark ettiğin tuhaf bir şey varsa, diye sorum. Araştırmaya seni katmak isteseydim önceden tetikte olmanı isterdim. Çok gerekli bilgiler değil yani bunlar."

"Aslına bakarsanız, beni böyle bilgilendirmiş olsanız bile size farklı şeyler söyleyeceğimi sanmıyorum. Çünkü biliyorsunuz, zaten tetikte sayılırdım geçen sürede. Bunu bize nasıl öğrettiklerini duymuşsunuzdur. İster istemez yapıyoruz ve az önce söylediğim gibi, Enver Akad'la ilgili sıradışı hiçbir şey dikkatimi çekmedi."

"O zaman bırakalım çılgın profesörü de işimizi bakalım," dedi Eşref Kapılı derin bir nefes aldıktan sonra. Gökhan da oturma makinesinde hafif doğrulmuş, dikkat kesilmişti. Şimdi büyük dalganın geldiğini gören bir sörfçü gibiydi. Bunun gibi birkaçını görmüş, dalgaları inanılmaz tehlikeler arasında sürmeyi başarmıştı. Artık içinde yeniden o heyecanı hissediyor, bir yandan da isimsiz oğlunu, Seda'yı ve minik Aslı'yı her an olduğu gibi hatırlarken içine iğneler batırmış gibi oluyordu.

Eşref Kapılı, Gökhan'ın herhangi bir karşılık vermesini beklemeden konuşmaya başladı.

"Kurt'la son konuşmamızda bir isim almıştım Gökhan. Elimizdeki tek kesin bilgi bu isimdi. Sen nekahetteyken Kurt'la yaptığımız önceki görüşmeler ve bu isimden yola çıkarak araştırma yaptım. Dedim ya durum hiç parlak değil. İsim Korkunç İvan... Gerçek ismini kimse bilmiyor. Hakkındaki bilgiler çok az. Korkunç İvan, bir Rus mafya çan... Teşkilatına Oprüçnina deniyor. Kanlı bir geçmişleri var. Rusya devlet başkanıyla yakın ilişkileri olduğu biliniyor, ama görünürde bir şey yok. Adam sanki bir hayalet... Kurt, Orta Asya'ya Oprüçnina ve Kızıl Kurtlar arasındaki bir gerilim nedeniyle gitmişti."

Gökhan, pür dikkat dinliyor ve duyduklarını hafızasına kaydediyordu. Kızıl Kurtlar'ı duymuştu elbette, sen yıllarda tüm Türk Cumhuriyetleri'nde etkisini arttıran Kırgız kökenli bir mafya oluşumuy-

du bu. Kızıl Şaman denilen liderleri, acımasız ve çok akıllı biriydi. Bugüne kadar sayısız tuzaktan ve suikasttan kurtulduğu söyleniyordu. Emrinde, Ruslardan nefret eden Çeçen savaşçılarından da bulunduğu acımasız adamlar vardı. İsimleri bir yıl kadar önce duyulmaya başlamış olsa da kısa sürede korkutma, santaj ve cinayet ile tüm Türk Cumhuriyetleri'nin yeraltını ele geçirmişlerdi. Rus mafyası ile aralarında süregelen bir savaş vardı ve galip gelmek üzereydiler.

Korkunç İvan'ın, Rus devlet başkanının yakınında olması merakını arttırmıştı Gökhan'ın. Eşref Kapılı devam etti.

"Korkunç İvan'ın teşkilat merkezi Moskova'da ama Almanya ve İsveç'te de üslenmiş durumdadılar. Kendisinin nerde yaşadığını bilmek de İsveç'teki bağlantıları hakkında bilimiz var. Mafya, Baltık ülkelerinden getirdiği insanları İsveç'te kullanıyor. Estonya, Nordik ülkelere yaklaştıkça bu Rus oyunundan biraz daha sıyrılmış oluyor, ama Letonya ve Litvanya halkı Ruslar tarafından sistemli şekilde İsveç'e aktılıyor. Burda bazı büyük iletişim şirketlerinin işlerinde kullanılıyorlar. Anlayacağım Ruslar Asya'da oynadıkları oyunun bir benzerini uzun zamandır Avrupa'da da oynuyor."

Eşref Kapılı karşısındakinin hazmetmesini bekler gibi durup derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

"İsveç'te büyük paravan şirketleri var. Ben öncelikli olarak İsveç'i araştırman gerektiğini düşünüyorum. Ne diyorsun?"

"Efendim, Kurt, bu Oprüçnina'nın elinde mi?"

"Evet, büyük ihtimale... Kurt, Orta Asya bağlantılarından gelen bilgilerle bu konuyu araştırmaya başlamıştı ve ilk olarak İsveç izini bulmuştu. Öğrenmemesi gereken bir şeyler öğrendiği belli."

"Orası kesin," dedi Gökhan düşünceli... "Kurt'a bir şey yaptıklarını sanmıyorum. Ellerindedir."

"Sağ tuttuklarına neredeyse eminim," diye atıldı Eşref Kapılı. "Kurt, kartlarını oynamıştır. Şimdi de muhtemelen bizim hamlemizi yapmamızı bekliyordur."

"Evet, mutlaka böyle olmalı. Ama Kurt, Orta Asya'ya niye ve kime gitti?"

"Esasında Kurt oraya Kızıl Kurtlar'ı biraz yavaşlatmaya gitmişti," diye yanıtladı Eşref Kapılı. "Rusya ile son zamanlarda sıkı ilişkilerimiz var ve hükümet Kızıl Kurtlar'ın faaliyetlerinden rahatsızdı. Son zamanlarda Türk Cumhuriyetleri'ndeki Rusları göç ettirmek için sistematik şiddet uyguluyorlar."

"Kızıl Kurtlar'ın üzerinde hâkimiyetimiz var mı? Kurt, neden onları frenleyebileceğim düşündü?"

Tam da konuşmak için ağzını açmıştı ki derin bir nefes alarak bundan vazgeçti.

Gökhan, "Efendim?... " diye üsteledi.

"Kızıl Kurtlar'ın, başında senin de tanıdığın biri var Gökhan. 2006'da gönderildi."

Gökhan bunu tahmin etmişti. Anlaşılan Kızıl Kurtlar bir Gri Takım teşkilatıydı.

Eşref Kapılı sıkıntıyla konuşmaya devam etti. "Ne düşündüğünü biliyorum, ama bizim onayımızla yapılmadı. Hatta Kurt tamamen karşıydı."

Gökhan iyice meraklanmıştı.

"Gökhan, Kızıl Şaman'ın gerçek ismi Koray."

Bu gerçekten sarsmıştı Gökhan'ı. Gri Takım için eğitilen o küçük çocuğu hatırladı. Herkesin eğitmenler dışında çekindiği tek isimdi Koray. Bir anda yaşadığı öfke patlamaları ve kontrol edilmezliği... Kung fu dersi sırasında Gökhan'ı elinden üç kişi almıştı.

Takip edilemez hız ve kaya gibi konsantrasyon gerektiren hamleleri gülümseyerek yapıyordu. Darbeleri bir balyoz gibi inmişti Gökhan'ın üzerine. Sanki sağır olmuş, durmasını söyleyen kimseyi duymuyordu çocuk. Sadece vuruyor ve gülümsüyordu. Evet, bu iki şeydi Gökhan'ın Koray'da gördüğü. Acı veren ve karşılığında gülümseyen müthiş bir güç... Düşününce o günü tekrar yaşamış gibi oldu. Gözleri koşu bandının kadrana bakıyor, ama orada kadran falan görmüyordu.

Eşref Kapılı, onun düşünceli halini fark etmişti. "Kurt hiç sevmezdi onu. Uzun yıllar görev de verilmedi. Hatta içindeki öldürme isteği nedeniyle yok edilmesini tavsiye etmişti, ama *Beyin*, Orta Asya'yı ondan istedi. Bu konuda haklıydı tabi ki... Bunu yapabilecek biri varsa o da Koray'dı."

"Neydi onun farkı? O da bizim gibi başarıyla eğitimi bitirmişti. Hatta en iyimizdi. Eğer bu kadar kısa sürede Kızıl Kurtlar'ı kurmuşsa yeteneğinden kuşku duyulmaz zaten. Niye görev vermek istemiyordu?"

Eşref Kapılı gözetmeni olduğu yıllardaki Koray'ı hatırladı. O gecekonduya giderek, Beyin'le randevusunun yazılı olduğu zarfı veren de kendisiydi.

"Hepiniz eğitimle bir yere gediniz Gökhan. İçinizde elbette bazı yetenekler vardı, ama sizi siz yapan eğitiminizdi. O ise hep öyleydi. Koray kontrol edilemez, içindeki kan isteği beslenlikçe iştahı artacak bir canavar... Kurt, onun kolayca bizim aleyhimize dönebilecek, tüm dünyayı alevle boğabilecek bir habis olduğunu söylerdi. Ama her şeyin bir sırası var, şimdi derdimiz Kurt'u sağsalım kurtarmak olmalı."

Gökhan başıyla onayladı.

Orkun Uçar

"Kurt, Orta Asya'daydı kaybolduğunda. Ama bence işe oradan başlamak pek akil kârî değil. Orda tetikte olacaklardır. Hem öncelikle bu Oprüçnina'nın neyin peşinde olduğunu bulmamız gerekiyor. Kurt'un oynadığı kart da buna yönelik olacaktır zaten. Sen Kurt'a gittiğinde bir şeyler biliyor olmalısın."

Gökhan düşünceli düşünceli başını salladı, şu aşamada Koraş'ın karşısına çıkmayı o da istemiyordu. Gülümseyerek Kapılı'ya doğru kaldırdı yere bakan gözlerini.

"Efendim, siz dosyaları verir vermez, ben İsveç'e yola çıkmaya hazırım."

Eşref Kapılı bisikletin üzerinden kalktı ve hâlâ elleri arasında tuttuğu çantayı Gökhan'a uzattı. "Üç gün sonraya alıyorum biletini," dedi Gökhan da ayağa kalkarken.

"Neden üç gün sonra?"

"Kimlik, pasaport, vize işleri... Yarın burdan alacağım seni. Biraz tipini de düzeltereğiz. Ondan sonrası senin bileceğin iş..."

Gökhan başıyla onayladı ve iki adam salonun çıkışına yürüdüler. Gökhan, İsveç'in soğuşunu düşünüyor, bu sıcak temmuz gününde içi ürperiyordu.

"Dışarı çıkınca ilk iş D-Day denilen bir adamı arayacağım, Amerikalıların Türkiye'yi işgal planından beni haberdar eden, New York'ta yaralıyken kurtaran odu," dedi Eşref Kapılı'ya. "İsveç'te Alman istihbaratı güçlüdür ve o da her şeyden haberi gizemli bir adam. Belki bize yardımcı olabilir."

III. BÖLÜM

ALIN YAZIM İNTİKAM

Kızıl Kurt

27 Temmuz 2008

Kiruna - İsveç

Görkemli Kebnekaise'nin kuzey eteklerinde, varlığından çok az kişinin haberdar olduğu silah fabrikasının bacaları tütüyordu. Dışarıda sıcaklık yaklaşık dört dereceydi. Bu fabrika, İsveç'e ait diğer silah fabrikalarıyla aynı teknolojiyi kullanıyordu. Hammadde ihtiyacını ise bölgedeki neredeyse turistik bir seyir alanı haline gelmiş olan meşhur demir madenlerinden sağlıyordu.

İsveç'in en kuzeyinde, oldukça geniş bir alana yayılmış Kiruna şehri, kimsenin ummayacağı şekilde gizli ve tehlikeli olaylara sahne oluyordu. Şehrin ekonomisi, görünürde yüzyıllardır madenlere dayanıyordu ve bunun yanında önemsiz birkaç özelliği vardı. Buraya insanlar buz otelini, yirmi dört saat boyunca görünen gece yansı güneşini, atmosferdeki muhteşem kuzey ışınlarını, Doğulu halkı Hıristiyanlaştırmak için kurulmuş tuhaf mimarili Kiruna Kilisesi'ni görmeye gelirdi ancak. Bunun dışında şehre ve bölgedeki diğer birçok coğrafi oluşuma isim babalığı yapmış Sami halkının torunları dışında burada yaşayan yahut burayla ilgilenen yoktu. En azından görünen buydu.

Fabrikada çalışan alt düzey işçilerin tamamı Baltık ülkelerinden buraya getirilmişti. Litvanyalılar, Letonyalılar ve Estonyalılar; sorgulamadan, konuşmadan, nedereyse umursamaz bir havada çalışıyor fabrikanın her yanında.

Tam öğleyn ara verilirdi. Bir saat süren bu arada işçiler bitişteki yemekhanede yemek yer ve beklerlerdi. Yemekhane otuz kişilik beş sıradan oluşuyordu. Yeni gelen sağır Litvanyalı ikinci sıranın sonunda oturuyordu ve yakın çevresinde kimse yoktu. Dirseklerini masaya dayamış, kafasını eğmiş bir halde çevreye boş boş bakıyordu. Kimse onu umursamıyor gibiydi, o da kimseyi umursamıyor görünüyordu.

Fabrikanın üst düzey ayak işlerine bakan Rus görevlilerden ikisi, geniş omuzlu Litvanyalıya yaklaştılar. Litvanyalı da gelenleri görmüş, yaklaşmalarını izliyordu. İki adamdan önde olan sağır işçiyle konuşmaya başladı, ama bu istem dışı hareketine karşısında kiyle gülüşerek son verdi. İşaretlerle işçiyi gelmesini anlattılar ve üçü birlikte yemekhaneden çıktılar.

Önde ilerleyen Rusların ikisi de uzun boylu ve yapıydı. Biri diğerine Volgograd'daki sağır kuzenini anlatıyordu. "Zavallı kız doğuştan sağırdı," dedi ve, "Bu da öyledir ya," diye ekledi gözleriyle arkalarındaki adamı işaret ederek. Yanındaki dinliyordu. "Aslında çok güzel bir kızdı, ama nedense sağır olduğu için çocukken ondan korkardım, nasıl desem? Bana tiksindirici gelirdi. Anladın mı?"

"Anlamadım, ama anlamasam da olur."

"Hayır hayır," diye atıldı kuzeninden söz etmekte direten Rus.

"Çok saçma biliyorum, yani sağır olmasa çok hoşlanacağım bir kızdan korku..."

"Şşt," diye susturdu yanındakini diğeri. Kapıya gelmişlerdi. Arkadaşını susturan adam kapıyı çaldı ve yanıt beklemeden kolu çevirdi. Diğeri Litvanyalıyı sırtından içeri doğru hafifçe iteledi ve iki adam içeri girmeden kapıyı kapattı.

Küçük ve sıcak bir odaydı burası. Duvarlar boştu fakat yer duvardan duvara halıyla kaplanmıştı. Kapının karşısında bir masa ve masanın üzerinde bir bilgisayar monitörü vardı. Masanın arkasındaki koltukta son derece iyi giyimli, atletik görünümlü bir adam oturuyordu. Masanın üstündeki saydam levhaya bakılırsa adı Björn Naslund olmalıydı.

Lepiska saçlı, mavi gözlü adam karşısında ürkekçe dikilen yapılı işçiye gülümseyerek baktı ve masanın önündeki sandalyeyi gösterdi. Bunu yaparken ağzını da ses çıkarmadan oynatmıştı. İşçi ürkek adımlarla gidip oturdu ve gözlerini bir çocuk gibi adama dikti.

Björn Naslund fabrika müdürüydü. İki ay önce bu son derece önemli gibi görünen göreve getirilmişti. Şimdi, adam masmavi parlayan gözlerini karşısındakine dikmiş gülümsüyordu. Birden koltuğunda gerildi ve tuhaf şekilde çatalı olan sesi odada duyuldu.

"Formunda Garmisch'de doğduğun yazılı. Bunda bir yanlışlık var. Orası Almanya'da küçük bir dağ kasabasıdır."

Sağır adam birden duymaya ve konuşmaya başladı. Temiz bir Almancayla, "Yanlışlık yok, sizinle aynı yerden geliyoruz," dedi.

Tam bir İsvetç gibi görünen fabrika müdürü yine karşısındakinin gözlerinin içine bakarak onu ölçüyordu. Sonunda bir kâğıda bir "D" harfi yazarak uzattı. İşçi, "D'nin yanına "-Day" yazdı.

Birkaç saniye için odayı gerilimli bir sessizlik sardı. Fabrika müdürü tekrar konuşmaya başladı.

"Size nasıl hizmet edebilirim efendim."

Orkun Uçar

Esasında Björn Naslund'un dedesi Almanya'da doğmuştu. O bir SS'di. Savaş sırasında yeni bir kimlik ile İsveç'te saklanmayı başarmıştı ama aile bizzat D-Day, yani Gerard Werchtmann tarafından bulunmuş ve Alman Gizli Servisi için çalışmaya başlamıştı.

"Önce uygun şekilde benden kurtulman lazım," dedi Gökhan. Bu Litvanyalı işçi kimliğini adama yaklaşılabilmek için kullanmıştı. "Sonra da sakın konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

"Benim evime gidelim," diye yanıtladı adam hemen.

"Fabrika müdürü sensin," dedi Gökhan. "Hep arkanda olacağım ve şunu bil ki en ufak yanlışın intihar olur senin için. Şimdi doğrudan, nereye diyorsan oraya gidiyoruz."

"Pekâlâ," dedi adam.

"Yürü sen," dedi Gökhan kapıyı gösterirken.

Koridor boştu. Rusların Gökhan'ı getirdiği tarafa değil diğerine yöneltiler. İki defa sağa döndükten sonra koridor bir ansansör ulaşıyordu. Björn, çağırma düğmesine bastı ve ansansör çok geçmeden önlerinde durdu. Kapıyı açıp girdiklerinde içeride iki kişi olduğunu gördüler. Fabrika müdürünü görünce gülümseyerek selam verdiler. Müdür, adamlara gülümseyerek karşılık verdi ve hemen yüzüne sert bir ifade yerleştirdi. Bu, adamlarla fazla yüzgöz olmayı sevmeyişi mesajını vermekte kullandığı bir yöntemdi. Adamlar bunu hiçbir seferinde yanlış yorumlamamış, anlamaları gerekeni anlamışlardı hep. Gökhan tetikte, çevresinde gerçekleşen her şeyi büyük bir dikkatle izliyordu.

Kısa süre sonra ansansör durdu ve dört adam beraber gün ışığına çıktılar. İki Rus, fabrika müdürüne iyi günler dileyip arabalarına doğru yürürken Gökhan ve Alman ajan da diğer yöne yürümeye başlamışlardı. Hangar gibi görünen bir binalar dizisine doğru yak-

Kızıl Kurt

laşırken fabrika müdürü elindeki anahtarın düğmesine bastı ve kepenklerden en başta olan yukarı doğru açıldı. İçeride gıcır gıcır, siyah bir Cherokee duruyordu. Ona binene kadar ikili hiç konuşmadı. Naslund arabayı çalıştırmadan Gökhan'a dönerek gülümsedi.

"İsveççe biliyor muydunuz?"

Gökhan hâlâ olabildiğince soğuk davranmaya çalışıyordu, ama nedensizce bu adama ısınmaya başlamıştı.

"Hayır, çok az biliyorum. Neden sordun?" Aslında Frank Con-sal kimliğiyle yaşarken bir İsveçli ile yıllarca evli kalmış olmasına rağmen karısının diline hiç ilgi duymamıştı. O da tıpkı Seda gibi öldürülmüştü. Onu son olarak Kudüs'te bir otel odasında cansız yatarken görmüştü. Gökhan hayatına giren, sevdiği herkesin öldüğünü düşündü. Bir lanet taşıyordu ve ölümcül bir radyasyon gibi bunu etrafına yayıyordu.

Adam arabayı garajdan geri geri çıkartırken Gökhan'a cevap verdi.

"O ikisine bir iş için gitmek zorunda kaldığımı söylesem iyi olurdu. Ama siz anlamayıp başka bir şey söylediğimi sanırsınız ve ben de intihar etmiş olurum diye söyleyemedim."

"Rusça söyleseydin," dedi Gökhan. Araba yolda dönmüş, fabrika çıkışına doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Rusça bildiğinizi bilmiyordum, ama tahmin etmeliydim, haklısınız. Neyse, ben bu fabrikanın müdürüyüm. İstedikim gibi girer çıkarım." Adam sözünü bitirince Gökhan'a dönüp içtenlikle gülümsedi.

"Ne zaman evinde olacağız?" diye sordu Gökhan gülümsemeye hiçbir şekilde karşılık vermeden.

"Kırk beş dakika içinde."

Orkun Uçar

"Güzel," dedi Gökhan ve sustu. Bir süre sessizlik içinde ilerlediler ve Björn derin bir nefes alıp konuştu. "E, sormayacak mısınız?" "Neysi?"

"Sormanız gerekenleri."

"Soracağım," dedi Gökhan. "Hele bir evine gidelim de."

"Siz bilirsiniz," dedi adam araba yolda hızlanırken.

Gökhan elindeki bardağı BND ajanına doğru kaldırıırken, "Skoyal!" diye seslendi İsveçliler gibi. Björn de karşılık verdi. Hâlâ gerindi ve birbirlerini tartıkları bu durumdan çok memnun olduğu söylenemezdi.

Fabrika müdürü, Kiruna'nın merkezinde şirketin tahsis ettiği büyük ve güzel bir evde oturuyordu. Evin salonu oldukça büyüktü. Zemin tıpkı fabrika ofisindeki gibi duvardan duvara haliyle kaplanmıştı. Duvarlar yine boştu, ama bu boşluğu odadaki mobilya kalabalığı kapatıyordu. Benzer desenlerdeki kahverengi tonlu iki ayrı oturma grubu odaya neredeyse sıkıştırılmıştı. Kapının hemen yanındaki bar, birçok pahalı içkiyle doluydu. Barın çaprazında dev ekranlı bir televizyon ve çevresinde New York gökdelenlerini andıran bir ses sistemi vardı.

Alman, konuşma başlatmak için, "Daha önce İsveç'e gelmiş miydiniz?" diye sordu.

Gökhan başını olumlu anlamda sallayarak soruyu geçiştirdi. Frank Consal iken evli olduğu Helen'le gelmişlerdi. İsveçli olan Helen'in doğduğu Ystad'ı ziyaret etmişlerdi ama o, bu soğuk ülkeyi hiç sevmemişti. Şimdi sanki o günler bin yıl öncesinde kalmış gibiydi.

Kızıl Kurt

Adam hâlâ onu bir yere koyamamıştı. "Kusura bakmayın, ama emin olamadım, Alman mısınız?"

Gökhan gülümsedi. "Hayır, Türküm," diye cevap verdi. Karşındakinin şaşkınlıkla büyüyen gözlerine bakılırsa bunu hiç beklemiyordu. "Ortak bir operasyon," diye bağlantıyı kurdu. Elindeki boş bardağı sehpaya koydu ve ellerini ensesinde birleştirerek, "Şimdi sıra sende. Anlat," dedi.

Evi fazla düzenliydi. Bu sadece iş disiplini değildi. Gökhan, ajanın büyükbabasından ve babasından SS terbiyesi aldığı düşünüyordu. Rus mafyasına kendini bu disiplinle ile beğendirmişti anlaşılabilir. Yalnız bir sürpriz vardı. Bu adam eşinseldi. Daha onuncu dakikada anlamıştı Gökhan. D-Day'in veya Rusların bilip bilmediğini merak etse de bunu konuşmanın sırası değildi.

"Emredin," dedi Björn. Biraz bekleyip içkisini yudumladı ve uyarıcı gibi konuştu tekrar. "En baştan başlayacağım. Böyle mi istiyorsunuz?"

"Bildığın gibi anlat. Zaman kaybetmeyiz hiçbir şekilde."

"Pekâlâ," dedi Björn ve anlatmaya koyuldu. "Dört yıl önce buraya yerleşti Oprüççine. Bana gelen emirle fabrikada çalışmak için başvurduğum ve yavaş yavaş yükseldim. İsveç'teki büyük patron, Sergei Voloshin, Gotland'da oturuyor. Gotland'ı biliyor musun?"

"Elbette biliyorum," diye yanıtladı Gökhan.

Gotland, İsveç'in en büyük adaşydı ve turistik bir yerdi. Fakat Kiruna'ya çok uzaktı. Gökhan büyük patronun uzak bir merkez tercih etmesini anlayabiliyordu.

"Gotland'da büyük bir villası var. Her şey orda saklanıyor. Bilgi, para. Çok adamla korunuyor, sızılmadıkça zor. Hatta imkânsız."

Orkun Uçar

"Oraya saldıracağım," dedi Gökhan.

Björn karşısındaki Türkü aşağılarcasına gültümsedi. "Ben imkânsız derken silahlı bir timden söz ediyordum. Siz tek başınıza mı?"

"Kolay olduğunu söylemedim ki," dedi Gökhan. "Saldıracağım sadece."

"Saldırarak bir şey elde edebileceğimizi sanmıyorum. Burası çok büyük bir mafyanın en önemli merkezlerinden biri..."

"Kaybedecek zamanımız yok, Herr Naslund. Seni bulmak bile benim için büyük şans."

"Fakat intihar olacak bu."

"Uygun zamanı bekler ve plan yaparız," dedi Gökhan. "Herhalde şimdi, bu halimizle ikimiz saldırmayacağız. Ben yarın Gotland'a gider, villayı gözlemlemeye başlarım. Sen de işine aynen devam edersin."

"Size fazla destek verebileceğimi sanmıyorum."

Gökhan gültümsedi. Ne alabileceksene onu alacağından kuşkuşu yoktu. "Senin burda silah durumun nedir?" diye sordu birden aklına gelmiş gibi.

"Her türlü silahı bulabilirim. Ne isterseniz iki gün içinde elde ederiz."

"Doğru ya silah fabrikası müdürüsün."

İki adam kısaca gültüştü. Björn biraz rahatlamıştı.

"Yarın bir bakayım şu villaya. Ondan sonra ne lazım öğreniriz."

* * *

Gökhan, İstanbul'dan Stockholm'e uçarken cebinde hiç var olmamış Gerard Pradier isimli Fransız bir şairin kimliğini taşıyor-

Kızıl Kurt

du. D-Day'den aldığı bilgilerden ilk kullanmaya karar verdiği Rus mafyasının gizli sahibi olduğu silah fabrikasıydı. Almanların bu fabrikada bir adamları vardı. D-Day'in, içerideki adamı Björn Naslund ile temasını doğal gösterecek bir konum bulmalıydı.

İki gün Stockholm'de gezip plan yapmış ve Rusların etkinliği- ni gözlemişti.

Baltık ülkelerinin bağımsızlığı, zengin İskandinav ülkelerinde sosyal bir değişiklik yaratmıştı. Fakir kuzenleri, refah içindeki İsveçlileri bir tür efendi yapmıştı. Litvanya, Estonya ve Letonya ile hızlı bir insan trafiği vardı aralarında.

Bu çağdaş köle sistemini kısa zamanda Ruslar yönetmeye başlamıştı. Uyuşturucu, seks ticareti, ucuz işçi bu mafyanın kasasını dolduruyordu.

Gökhan, Oprüçnina hakkında da bilgi edinmeye çalışıyordu. Bu teşkilat tarihin en hastalıklı kan içici karakterlerinden biri olarak kabul edilen Korkunç İvan tarafından kurulmuştu. İvan, 1564 yılında Rusya'da dehşet rejimi yaratmıştı. Kitaplara göre Korkunç İvan, Hitler ve Stalin'e ilham kaynağı olmuş bir manyaktı. Aynı kaynaklarda insanlara işkence etmekten zevk aldığı, kendisine karşı çıkan bir kentin tüm halkını öldürttüğü, daha da inanılmazı yönetimi boyunca nüfusun yarı yarıya azaldığı yazılıydı.

Gökhan, Oprüçnina üyelerinin tıpkı SS'ler gibi siyah giyindiğini ve simgelerinin kurukafa olduğunu şaşkınlıkla okudu.

İşte, karşısındaki örgüt ve lideri, böylesine kanlı ve iğrenç bir kökene özeniyordu. Gökhan artık yok etmesi gerekenin, örgütün şu an yarattığı kötülük olduğu kadar düşlediği korkunç gelecek olduğunu da biliyordu.

Arayışları üç gün sürdü ve tam pes edip daha doğrudan bir yol tercih edecekken fırsat karşısına çıktı.

Limana Litvanya bandıralı Mindaugas isimli feribot giriş yapmıştı. Gökhan, geminin Litvanyalı işçileri taşıdığını öğrendiğinde harekete geçti.

O günün akşamında, Gökhan artık sağır dilsiz bir Litvanyalı işçi, Donatas Skikne'ydi. Zavallı genç Donatas'ın kumsaldaki kimliksiz cesedini polisin soruşturmasını engellemek ise Rus mafyasının işiydi. Gökhan, adamların bunu hasıraltı edeceğini biliyordu.

Fabrikaya girmesi kolay oldu. Doldurduğu formlara D-Day'den aldığı bazı şifreleri yazdı, böylece Björn Naslund'un dikkatini çekecekti. Fabrikada küçük işlerde, kimseyle konuşmadan fakat sürekli tetikte, dinleyerek altı gün geçirdi. Artık beklemekten umudu kesmişken bir anda kendisini Naslund'un karşısında bulmuştu.

28-29 Temmuz 2008
Stockholm-Visby

Stockholm'de hava Kiruna'dakinden daha sıcaktı. On dört ada üzerine kurulmuş bu muhteşem şehirde, şimdi tüm kültürlerden yüzlerce insan sokaklara dökülmüş, çılgınca alışveriş yapıyor ve olabildiğince çok yer görmeye çalışıyor. Gökhan da yanından geçen bu insanlar gibi olmayı dilerdi, ama bu dileğinin artık gerçek olamayacağını biliyordu. Seda ve çocukları toprak altındayken eğlenmek işkence olacaktı ona bundan sonra.

Naslund'un tavsiye ettiği araba kiralama merkezinin önündeydi şimdi. Stockholm'un göbeğinde, küçük bir ofisti burası. Tabela-sında hantal harflerle "Rent A Car" yazıyordu.

Gökhan ağır cam kapıyı itekleyip içeri girdi. Eski filmlerden fırlamış gibi bir atmosfer vardı içeride. Boşluk ve havasızlık... Şöy-

le bir bakındıktan sonra banka gişelerine benzeyen bölüme yöneldi. Tahta tezgâhin arkasında parlak mavi gözleri ve abartılı makyajıyla genç bir görevli duruyordu. Kadın, makyajsız olsa çekici sayılabilecek bir tipti.

Kız, Gökhan'a gülümsedi ve İsveç dilinde bir şeyler söyledi. Gökhan hemen anlamadığını belirtti ve Fransızca olarak kadının Fransızca bilip bilmediğini sordu. O da tıpkı Gökhan'ın az önce yaptığı gibi yüzünü buruşturdu ve gülümseyerek, "Do you speak English?" diye sordu. Gökhan rahatlamış görünüyü ve ağır bir Fransız aksanıyla İngilizce cevap verdi.

Birkaç dakika sonra, Gerard Pradier adına bir Saab kiralamış ve ofisten aldığı haritayla Nynashamn'a yönelmişti.

Nynashamn, Stockholm'ün güneyinde, Gotland'a gitmek isteyen turistlerin çokça kullandığı bir yerdi. İnsanlar burayı neredeyse sadece Gotland'a gitmek için kullanırdı. Stockholm'e giremeyen büyük feribotlar Nynashamn'dan kalkar ve Gotland'a ulaşırdı. Bu şehrin limanlar her yaz karınca yuvasına dönerdi.

Hiçbir yanlış yola sapmadan Nynashamn'a öğleden önce ulaşmıştı Gökhan. Yarım saat sonra kalkacak olan bir arabalı feribota bilet aldı ve beklemeye koyuldu. Heyecanlanıyordu. Silahlıydı ve gün boyu, belki de günler boyu bir mafya kalesini gözetleyecekti. Yeniden hareket gelmişti hayatına. Bu defa Seda'nın, Aslı'nın ve öldükten sonra adını Kan koymaya karar verdiği oğlunun intikamını da alacaktı. Ruslar onu öldürememişti ya yaptıkları en büyük hata buydu.

Feribot kalabalıktı. Gökhan sırası geldiğinde kendisine gösterilen yere geçti arabasıyla. Çevreye bakmıyor, bakmak istemiyordu. Konsantre olmaya çalışıyordu. Bundan sonra konsantre olmak için

böyle uzun zamanlar bulamayacağını biliyordu. Hatta nefes almak için bile zamanı olmayabilirdi.

Arabanın camından içeri zorlukla giren bir gürültü duyduğunda başını hızla yana çevirdi ve aynı hızla tekrar önüne döndü. Hemen yanında duran Volvo'da genç bir çift sevişiyordu. Dayanamayıp bir kez daha baktı. Çift sanki sevişmiyor, çok daha başka, hayvanca bir şeyler yapıyordu. O hafif gürültünün araba karoserinin isyanı olduğunu anlaşıyordu şimdi. Kafası yana çevrili, dalmış öylece bekliyordu ki, üstündeki gencin yarı çıplak omzu üzerinden boynunu uzatmış kendine bakan kızı fark etti. Kız arabayla beraber sarsılırken Gökhan'a ciddiyetle baktı ve şaşırmış görünüyordu. Durumu fark eder etmez, "özür dilerim" anlamına gelmesini umduğu bir baş hareketi yaptı ve kafasını tekrar önüne eğdi.

Feribot öğleden sonra iki buçukta Gotland'a ulaşmıştı. Gökhan'ın adanın başkentine, Visby'ye ulaşması ise yarım saatini almıştı.

Sıcak temmuz gününde ada, Stockholm'ü aratmıyor, cıvıllı sokaklarıyla insanı kendine çekiyordu. Stockholm'den gelen turistler Visby kiliselerine akın ediyor, sahilleri dolduruyordu. Gökhan ise kucağında haritayla şehir dışına yönelmişti.

Saab dümdüz yolda sanki yolu biliyormuş gibi ilerliyordu. Yol kenarındaki ağaçlar bir dev tarafından özenle yerleştirilmiş maketler gibiydi. Araç artık bölgenin taşra sayılabilecek alanlarında ilerliyordu. Haritaya göre villa çok yakınlarda olmalıydı. Hatta Gökhan'a göre şu an görünmesi bile gerekirdi, ama önünde yolu dikleş-tiren yamaçtan başka bir şey yoktu.

Yamacı aştığında aradığını buldu. Kocaman bir bahçenin arkasında dikilmiş duran villanın cephesi yeşil vinille kaplanmıştı. Bahçedeki rengârenk çiçeklerin arasından fıskıran yeşille müthiş bir

uyum gösteriyordu bu cephe kaplaması. Villanın arkasında küçük bir tepe vardı. Bu, Almanın söz ettiği tepe olmalı, diye düşündü Gökhan. Villanın yanından hızını hiç deyişirmeden geçti ve beş dakika kadar yolda ilerlediğinde Björn'ün sözünü ettiği küçük koyağa giden orman yoluna baktı. Arabayı durdurup koyağa doğru baktı. Almanın söylediğine göre burası tam istediği gibi bir yer olacaktı.

Arabadan indi. Cami imek istemişti. Serin havayı içine çekti. Ellerini beline atmak için ceketini sıyrıldı ve ceketin etekleri rüzgârda dalgalanırken karşıya, ufka doğru baktı. Hava o kadar güzeldi ki, kendini sanki buraya pikniğe gelmiş gibi hissetti. Gözlerinin önüne gelen Seda'nın silüeti ise bu tatlı hissi bir bıçak gibi kesip atıyordu.

Yolda ileri geri yürüdü ve sonra tekrar arabaya bindi. Yoldan koyağa geçmek için zorlu bir yokuştan çıkması gerekecekti. Adım adım ilerler gibi yolun dışına çıkardı arabayı ve yokuşun başında iki manevrayla Saab'ın burnunu aşağı vermesini sağladı. Yüz metre kadar ilerleyince küçük bir çukur ortaya çıkmıştı. Aracı buraya rahatlıkla sürdü ve fren pompalayarak çukurun tabanına ulaştı. Zemin dümdüzdü şimdi. Aracı durdurdu, dışarı çıktı. Koyaktan yukarı tırmandı aceleyle ve aşağı baktı. Araç buradan rahatlıkla görünüyordu, ama birkaç adım gerileyince hemen gözden kayboluyordu. Birinin aşağıda ne olduğunu görmek için çukurun kenarına çıkması gerekirdi. Yoldaki tekerlek izlerinin sorun olmayacağını söylemişti Björn. Bu orman yolu nadiren de olsa yerli halk tarafından kullanılıyordu. Gökhan'ın sadece doğrudan çukura giden izleri silmesi gerekecekti.

Tekrar çukurun kenarına tırmandı ve koşarak aşağı inip arabaya bindi. Saat dörde kadar burada beklemeyi planlıyordu. Şimdi saat üç çeyrek geçiyordu. Yan koltuğa uzanıp beyaz poşeti aldı ve içinden öğle yemeğini çıkardı. Stockholm'ün göbeğinde gördüğü bir Türk lokantasından almıştı bu ekmeğin döneri. Usta, döneri

keserken bu şeyin gerçek dönere pek de benzemediğini görmüştü, ama İstanbul'da bile gerçekliğini bulamazken dünyanın kuzey ucunda buna hayıflanacak hali yoktu.

Sarı kâğıdı geriye doğru sarıp bir tam ekmeğ arasına konmuş dönerini çıkardı. Poşette bir de ayran vardı. Onu da beceriksizce açıp vites kolunun yanındaki bardak bölmesine yerleştirdi ve yemeye koyuldu. On beş dakika sonra yemeğini bitirdiğinde akşam için de bu şeyden aldığına pişman olmuştu. Nasıl da zor gelmişti kıymadan yapılmış döneri yemek... Fransa'da yıllarca kötü yemeklere tahammül etmişti, ama Alanya'da özellikle Seda'nın hünerli ellerinden çıkanları yemeye doyamamıştı. Seda'yı ve Aslı'yı hatırlayınca gözleri yine kızardı, ama ağlamamak için kendini görevi düşünmeye zorladı.

Kolundaki saat dördü gösterdiğinde üstünü kontrol edip arabadan çıktı. Kısa bir turmanın ardından çukurdan çıkmıştı. Hesabına göre, on dakika kadar yürümesi gerekiyordu. Ormanda kararlı adımlarla ilerledi. Sürekli tetikteydi ve çevresini kolaçan ediyordu. Yanına susturuculu bir tabanca, bir bıçak, bir dürbün, bir kalem ve bir not defteri almıştı sadece. Üstünde kamufleajlı bir yelek vardı.

Karşısına çıkan tepeye tımandığında tam Almanın tarif ettiği manzarayla karşılaştı. Bulunduğu yer villayı çaprazdan görüyordu. Yoldan gördüğü küçük tepedydi burası. Yeşilliğin ortasında bir ada misali kalan kaya gizlenmek için mükemmeldi. Hemen kayanın arkasına oturdu. Buradan görünmesi imkânsızdı artık.

Pencereleri saymaya koyuldu. Üç katta beşer taneden on beş pencere vardı villada. Bu da evin en az on odalı olduğunu gösteriyordu. İlk bakışta, bahçede üç köpek dikkati çekiyordu. Günün bu saatinde zincirlenmiş halde yatıyor olmalarına karşın tümü de gözleri açık, tetikte bekliyorlardı. Bahçede köpeklerden çok da farklı

görünmeyen dört adam dolaşıyordu Gökhan'ın görüş alanı içinde. Siyah takım elbise giymişlerdi ve dördü de kendisinden uzundu. Pencerelelden içeriye görmek mümkün değildi. Bahçe ise tamamen tellerle çevrilmişti. İşinin tahmin ettiğinden daha kolay olmayacağı-nı anlıyordu şimdi. Bu eve bir helikopterle falan saldırmalı, diye düşündü, ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. İş bir yemekle halledecekti. Bahçeye şu an üstünde bulunduğu tepeden inerek arka taraftan girebilirdi ancak. Tellerden bir şekilde atlayıp girecekti. Eve girme işi çok daha zordu. Ön kapıdan başka bir yol görünmüyordu. Pencerelelere mutlaka bir güvenlik sistemi takılı olmalıydı. Bu durumda pencereler kapıdan daha güvenli değildi ve üstten girdiği için işini daha da zorlaştıracaktı.

Kuş civıltıları arasından tanıdık bir ses duyunca kulak kesildi. Ses villadan geliyordu. Tanıması birkaç saniyesine almıştı. Evet, bu oydur. Çaykovski'nin "Patetik Senfoni"si... Müzik kesiliyor, bir süre sonra yine çalınıyordu. Bu birkaç defa tekrarlandı. İnsanın içine karamsarlık yükleyen, depresif bir ruhu vardı bu eserin. Bu kadar sık çalınması şaşırtıcıydı.

Evede her zaman en az on silahlı adamın bulunduğunu tahmin ediyordu Gökhan. Tabii bu sayı otuzda da çıkabilirdi. İçeri girdikten sonra onlarla baş edebileceğini düşünüyordu, ama ne kadar az olurlarsa o kadar iyiydi. Tek başına bu kadar adamın arasına sadece gücüne güvenerek dalamayacağını biliyordu. Bir fırsat bekleyecek ya da yaratacaktı. Her halükârda beklemesi gerektiği kesindi. Avını bekleyen bir aslan gibi sabırlı olmalıydı fakat Kurt'un adamların ellerinde olması durumunu güçleştiriyordu. Tepede yatmış halde öylece beklerken kendine beş gün biçti. Beş gün boyunca daha makul bir plan yapamazsa eve bildiği en ağır şekilde saldıracaktı.

Gece yarısını birkaç saat geçene kadar tepede sabırla beklemiş ve düşünceler içinde villayı izlemişti. İsveç'te altı ay gündüz dönemine girildiği için bu saatte ancak biraz kararlıyordu hava. İzlediği süre boyunca sadece eve iki araç gelmişti ve inenlerin yüzlerini de görememişti Gökhan, ama büyükbaşlar olduklarından emindi.

Bahçede saat sekize kadar dört nöbetçi dolaşmış, ardından bu adamlar içeri girmiş, altı kişilik başka bir ekip dışarı çıkmıştı. Bu altı adam bahçede gezinmiyor, belli noktalarda bekliyorlardı. Gökhan, dördünü bulunduğu yerden görebiliyordu ve diğer ikisinin konumunu da tahmin ediyordu. Adamlardan ikisi bahçe kapısının yanında bekliyordu. Biri doğu duvarının yakınlarında, biri de villanın arkasında dolaşıyordu. Diğer ikisinden biri batı duvarında nöbet tutuyor olmalıydı. Geriye kalan da evin giriş kapısında nöbet tutuyor olmalı, diye düşündü. Bahçeye gizlice girdikten sonra bu adamları halletmenin kolay olacağını hesap ediyordu. Arkadaki tek adamı ve doğu duvarındakini sessizce halledebilirdi. Yalnızca, kapıdaki adam işini berbat edebilirdi, ama gündüz girmekten daha iyiydi böyleleri. Dışarıda ne kadar çok adam kalırsa içeride o kadar rahat olacaktı o.

Saati gece yansı ikiyi gösterirken tepeden aşağı indi ve koyağa bıraktığı arabasına yürüdü. Beş dakika içinde arabaya ulaştı ve hemen içeride üstündekileri değiştirdi. Şimdi yeniden Fransız bir şair gibi görünüyordu. Acıkmıştı. Elini yan koltuktaki eskisinden biraz daha zayıf görünen beyaz poşete attı ama duraksadı. Visby'de başka bir şeyler yiyebilirdi. Poşeti bırakıp arabayı vitese taktı.

Beklerken sıkılmıştı, yola çıktığında radyoyu açmak aklına geldi. Düğmeyi çevirip radyoyu çalıştırdığında arabanın içi müthiş bir gürlütle doldu. Hemen radyonun sesini kıstı. Çok sert bir müzik çalıyordu ve solist ise şarkı söylemiyor, böğürüyordu. Aceleyle

stasyonu değiştirdi. Sonraki istasyonda da ilkinden neredeyse hiçbir farkı olmayan bir müzik çalıyordu. Rock müziğin uç noktalarıydı çalanlar. Gökhan başka zaman olsa bu müziğin hoşuna gidebileceğini düşündü. Ancak, şimdi kesinlikle kaldıramayacaktı bu müziği, o yüzden yine istasyonu değiştirdi. Bu defa tuhaf, eğlence- li bir müzik vardı. Gökhan'a hiç tanıdık gelmeyen çalgılarla yapılıyordu ve kulaklarını tırmalıyordu bu sesler yığını. İstasyonu bir kez daha değiştirdi ve aradığını buldu bu defa; Noir Desir'in tanıdık melodileri, içindeki siyah tutkuya uyuyordu. Gökhan'ın bildiği kadarıyla grubun solisti Bertrand Cantat, bir konser için gittikleri Vilnius'ta sevgilisini döverek öldürdüğü için hapis yatıyordu. Radyo- dan elini çekip dikkatini Visby'ye giden yola verdi.

Yarım saat içinde Visby'nin merkezine varmıştı. Şehrin girişi hanelerle, yıkıntılarla doluydu ve içeride ağaçlar öyle bir düzenle yerleşmişti ki burası ona Türkiye'deki küçük kasabaları hatırlatıyordu.

Merkezde yeni kapanan barlardan çıkmış olan gençler sokak- tayıydı şimdi. Kimisi otellerine gidiyor, kimisi ise dışarda öylece dolaşıyordu. İsveç, gençler arasında aşırı sağın en çok güçlendiği ül- kelerden biriydi. Gökhan onların arasından arabasıyla ilerlerken Vi- kinglerin torunlarına Hristiyanlığın hiç yakışmadığını, eğreti bir kı- yafet gibi üzerlerinde durduğunu düşündü. Odin'e dönmeleri sürp- riz olmazdı.

İki otelde yer bulamayınca umutsuzluğa kapılmaya başlayan Gökhan, bir umutla girdiği üçüncü otelde yer bulabildi. Şimdi diğer ikisinde yer bulamadığına seviniyordu, çünkü burası diğerlerinden çok daha konforlu bir oteldi. Resepsiyondaki oldukça yakışıklı genç görevliyle Fransızca konuşarak Gerard Pradier adına bir oda kirala- dı ve hemen yukarı çıktı.

Orkun Uçar

114 numaralı oda Gökhan'ın daha önce kaldığı otel odalarından farksızdı. Düzenli bir yatak, gereksiz eşyalarla donatılmış bir masa, neredeyse mekanik görünecek kadar temiz bir banyo ve masanın arkasında büyüğe bir ayna... Pencereden ağaçlı Visby sahili görünüyordu ve Gökhan yine kendini Bursa'da, küçük bir sahil kasabasında gibi hissetti.

Kazadan sonra ilk defa bu kadar geç yatacaktı. Cep telefonunun saatini kurmayı düşündü ama buna gerek görmedi. Kalkması gereken bir saat yoktu. Sadece telefonun zil sesini en yüksek seviyeye getirdi ve üstündekileri çıkarıp öylece yatağa girdi. Çok geçmeden uyumuştu.

2 Ağustos 2008
Stockholm - Visby

"Efendim Björn?"

"Hemen Stockholm'e gelin. Acele edin."

"Dur dur kapatma, ne diyorsun?"

"Telefonda konuşamam, üç saat sonra Nynashamn'da sizi bekliyor olacağım."

"Pekâlâ, kötü bir şey yok ya?"

"Hayır hayır, hiç kötü değil. Beklediğimiz oldu. Bir planım var."

"Pekâlâ görüşürüz."

"Görüşürüz, bekliyorum."

Gökhan cep telefonunu kapatır kapatmaz giyindi ve çıkmaya hazırlandı. İki gün önce Björn'ün gönderdiği eşyalarını odada bırakmakta sakınca görmemişti. Her halükârda Visby'ye geri döneceğini biliyordu. Aceleyle kapıdan çıkıp merdivenlerden sakın sakın

Kızıl Kurt

aşağı indi. Fransız şair çok rahat, kaygısız bir adamdı ve resepsiyondaki çocuğu onu koşarken görmesini istemiyordu Gökhan. Resepsiyonun önünden geçenken çocuğa gülümseyerek selam verdi ve doğrudan otoparka yöneldi. Birkaç dakika sonra limana giden yoldaydı.

Gökhan ilk gidişinin ardından iki kez daha villaya gitmiş ve sonunda gözetlemenin daha fazla faydası olmayacağına karar vermişti. Villayı gözlemlediği üç gün, neredeyse birbirinin aynıydı. Dün gitmemiştii ve şimdi bir şeyler kaçırmış olduğuna dair kötü bir his sarmıştı içini.

Radyoyu açtı. İstasyonlardan biri günün her saati çok sert rock müzik çalıyordu ve Gökhan, İsveç'in bu meşhur müziğini nedense sevmeye başlamıştı. Hatta adının Opeth olduğunu öğrendiği grubun şarkılarını dinleyeceği saati ipe çekiyordu.

Otelden çıktuktan yaklaşık bir saat sonra feribotta Stockholm'e doğru ilerliyordu. Feribot, Nynashamn'la ulaştığında saat öğleden sonra üçe geliyordu.

Alman ajan limanda, ayakta dikilmiş bekliyordu. Gökhan'ın çıktığını görünce elini kaldırıp hızlı adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. Yüzünde sürekli asılı olan gülümseme yine orada duruyordu ve Gökhan artık bunu garipsemiyordu. Koşar adım arabasının yanına geldi ve kapıyı açıp içeri adeta atladı. Gökhan'la kısaca el sıkıştıktan sonra Saab hareket etti.

Gökhan, "Bir saniye," deyip alelacele müziği kapattı.

"Yok yok, dinliyorsanız kalsın," dedi Björn yaramazca gülümseyerek. "Bana uygun değil ama..."

"Sen boş ver onu," dedi Gökhan direksiyonu caddeye girmek üzere sağa çevirirken. "Anlat şu planını hemen."

"Hah," dedi Björn koltuğunda yerleşirken, hemen anlatmaya başladı. "Bugün Rusya'daki büyük patronlardan biri burayı ziyarete geldi. Geleceğinden hiç haberi yoktu. Bizim patronu fabrikada görünce öğrendim durumu. Adam yanındaydı. Güle güle konuşuyorlardı. Gelen adam Mikhail 'Crescent' Alferov!"

Gökhan gözleri yolda, başını iki yana salladı. "Kim bu Mikhail 'Crescent' Alferov? Hiç duymadım."

"Alperov değil Alferov," diye düzeltti Björn ve Gökhan'ın sinirli baktığını görünce hemen konuya girdi. "Adam piramidin tepesine en yakın isimlerden biri. Rusya devlet başkanıyla da yakınlığı var. Bir KGB efsanesiydi, şimdiye Rusya'da en çok korkulan mafya üyelerinden biri... Onun olduğu bir işe kimse girmez. Ancak ondan büyükler girer ve ondan büyükler de sayılı. Her neyse... Geçen yıl bir operasyonda sendeledi ve büyük itibar kaybetti, tabi bunu geri kazanmak için yapmadığı kalmadı. Şimdi eskisinden de güçlü bir konumda. Yüzüne geçen yıl açılan hilal şeklinde yara yüzünden ona 'Crescent' diyorlar ve öğrendiğim kadarıyla adam bu konuda çok hassas. Bu lakaptan nefret ediyor."

"Efendim, bu adam psikopatın teki... Sapık cinsel eğilimleri var. Dilim varmyor ama adam çocuk saplantılı. En büyük zevki bakire kız çocuklarla beraber olmak."

Böyle güçlü bir sapığın gelmesinin kendilerine nasıl bir faydası olacağını kestiremedi Gökhan. Alman ajan nefes almadan anlatmaya devam etti.

"Bu gece Visby'de olacaklar. Büyük bir parti verecekler. Bizim patron Kazakistan'dan birkaç kız çocuğu getirmiş. Onları Crescent'a hediye edecekmiş."

Gökhan refleks olarak arabayı yavaşlatmıştı.

"Becerebilirsek bunu da engelleriz. Burda durun," dedi Björn aniden aklına gelmiş gibi. Araba durunca, "Hemen geliyorum beklerseniz," dedi ve arabadan inip sokaklardan birine seğirtti. Birkaç dakika sonra geldiğinde elinde bir poşet vardı. Gökhan poşete merakla bakınca, "Yiyecek içecek," diye mırıldandı. "Benim burdaki evime gidiyoruz, surdan dönün," dedi sağa ayrılan sokağı göstererek.

Biraz ilerledikten sonra apartmana ulaşmışlardı. Arabayı otoparka bırakıp yukarı çıktılar.

04 Ağustos 2008
Visby

Gökhan saatine tekrar baktı. 22.10'u gösteriyordu. Yattığı yere bedenini biraz daha bastırıp dürbünü tekrar gözüne yerleştirdi. Villanın bahçesindeki dört araba ve bir minibüs hâlâ yarım saat önce bırakıldıkları yerde duruyordu. Bahçede sekiz adam dolaşıyordu. Villanın birçok camından dışarı ışık süzülüyordu. Gökhan, Björn'ün çuvallamış olmasından korkuyordu. Bir türlü beklenen hareket başlamamıştı.

Villanın arkasındaki tepeye saat dokuzda yerleşmişti. O geldikten kısa bir süre sonra ev sahibi ve ziyaretçiler kapıda belirmişti. Üç siyah araba ve siyah bir minibüs peş peşe girmişlerdi villanın bahçesine. İlk arabadan Gökhan'ın artık tanıdığı ev sahibi, Björn'ün patronu Sergei Voloshin iki adamıyla beraber inmişti. Hemen arkasındaki arabadan da sapık Alferov yanında sadece şoförüyle inmişti. Gökhan dürbünüle baktığında adamın görüntüsünden ürkmüştü. Alferov kısa boylu, tamamıyla kel, zayıf, yaşlı bir adamdı. Hilal şeklindeki yara sağ yanağında koca bir leke gibi duruyordu. Crescent'in

yüzünde -belki de yara yüzündendi- her an tiksindir gibi bir ifade olduğunu düşündü Gökhan.

Diğer iki arabadan bir sürü takım elbiseli adam inmişti. Bunlardan bazılarının bir çeşit patron olduğu anlaşılıyordu, ama çoğu sadece mafyanın silahlı adamlarıydılar.

Bahçedeki silahlı adamlar gelenleri büyük bir saygıyla karşıladılar ve ziyaretçiler hiç beklemeden içeri girdiler. Ondan beri bir hareket görünmemiştir villada.

Dürbünü villanın arkasındaki adama doğrulttu. İlk öldüreceği adam o olacaktı. Kısa boylu, tıknaz biriydi ve diğerlerinden farklı şekilde, asker gibi durmuyordu. Duruşunda hafif bir bıknılık, bir umursamazlık vardı. Anlaşılan, orada boş yere dikildiğini düşünüyordu. Havanın kararmaması operasyon için iyi değildi.

Gökhan içinden planı tekrarlıyor, biraz sonra yaşayacaklarını kurguluyor, bunları adeta şimdiden yaşıyordu... Alman, yaklaşık bu saatlerde Voloshin'e telefon açacaktı. İşçilerin isyan ettiğini, fabrikadaki tüm görevlileri rehlin aldıklarını söyleyecekti. Acilen silahlı destek gelmezse iki yüzden fazla işçinin durdurulmasının imkânsız olduğunu anlatacaktı. Kendisinin de kaçtığını, Kiruna'da bir otele gizlendiğini söyleyecekti. Voloshin, Björn Naslund'u canı ruhlı, disiplinli ve başarılı bir yönetici olarak tanıyordu. Ayrıca dosyasına, belki Björn'ün eşinsel olduğunu not etmiş olmalıydılar. Alman zaten Donatas Skikne adlı Litvanyalı sağır işçinin kayboluşunu bu sayede açıklamıştı. Bu işçinin yüzünde somurtkan bir ifadeyle sürekli yalnız oturmasının sınırlarına dokunduğunu, küstah bakışları yüzünden dayanamayıp onu tepeye götürdüğünü, orada işkence ederek öldürdükten sonra gömüldüğünü anlatmıştı Voloshin'e. Rus, Björn'ün tüm anlattıklarını gülümseyerek dinlemiş, büyük ihtimalle Litvanyalıyı cin-

sel istekleri için kullandığını düşünmüştü, ama bunu başka bir işçi için tekrarlar başının derde gireceğini söylemişti.

Alman bu uyarıya kesinlikle uyaçağını söylerken anlattıklarının. Rusun ona olan güvenini artırdığını biliyordu. Björn Naslund'un hiçbir ahlaki değeri olmayan biri olması patronlarını sevindiriyordu. Şimdi Björn Naslund bile, o manyak herif bile fabrikadan arkasına bakmadan kaçtıysa durum gerçekten vahim olmalı diye düşünecekti patronlar. En azından o böyle düşünüyordu ve Gökhan buna güvenmeyi tercih ediyordu.

Björn telefonda başarılı olursa patronlar villada az sayıda adam bırakmak zorunda kalacaktı. Bu da Gökhan'ın işini çok daha rahat halletmesine olanak sağlayacaktı.

Saat ilerledikçe Gökhan'ın endişesi artıyordu. Bu bekleyiş iyice sinir bozucu olmaya başlamıştı. Birden gözlerinin önüne Seda'nın görüntüsü geldi. Gökhan tokat yemiş gibi sarsıldı ve başını iki yana salladı. Görüntü yavaş yavaş kaybolurken Gökhan büyülenmiş gibi boşluğa bakıyordu. Görüntü aniden netleşti ve bu defa çekik gözlü küçük bir kıza bakar buldu kendini. Başını sallaması fayda etmiyordu. İçti acıyarak içeride olanları düşünmeye başladı. Şu an küçük bir kıza tecavüz ediliyor olabilir içeride. Onun burada beklediği her saniye, kızın kurtulma şansını daha da azaltıyordu. Gökhan artık Almanın harekete geçmesini bekleyemiyordu. Kalkıp gitmek, mücadele etmek istiyordu. Fakat daha küçük kızın görüntüsü kaybolmadan evdeki hareketi fark etti. Bazı ışıklar yanmaya başlamış, bazıları sönmüştü. İçeriden gelen bağırışlar ta onun bulunduğu tepeye geliyordu. Bunu duyan bahçedeki adamlar hızla villanın içine koşturmuşlardı. Gökhan'ın yüzüne bir gülümseme yerleşti. Björn aramıştı işte.

Orkun Uçar

Biraz sonra evden yaklaşık yirmi adam koşar adım çıktı. En önde Sergei Voloshin vardı. Anlaşılan harekâtı bizzat yönetmeyi planlıyordu. Gökhan hafifçe gülümsedi. Alferov dışarı çıkmamıştı. İhtiyar akkaba, taze eti parçalamaktan vazgeçmiyordu anlaşılan, Gökhan'ın içi yine hırsla doldu. Bahçedeki adamların tamamı minibüse ve arabalara kısa sürede dolmuşlardı. Biraz sonra villadan başka bir grup daha koşarak çıktı. Bu grup ilkinden daha küçüktü, yaklaşıklık on kişiydiler. Bunların yarısı arabalardan birine girdi ve diğer yarısı koşarak bahçe kapısını açtı. Minibüs ve üç araba biraz sonra yola çıkmış uzaklaşıyordu. Bahçede dört adam, üç köpek ve sadece bir otomobil kalmıştı. Hayali isyanı otuz kişiyle durdurmaya gidiyordu Ruslar. Gökhan gülümsedi.

İki saat sonra saldırması gerekiyordu. Böylece gidenlere haber ulaşılabile dönmeleri iki saatlerini alacaktı. Bu süre de kendisi için yeterli olacaktı.

Yarım saat sonra villadaki tek değişiklik yanan ışıkların ve bahçede bekleyen silahlı adamların sayısının azlığıydı. Bahçede dört adam kalmıştı. Biri bahçe kapısında, biri arkada, biri de evin girişi kapısında bekliyordu. Sonuncu adamsa bahçede devriye geziyordu. Köpekler yarım saat önceki hareketle huzuslanmış, havlamaya ve koşturmaya başlamıştı, ama şimdi eskisi gibi sakin sakin yatıyorlardı. Gökhan sabırla ve kararlılıkla bekliyor, henüz çok azı belirgin olan planına yoğunlaşıyordu.

Sadece arkadaki adamı indirip öne dolaşacak, öndekini de indirdikten sonra eve dalaçaktı. Evde kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Hangi odaya gitmesi gerektiğini de... Sadece girecekti eve ve ondan sonra ölüm saçmaya başlayacaktı.

Kızıl Kurt

Gökhan tepede hafifçe doğruldu. Kalan bir buçuk saat de geçmiş, saldırma zamanı gelmişti. Üstündekileri kontrol etti. Üç tabanca da doluydu. İkisinin ucuna susturucu takılmıştı. Belinden bıçağı sallanıyordu. Üstündeki kamuflaj yeleğinin cepleri yedek şarjörlerle doluydu. Dürbün için de bir bölme vardı ve şimdi oraya sabitlenmişti. Kemerinde üç el bombası sallanıyordu. Tepeden hafifçe, kayarak inmeye başladı. Hiç ses çıkarmamaya çalışsa da kayan küçük taşların, az da olsa ses çıkarmasına engel olamıyordu. Gözleri sürekli villanın arkasında bekleyen adamı kontrol ediyordu. Hâlâ aynı, sıkılmış duran adamı ve hâlâ eskisi gibi davranıyordu. Gökhan'ı hiçbir şekilde fark etmediği kesindi.

Villayı çevreleyen teller Gökhan'ın inmekte olduğu yamacın tam bitim noktasından geçiyordu. Teller yaklaşık iki metre yükseklikteydi ve ormanları çevrelemekte kullanılan, baklava şeklinde açılıklar oluşturarak şekilde birleştirilen tellerlendiler. Üstlerinde hiçbir diken ya da benzeri bir şey yoktu.

Gökhan uygun yere geldiğini düşündüğünde durdu. Villanın arkasında beklemekte olan adama baktı. Bu sırada adam kısaca gökyüzüne bakmış, sonra bakışlarını yeniden karşıya, tepeye dikmişti. Şimdi Gökhan'ın bulunduğu noktaya teller arasındaki yatay mesafe yaklaşık bir metreydi ve bu, dikey mesafeye neredeyse aynıydı. Tellere tırmanmaya kalkıştırsa çok ses çıkaracağını biliyordu. Buradan içeriye atlamaya karar verdi. Yere düştüğünde çıkan sesi adam mutlaka duyacaktı, ama binanın dibinde bitmiş garip yabani ağaca saklanarak bundan kurtulmayı planlıyordu.

Bir adım geri gitti ve sağ topuğunu tüm gücüyle yamacın zeminine yaslayıp sıçradı. Tellerin üstünden neredeyse kıl payı geçerken her şeyi adeta anbean yaşamıştı. O havadayken zaman sanki ağır çekimle akıyordu. Yere yaklaştığında toprağa ilk dokunan, ileri doğ-

ru uzattığı elleri oldu. Hemen ardından başını yere koydu ve bir takayla binaya doğru yuvarlandı. Rus, sesi duyup o tarafa döndüğünde, yerden bitme ağacın arkasına saklanmıştı bile.

İnce uzun yaprakların arasında, kendisine doğru gelen adamı izlemeye koyuldu. Arkadaşlarına seslenirse buradan kesinlikle ayrılmamayı planlıyordu, ama adam hiç kimseyi çağırmadı. Çevreye bakınarak sesi duyduğu tarafa doğru yürüyordu. Gökhan'la aralarındaki mesafe on metre bile yoktu.

Gökhan elini beline attı ve küçük bir çit sesiyle kopçayı açıp bıçağını çıkardı. Rus, temkinli adımlarla varlığında habersiz olduğu Gökhan'a doğru yaklaşıyor, muhtemelen gün boyu süren umursamazlığıyla sesi çıkarmanın bir hayvan olduğunu düşünüyordu.

Rus şimdi tam öndeydi Gökhan'ın ve başını sağa çevirdiği an iki adam göz göze gelecekti. Gökhan buna fırsat vermeyi düşünmüyordu. Çalının arkasından fırladığı gibi tek hamlede yakaladığı adamın gırtlığını hızla kesti. Adamdan boğuk, acı bir ses yükseldi, bedenini sarmalayan kollar onu daha yere bırakmadan canı bedeninden uçup gitmişti. Şimdi ikinci bir ağız gibi açılmış gırtlığından beyaz soluk borusu görünüyor, içeride kaynayan kan dışarı fışkırıyor. Yarı aydınlık gecede adamın boğazından buharlar çıkıyordu.

Gökhan, bahçedeki diğer adamların herhangi bir ses duymuş olması olasılığına karşı bir süre beklledi. Temiz bir iş çıkardığından emin olunca sağ tarafa doğru yumuşak adımlarla ilerlemeye başladı. Adamın giysilerine sürerek temizlediği bıçağı tekrar beline asmıştı.

On metre kadar ilerlediğinde binanın doğu cephesine ulaşmıştı. Duvarın arkasından bahçeyi gözledi. Bahçe kapısında bekleyen adam, nöbet tutan bir asker gibi sabit, arkası villaya dönük bekliyordu. Bahçede gezinen diğer adam batı duvarının ön duvarla kesiştiği

bölgede durmuş, eli omzundaki makineli tüfeğin üstünde, tellerden dışarı bakıyordu. Gökhan'a en yakın olan, evin giriş kapısındaki adamdı. Aralarındaki mesafeyi göz kararı ölçtü. Otuz metre kadardı. Sirtını duvara yapııştırıp ilerlemeye başladı. Artık ön bahçedeydi.

Giriş kapısında nöbet tutan adamın boyu yaklaşık Gökhan'ın ki kadardı ve biraz daha kiloluydu. Şimdi tıpkı diğerleri gibi elleri, omzuna asılı makinelinin üzerinde bekliyordu ve Gökhan saniyeler sonra yaklaşıncı adamın gözlerinin kapalı olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Bu, işini kolaylaştıracağı ama yine de hızını hiç değiştirmede. En ufak bir ses çıkarırsa daha eve girmeden sıcak çatışmayı başlatmış olacak, avantajını kaybedecekti.

Şimdi aralarında iki adımlık bir mesafe vardı. Birkaç saniye sonra bu adamın gırtlığını kesmiş, içeri giriyor olacaktı. Adımını attığı anda kendisine dönen kocaman gözlerle karşılaştı. Gökhan hemen adamı sarmış, ağızını tıkadıktan sonra boğazını kesmişti, ama son anda adamın çıkardığı sesi ilerideki arkadaşları duymuştu. Cesedi yere bırakırken kendisine doğru koşan adamları gördü ve kاپıyı açıp içeri daldı.

Dışarıdan bağırsımlar gelirken birkaç saniye boyunca, ne yapacağını bilemeden öylece beklledi. Kapıdan girer girmez üst kata çıkan merdivenlerin de bulunduğu holle karşılaşmıştı. Bu holde beş tane kapı vardı. Kapılardan ikisi açık, diğer üçü kapalıydı. Açık kapılardan görünen odalar boştu. Kapalı kapılardan en az biri dolu olmalıydı, çünkü arkadaki pencerelerden en alttaki sırada soldan üçüncüden ışık görünüyordu.

İlk silahını çekti ve üç kapıdan en solda, kendisine en yakın olanı omzuyla açtı. Geniş bir odada bulmuştu kendini. Burası kabul salonu olmalıydı, çünkü içerisi kaliteli mobilyayla donatılmıştı ve duvarlar zevkli tablolarla süslenmişti. İçerde bir de piyano vardı.

Orkun Uçar

Patetik Senfoni'nin notaları bu aletten yükseliyordu demek. Hiç beklemiden açık kapının yanına dayandı ve bekledi. Dışarıda hâlâ eve doğru koşmakta olan adamların bağırışları duyuluyordu. Gökhan doğru odayı bulamadığına göre doğru oda onu bulacaktı.

Kapılardan birinin hızla açıldığını işitti ve iki eliyle tuttuğu silahı biraz daha sıkarak dudaklarını ısırdı. Açık kapının önünden geçen Rusu görür görmez yana bir adım atıp silahını üç el ateşledi. Adam merminin nereden geldiğini bile anlamadan yere yığılmıştı, ama onunla beraber odadan çıkmış olan diğer Rus, Gökhan'ı görmüştü. Gökhan tekrar geriye çekilip kapıya dayandığında tüm salon kalaşnikofun kulakları sağır eden tıktırılırla dolmuştu. Mermiler kapının kenarlarını parçalayarak odanın içine doluyordu. Rus tarayarak kapıya doğru ilerliyordu. Gökhan sabırla bekledi. Kapının yanında karnını iyice içeri çekip girişe odaklandı. Birazdan hâlâ takırdayan silahıyla birlikte küçük adımlarla kapının Gökhan'ı gören kısmına ilerleyen Rusun ayağı görünmüştü. Gökhan bekletmeden iki el ateş etti ve makinelinin gürlütüsü bir anda sustu. Şimdi her tarafta uçuşan tozlar arasında yerde yatıyordu adam ve kapının aralığından başı görünüyordu.

Gökhan adamla göz göze geldi. Kırk yaşlarında, yakışıklı bir adamdı ve mavi gözleri ağlaması yeni durmuş bir bebeğinkiler gibi parlıyordu. Gökhan bekletmeden ateş etti ve adamın sol gözüne giren ilk mermiden sonra gelen diğer ikisi ölmesi için yeterli oldu.

Kapıdan koşup yerden kalaşnikofu kaptı. Yerdeki cesedin ceketini bir hamlede yırtarcasına çıkardı ve tekrar salona koştu. O içeri girdiğinde hem dış kapı açılmış, hem de merdivenlerde gümbürdeyen adımlar susmuştu. Şimdi hold'e dışarıdan gelen iki adam ve yukarıdan gelen birkaç adam vardı. Aceleyle diğer silahını sol eliyle çekti. Sol elini kapıya dayayıp kalaşnikofu yere bıraktı ve ceke-

Kızıl Kurt

tin cebinde aradığını buldu. Temkinle yere eğilip şarjörü makineli tüfeğe yerleştirdi. Dışarıdan Rusça bağırışmalar ve konuşma sesleri geliyordu. Gökhan tüm gürlültüye rağmen çok fazla olmadıklarını sevinçle fark etti. En fazla beş ya da altı kişiydiler. Odada içeri doğru ilerledi ve dışarıdaki bağırışmaları anlamaya çalıştı.

"Kim bu adam?" diye bağırıyor biri.

Diğeri, "Kaçacak şimdi, haydi hareket edin!" diye seslendi.

İlk adam ısrarla, "Kim bu adam, kim?" diye soruyor ve muhtemelen en mantıklı olan bir adam, "Ne yapacağız?" diyor.

Belli ki hole dağılmış, elleri silahlarında bekliyorlardı. Birden gürlültü kesildi. Gökhan adamların kaş göz işaretleriyle bir plan kurduklarını tahmin ediyordu. Ne olursa olsun kalenin içindeydi ve buradan kârlı çıkmaya kararlıydı.

Birden Rusça, "Kimsin sen?" diye bağırdığını duydu. Bu, arkadaşlarına Gökhan'ın kim olduğunu sorup duran adamdı ve o bağırmaz bağırılmaz dışarıda yine bir gürlültü kopmuştu. Anlaşılma planı böyle bir şey yoktu. Bunun üzerine Gökhan kapının kenarından biraz içeri ilerledi ve dar açıdan ilk adamı gördü. Adam tıpkı diğerleri gibi bağırıyordu ve Gökhan'ın tetiğe dokunmasıyla birlikte susuverdi. Üç mermi kafasından girmiş ve artık kafa namına ortada hiçbir şey bırakmamıştı. Adam yere yığılırken içerideki bağırışmalar arttı.

Gökhan merdivende uzaklaşan koşar adım sesleri duydu. Adamlardan biri yukarı çıkıyordu. Artık zaman kaybedemezdi. Belindeki el bombasını hızla çıkarıp pimini çekti. Biraz bekledikten sonra bombayı içeri yuvarladı ve duvara neredeyse yapışık halde odanın diğer ucuna doğru koştu. Bomba hemen patlamış, Gökhan da sarsıntıdan kurtulmak için yere yatmıştı. Yattığı yerden göz açıp kapayıncaya kadar kalktı ve geri, kapıya koştu. Kapıdan çıktığında

Orkun Uçar

göz gözü görmüyordu. Dumanlar arasında ancak silüetler şeklinde görüldüğü bedenlere neredeyse rastgele ateş etmeye başladı. Birkaç saniye sonra, yerde ilk cesetle beraber üç tanesinin daha yattığını gördü, hiçbirini tanımacak halde değildi.

Yüzü isten yer yer kararış olan Gökhan müthiş bir hızla merdivenlere koştu ve ilkinin kopyası olan holde açık bulduğu ilk kapıdan içeri daldı. Bu odada da kimse yoktu. Oda, salonun neredeyse yansı büyüklüğündeydi. Bir yatak ve dolap vardı, bu görünümyle bir otel odasını andırıyordu. Kapının yanında neredeyse nefes bile almadan beklemeye koyuldu. Adamlardan biri yukarı koşmuştu ve yukarıda mutlaka başka adamlar da olmalıydı. Birden temkinle ilerleyen adımlar ve Rusça konuşmalar duydu.

"Patlattınız mı? Buna hâlâ gerek var mı?"

Gökhan kapı aralığından baktı ve merdivenlerden hole inen adamı gördü. Kalaşnikofu omzunda asılı adam, elinde çakmak benzeri bir şey tutuyordu. Gökhan bunu hemen tanıdı. Patladığında yüksek ışık çıkarıp çevredekileri geçici olarak kör eden bir bombaydı ve eğer beklemiş olsaydı birazdan her tarafı delik deşik kör bir adam olacaktı. Kapıdan hızla çıktı ve o sırada kendisine dönen adamın ürkmüş bakışlarıyla karşılaştı. Adam ne yapacağını bilmeden öylece bakmış, hemen ardından omzundakini unutup elindeki tek silahı refleksi olarak kullanmıştı. Işık bombası yere düşerken Rusun bedeni de giren mermiler yüzünden delik deşik oluyordu. Bomba patladığı an Gökhan içeri kaçtı. Az da olsa ışığa maruz kalmıştı ve çok kısa bir süre, içeride bembeyaz boşluğa bakar buldu kendini. Gözleri yaşanıyordu. Elini gözlerine atıp başını iki yana salladı ve burnunu çekti. Birazdan yeniden normal şekilde görmeye başlamıştı.

Odadan sessizce çıktı. Beşinden üçünün kapısı açık olduğu odalarda kimse yoktu. Çıktığı odanın bitişiğindeki odanın kapısı kapa-

Kızıl Kurt

lıydı. Yavaşça açtı ve eli kapı kolunda öylece bekledi. Hiçbir hareket olmayınca hızla içeri daldı ve boş bir odayla karşılaştı yine. Şimdi sadece tek bir oda kalmıştı bu tarafta.

Yavaş yavaş, sürekli yukarıyı kontrol ederek kapalı kapıya yürüdü. Kapıyı değerinde olduğu gibi yavaşça açtı ve hareket olduğunda yine hızla daldı içeri. Bu odada göreceği manzaraya hiç hazır değildi; önce diğerleri gibi boş sanmıştı, sonra mor yatak örtüsünün üzerindeki küçük, çıplak bedeni fark etti. O küçük beden kana bulanmıştı, ama ölüm nedeni bir yara değildi. Boynundaki izler boğulduğunu gösteriyordu. Bu Alferov'un işi olmalıydı. Dişlerini sinirle sıktı ve kapıyı kapatıp odadan çıktı.

Merdivenlerde, adeta ölüm sessizliği eşliğinde yukarı ilerledi. On üç basamağın ulaştığı hol ilk ikisiyle tamamen aynıydı. Beş kapıdan beşi de kapalıydı bu defa. Sessizce bekledi ve bir kurt gibi dinlemeye koyuldu. Tüm dikkatini küçüktek de olsa duyacağı bir sese vermişti. İlk kapıya duvara dayanarak yanaştı ve ayaklarının kapı altından görünmemesi için sadece başını kapıya doğru uzattı. Hiçbir ses gelmiyordu. Elini kapının koluna attı ve adeta çıplak gözle fark edilmeyecek yavaşlıkla kolu indirmeye başladı. Kol indirdiğinde dil küçüktek bir tık sesi çıkarmıştı. Kapıyı yavaşça itti ve boş odayla karşılaştı. Yavaş yavaş bir sonraki kapıya yürüyordu ki o incele, minicik inleme sesini ve hemen ardından gelen sinirli fısıldamayı duydu. Yaklaşmakta olduğu kapıdan geliyordu bu sesler. Ağır adamlarla ilerledi ve kapının diğer yanına geçti. Bacağını kaldırarak, olanca gücüyle kapıya vurdu.

Kapı aniden içeri doğru savrulunca Gökhan hemen kenara, duvarın yanına çekilmiş, böylece hemen taktırdamaya başlayan kalaşnikofun mermilerinden kurtulmuştu. İçeriden ateş eden adam boşluğa taradığını geç fark etmiş olacak ki, tarama sesi bir süre devam et-

Orkun Uçar

ti. Gökhan bir arada iki tabancasını iki eline almış, kalaşnikofunu omzuna asmıştı. Tarama kesilir kesilmez kapının kenarından sıçradı ve yana doğru uçarken şaşkınlıkla ateş etmeye hazırlanan deve doğru mermilerini boşalttı. Rus koruma tetiğe aşılabilmiş, ama makineden daha beş mermi boşalmadan vücuduna giren mermilerle yere yığılmıştı. Gökhan yere düşer düşmez kalktı ve tekrar odaya daldı.

"Silahını indir, yoksa kızı öldürürüm," diye bağırdı Mikhail Alferov.

İriyan koruması yerde cansız yatıyordu. Biraz önce inleyerek Gökhan için büyük bir iyilik yapmış Kazak kız çocuğu yerde çırılçıplak oturuyordu. Ağzı bağlanmıştı ve Gökhan'a doğru dönük vajinasında kan lekeleri görünüyordu. Gökhan kızla göz göze geldi.

"Silahını bırak dedim!"

Alferov bunu söylerken Gökhan, adamın fazla sinirli olduğunu fark etti. Büyük ihtimalle uyarıcı etkisi altındaydı. Nitekim daha Gökhan hareket etmeye fırsat bulamadan kızın kafasına dayadığı silahın tetiğine bastı. Kızın gözlerindeki yaşam yavaşça söndü.

Alferov kendini kontrol edememişti ve şaşkınlık içinde artık onu koruyamayacak, küçük bedene bakıyordu. Gökhan bunca yıllık hayatında şüphesiz onlarca hasta ruhlı adam görmüştü, ama karşısındaki gibisine rastlamadığını düşünüyordu.

Alferov'a çevirdiği silahını ateşledi. Adamın sağ omzuna giren mermi, kolunun bir soğan çuvalı gibi aşağı sallanmasına neden olmuştu. Elinde tuttuğu silah da yere düşmüştü.

Gökhan yatakta oturuşunu hiç değiştirmemiş adama yaklaştı. Hiç konuşmadan eğilip yerdeki silahı aldı ve yaşlı adamı yataktan alaşağı etti. Yatakla dolabın arasına düşen adam bu halde bile bakışlarını Gökhan'dan ayırmıyor, ona meydan okuyordu. Gökhan bunu

Kızıl Kurt

önemsemedi. Yataktaki yorganı sıyırpı çarşafı bir çekişte çıkardı ve parçalara ayırmaya koyuldu.

Yerde çömelmiş, ifadesiz gözlerle Gökhan'ı izliyordu Alferov. Yanağındaki hilal Gökhan'a adeta göz kırpyordu. Gökhan aniden durdu. Elinde çarşaftan kopmuş uzun bir şerit sallanıyordu. Alferov'un mavi gözlerinde ilk defa korku okunuyordu. Her yanı sarmış sessizliği bölen tek şey Gökhan'ın nefes sesiydi.

Çarşaf şeridini yatağa doğru hafifçe bıraktı. Başını yavaş yavaş dolabın önünde çömelmiş Alferov'a çevirdi. Büyük Rus patron, parlayan iri gözlerle karşılaştığında tokat yemişe dönmüştü. "Nasıl olsa konuşmayacaksın değil mi, Crescent?" "Sana karşı bir şey yapacak durumda değilim, ama istersen bildiğim her şeyi deneyebilirim. Yalnız, bana öyle hitap etmemelisin." "Yalan söylemekten başka bir şey bilmiyor musun, Crescent?" "Hepsinde yalan söyleriz, ama hepsi aynı şey değildir. Ama haklısın, tüm yöntemlerimizde yalanın vazgeçilmez bir yeri vardır." Crescent, Gökhan'ın nasıl hitap etmesi gerektiğine karar verecek konumda olmadığını kabullemiş gibiydi.

"Hamle yapmamayı mı tercih ediyorsun?" "Şu an yapmak istediğim tek hamle şuna yönelik." Alferov yerde yatan kıvrılmış çıplak bedeni işaret etmişti başıyla. Gökhan birkaç saniye öylece cesede baktı. Sonra başını yine yavaş yavaş adama çevirdi. Gözleri hâlâ parlıyor, bakışları karşısındakine tarifsiz bir korku salıyordu.

"Senin suratını değil, başka bir yerini kesmek gerek. Benim şu an yapmak istediğim tek hamle de işte ona yönelik," dedi Alferov'un kasıklarını elindeki silahla işaret ederek. "Ama ne yazık ki ikimizin de bu hamlelere ayrıacak vakti yok."

Şimdi bu adama mümkün olduğunca yavaş ve acılı bir ölüm sunmak isterdi, ama buna vakti olmadığını düşünüyordu. Mermiyi sapığın beynine gönderecekti ki yerde yatan cesede takıldı öfkeyle parlayan gözleri ve vakit yaratmaya karar verdi. Susturuculu tabancadan çıkan ilk mermimin fırlamasıyla önce tok bir ses, ardından çığlık duyuldu. Manyığın sağ dizi parçalanmıştı. Onu sol dizi izledi. Alferov'un pis ruhu cehennemini boyladığında Gökhan beşi kasıklara nişanlanmış yirmiden fazla mermi harcamıştı.

Şimdi sıra işe yarayacak bir şeyler bulmaya gelmişti.

Gökhan ilk olarak Alferov'u öldürdüğü odayı aramaya karar verdi. Cesedinin arkasında dikilen siyah dolaba yöneldi.

Dolap siyah deriden eşyalarla doluydu. Kırbaçlar, olmadık yerleri delik giysiler, yapay cinsel organlar ve bunun gibi onlarca... Aradığını burada bulamayacağı kesindi. Anlaşılan, burası Alferov'un kişisel haz odasıydı ya da Voloshin'in meslektaşına yaptığı bir jestti sadece.

Yatağın diğer yanında bir tuvalet masası ve onun hemen sonunda bir çekmece dizisi vardı. Alferov'un dev korumasının cesedinin üstünden atlayıp oraya yöneldi. Masanın üstünde sadece pudralar, yağlar ve benzeri birkaç şey vardı. Tek çekmece de ondan farklı değildi.

Dörtlü çekmecelerden en alttaki, ortasında açma hareketinin etkisiyle yuvarlanan bir vida dışında tamamıyla boştu. Üsttekilerde de işe yarar bir şey görünmüyordu.

Gökhan hızla odadan çıktı. Hemen yandaki kapalı kapıyı açıp içeri daldı.

Burası da öncekinin neredeyse aynısı bir yatak odasıydı ve önceki kadar boştu.

On beş odada da, mutfakta da Gökhan'ın aradığı hiçbir şey yoktu. Burası sadece tatil için kullanılan bir evden başka bir şey değil gibi görünüyordu. İlk kattaki son odayı da araştırdıktan sonra beş cesedin yığıldığı, hâlâ yanık et ve kan kokan geniş holde duruladı. Bir yerlerde bir şey olmalıydı. Bu evde mutlaka çok şey olmalıydı. Ama nerede? Neredeydiler?

* * *

Piyanonun olduğu odaya dönmüştü. Bir koltuğa oturmuş nereye bakması gerektiğini düşünüyordu. Babası saydığı Kurt, mafyanın elinde son zamanlarını yaşarken, onlarca silahlı adam onun bulunduğu yere doğru yaklaşırken, o boşu boşuna; tam olarak aslında hiçbir şey için on kadar insanı öldürmüş, çaresizce bekliyordu.

Birden kalkıp piyanonun başına gitti. Vıllayı gözlerken sürekli onun sesini duymuştu.

Notalardan oluşan sayfa tomarını eline aldı; Çaykovski, Çaykovski, Çaykovski... Sergei Voloshin'in büyük bir Çaykovski hayranı olduğunu Björn'den öğrenmişti, ama müziği Çaykovski'den ibaret sanacağını aklına getirmemişti.

Önce Dördüncü Senfoni'den birkaç bölüm çaldı. Duraladı ve sayfalan karıştırdı. Önünde Patetik Senfoni duruyordu şimdi. Evet, sürekli çalınan buydu işte. İlk bölümü çalmaya koyuldu.

Piyanonun tok, tuhaf bir sesi vardı. Kaliteli görüldüğü doğruydum, ama bu sesle sahneye çıkamayacağı kesindi.

Başını geriye atıp çalmaya devam etti. Ne yapacağını bilmiyor, burada bekleyip beklemeyeceğine bir türlü karar veremiyordu. Bu halde Stockholm'e dönerse her şeye baştan başlamış olacaktı.

Björn de tek kozunu oynamıştı ve artık saklanmaktan başka çaresi yoktu. Durum tam bir fıyskoydu. Parmaklan notalarda delice gezinmeye devam etti. Kurt ölecek miydi? Bu piyanonun sesi de gerçekten ne kadar tuhaftı böyle? Ne kadar zamandır çalıyordu acaba? Adamlar ne zaman gelirdi ki? Gelseler onlarla baş edebilir miydi? Aman Allah'ım!

Gökhan oturduğu yerde aniden kaymaya başlayınca notaları şaşırmişti, ama bunu umursayacak halde değildi. Piyanonun altındaki zeminle beraber ileri kaymış, altta kocaman, dikdörtgen şeklinde bir delik açılmıştı. Gökhan hayretler içinde kalmıştı. Ne yani, gizli bölmeyi her açmak istediklerinde Patetik Senfonî'yi mi çalıyorlardı? İşte bu başlı başına hastalıklı bir durumdu.

Zaman kaybetmeden piyanonun başından kalktı. Aşağıya düz bir merdiven iniyordu ve iki basamaklı sonrası zifiri karanlıktı. İlk basamağa adımını atar atmaz bir ışık yandı. Şimdi alttaki dev odanın yukarıdaki kabul salonuyla birleştiği bölgede küçük bir cihaz görünüyordu. Sesi algılayan bu olmalıydı. Beklemeden basamakları inmeye devam etti.

Basamaklar dar, orta halli bir tuvalet kabini büyüklüğündeki bir odaya ulaşıyordu. Basamakların altında kalan bölümde bir kapı vardı. Eğilip kapının önüne geçti ve kolu çevirip açtı. Kapı açılır açılmaz yanan ışık, dev bir odayı aydınlatmıştı. Şimdi Gökhan'ın yüzünde okunan gülümseme görülmeye değerdi.

Odada altı bilgisayar vardı. Kısa duvarlardan biri evrak dolaplarıyla kaplanmıştı ve uçtaki bölümde ise bir kasa vardı.

Gökhan hemen bilgisayarları doladı. Hepsini kapalıydı. Dev kasesi olan bilgisayar sunucu olmalıydı.

Evrak dolaplarının tamamı açıktı. Sırayla göz gezdirince dolapların çok azının dolu olduğunu gördü. Kasanın anahtarı üstünde duruyordu. Bir çevirmede açıldı ve binlerce Euro ile karşılaşan Gökhan'ın yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı. Kasanın kapağını şöyle bir itip karşı duvardaki diğer dolaba yöneldi.

Bu dolabın en üst bölümüne disketler sıralanmıştı. Bir alt bölümde küçük bir evrak yığını duruyordu. Onun altındakine mürekkep, silgi, sıvı silici, atış, kalem gibi ofis malzemesi vardı. Bunların burada ne işi var, diye düşünecekti ki daha kötüsüyle karşılaştı. Bir alt bölümde bir kutu poşet çay, bir tornavida, bir paket peçete ve bir pense vardı. Bunların yanında bir de vida duruyor ve "dolaba çeksen hemen yuvarlanacağım" der gibi Gökhan'a bakıyordu.

Koşar adım yukarı çıktı. Kendi hızına kendisi de inanmıyordu. Tellerin tam önüne geldiğinde hiç duraksamadan sıçrayıverdi. Normalde oradan sıçrayabileceğine inanması imkânsızdı. Oysa şimdi hiç düşünmeden sıçramış, rahatlıkla telleri aşip yamaçta koşmaya başlamıştı.

Birkaç dakika içinde arabadan aldığı iki çantayla eve geri döndü. Ön kapıdan girdi ve burnunu tıkayarak kabul salonuna geçti. Şimdi gözlerine inanmıyordu. Piyanonun önceki yerinde öylece duruyordu. Geri kaymış, deliği kapatmıştı. Hemen silahını çekip duvara dayandı ve odayı dinlemeye koyuldu. Bu odada kimse yoktu. Yavaş adımlarla, nefesini dahi kontrol ederek ederek kattaki tüm odalara baktı. Hepsini de boştu. Üst kata çıktı. Burası da farksızdı. Gizli geçiş ya onun çıktığını algılayan bir makineyle otomatik olarak kapanmıştı ya da süreli bir mekanizması vardı.

Eğer şimdi aşağıda olsaydı kilitli kalabilirdi. Arabaya gitmeseydi, Sergei ve adamları gelene dek kapana kısılmış olacaktı. Şansına şükretti.

Orkun Uçar

Bir kez daha senfoniyi çaldı, ama bu kez cep telefonuna kaydetti

Artık tanıdık olan gizli odada önce paralan çantalardan küçük olana doldurdu. Fermuarı kapatmak için biraz uğraşması gerekmişti. Sırayla bilgisayarların sabit disklerini söktü ve onları büyük çantaya yerleştirdi. Dolaplardaki disketleri de çantanın yan gözlerine doldurdu. Tüm kâğıtları da koyduktan sonra çantada küçükçük bir boşluk kalmıştı. Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf dolaba yürüyüp poşet çay kutusunu aldı ve çantaya attı.

Çantaların ikisi birden oldukça ağırdı, ama Gökhan neredeyse hiç zorlanmıyordu. Merdivenleri ağır ağır çıktı. Cesetlerin üstünden atladı ve kapıdan temiz havaya yöneldi.

Şimdi yapılacak bir şey daha kalmıştı... Bahçedeki tek arabaya doğru yürüdü.

Bahçede üç köpek ayrı ayrı köşelere çekilmiş yatıyordu. Hiçbiri hamle yapacak gibi görünmüyordu. Sanki böyle bir durumda akıbetlerini tahmin etmişlerdi.

Arabanın bagajını açtı. Aradığı şey, yani yedek benzin bidonu orada duruyordu. Üç litrelik bidonun tamamı doluydu. Gökhan çantalar omzunda, elinde bidonla eve yaklaşmaya başladı.

Önce üçüncü katı, ardından ikinci katı ateşe verdi. Zaten evde ateşi besleyecek çok şey vardı.

Evin tamamı alevlerle sarıldığında tam anlamıyla işini bitirmiş hissetti. Bu tıpkı tabağında artık bırakmamak gibi bir şeydi. Alevler birçok günahın işlendiği bu evi, cesetlerle birlikte iştahla cehenneme taşıyordu.

Kızıl Kurt

06 Ağustos 2008
Stockholm

Alman ajanın evinin çalışma odasında Gökhan gözlerini bilgisayar monitörüne dikmişti. Arada bir elini kahvesine atıyor, gözlerini monitörden ayırmadan küçük bir yudum alıyor ve kupayı yeniden yerine bırakıyordu. Bilgisayar masasının biraz uzağında, odada misafir gibi duran plastik yemek masasına da Björn oturmuş, önündeki kâğıtları dikkatle inceliyordu.

"Björn buraya gel!"

Alman son okuduğu kâğıdı diğerlerinin üzerine ters çevirip hemen bilgisayarın başına koştu. Gökhan, onun da bakabilmesi için sandalyesinde geri çekilmişti.

Monitörde Gökhan'a ait kimlik benzeri bir şey görünüyordu. Ekranın sağ üst köşesinde Gökhan'ın bir portre fotoğrafı vardı ve fotoğrafın altından Rusça yazılar başlıyordu.

Adı: Gökalp Tektepe Kod Adı:

Bilinen bir kod adı yok

Numarası: 1396068 Doğum

Tarihi: 70'ler Ülkesi: Türkiye

Kuruluşu: MIT (büyük olasılıkla) Önem Derecesi:

Düşük (çok düşük'e geçiş süreci) Durumu: Ölü

Cezası: Ölümlü

Açıklama: #1390715'in damadı. Eylemi yok. Eski bir MIT ajanı olduğundan şüpheleniliyor. #1390715 ele geçirildiğinde hare-

Orkun Uçar

kete geçerek bu yöndeki şüpheleri artırdı. 25 Mayıs 2008'de Türkiye'de öldürüldü.

Björn yazıyı okuduktan sonra uzun bir ıslık çaldı.

"Kurt'u bulduk desenize." Gökhan, Björn'e görevini anlatacak kadar güvenmişti. Sonuçta bilgisayardaki bazı bilgileri o anlayabilirdi.

"Bulduk. Atlamış olmalıyım. Binlerce kayıt var burda. Kurt'un numarası benimkinden önce, ama atlamışım işte."

Gökhan kendisinin olduğu sayfayı kapattı. Arkada onlarca dışık numaranın sıralandığı bir pencere kalmıştı şimdi. Klavyede kısa yolu tuşladı ve açılan küçük arama penceresine 1390715 yazdı. Ekran hemen kaymış ve neredeyse anında seçici pencere #1390715'in üzerine gelmişti. Gökhan hemen belgeyi açtı.

Sağ üst köşede görünen portre Kurt'un yeni çekilmiş bir fotoğrafıydı. Büyük olasılıkla onlar çekmişti. Kurt'un yüzü tamamen ifadesizdi.

Adı: Selim Kurt Eser

Kod Adı: Kurt

Numarası: 1390715 .

Doğum Tarihi: 1949

Ülkesi: Türkiye

Kuruluş: MIT

Önem Derecesi: Yüksek (*çok yüksek'e* geçiş olası)

Durumu: Gözetim altında (8. Karakol) Cezası: Ölümlü

Açıklama: Metal Fırtına'da Amerikalılara kök söktürdü.

MIT'in en kıdemli ajanlarından... Müthiş tecrübeli ve yırtıcı... 18

Kızıl Kurt

Mayıs 2008'de Kazakistan'da ele geçirildi. Ne bildiği bilinmiyor. Kızıl Kurtlar ve Kızıl Şaman'la bağlantılı olabilir. Tehlikeli ya da çok tehlikeli seviyede bilgiye sahip olduğu tahmin ediliyor. Bildiklerinin kimler tarafından bilindiği bilinmiyor. Kritik önem arz ediyor. Kilit seviyeye yükselebilir.

"İşte!" diye bağırdı Björn. "İşte, 8. Karakol, hemen bulalım sunu, ah inanamıyorum bulduk!"

Gökhan başını çevirip çatık kaşlarla Almanca baktı. "Evrakları araştırmaya devam edersen iyi olur."

Björn masasına döndü.

Saat öğleyi geçmişti. Belgelerin büyük kısmı senetlerden ve benzeri resmi evraklardan oluşuyordu. İsveç üzerinden müthiş bir para akışı söz konusuydu ve bu zincir çözüldüğü an pek çok şey açıklığa kavuşmuş olacaktı.

Bilgisayarlar kayıtlarla doluydu. Öncelikle dev bir video arşivi vardı. Türlü katliam çekimleri, iğrenç seks görüntüleri, askeri eğitim filmleri, direk çalışma alanlarında çekilmiş görüntüler... Filmlerin üçü, dev bir mahzeni andıran yan karanlık bir yerde çekilmişti. Burada çeşitli işlerle uğraşan onlarca insan filme çekilmişti. Tuhaf bir yapılanma görünüyordu bu garip mahzende ve ne kadar büyük olduğu hakkında filmlerden bir fikir edinmek imkânsızdı. Bilgisayarlarda videolardan başka yazılı kayıtlar vardı. Gökhan en son onları tarımaya başlamış ve kendisiyle Kurt'a ait kayıtları bulmuştu.

Björn kâğıt üzerindeki tüm belgeleri incelemişti. Neredeyse tamamında "600141.95 585743.96" rakamlarıyla kodlanan bir isim vardı. Bu da muhtemelen şifreli bir isim yahut benzeri bir şeydi ve çok sürmeden çözüldü.

Orkun Uçar

Björn belgeleri Türkiye'ye ulaştırmak için bilgisayara geçirmek üzere tararken Gökhan'ın seslendiğini duydu.

"Yola çıkmam yakındır Björn, gel şuraya bak."

Alman hemen ekranın başına koştu. Ekranda 8. Karakol denen yere ait tüm bilgiler sıralanmıştı. Sayfada aşağı indikçe karakola ait çeşitli resimler, burada kalan tüm mahkûmların kayıtları, karakolun iç ve dış planları, her şey ama her şey sıralanıyordu.

Gökhan aradığını bulmuştu, Kurt'a ve onun peşinde olduğu şeye tahmin edemeyecekleri kadar yaklaşmıştı.

* * *

"Merhaba Gökhan, konuşabilirsiniz."

"Merhaba Eşref Bey... Gelişmeler inanılmaz."

"Nedir?"

"Korkunç İvan denen adamın İsvetç'teki üssünü yok ettik. Mikhail Alferov'u öldürdük."

"Dur dur dur! Mikhail Alferov'u öldürdünüz mü? İşler çok karışacak. Voloshin ne oldu?"

"Villaya saldırdığım sırada Voloshin orda değildi. Alman dostumuz, Voloshin ve birçok adamını fabrikada isyan çıktığı gerekçeyle merkezden uzaklaştırdı. Ben de saldırdım. Voloshin hayatta yani."

"İyi, neyse. Devam et."

"Evdeki tüm belgeleri ele geçirdik."

"Hepsini istiyorum. Derhal."

"Kâğıt üzerinde olanlar bilgisayara aktarılıyor. Hemen arımdan göndereceğim. Bilgisayarları ele geçirdik. O kayıtları da berabe-

Kızıl Kurt

rinde yollayacağız. Bazı disketleri çözemedik. Onları size postalatacağız. Yüklü miktarda nakit ele geçirdim."

"Ne kadar yüklü?"

"Altı milyon euro kadar."

"Para elinizde mi?"

"Evet, şu an nakit olarak elimde tüm para."

"Çok güzel. Paranın bir kısmını sana bildireceğim bazı hesaplara yatırabilirsiniz. Başka?"

"Asıl konuya şimdi geliyorum. Kayıtlarda Kurt'un yeri de var. Kazakistan'da bir hapishanede tutuyorlar onu."

"Kazakistan'da mı? Çok iyi! Hapishanenin yerini biliyor musun?"

"Evet, Kuzey Kazakistan bölgesinde, kırsal alanda, 8. Karakol dedikleri bir yer. Elimizde binanın ve çevresinin tüm planı da dahil birçok bilgi var. Kurt'un odasına kadar her şeyi biliyoruz."

"Çok iyi Gökhan, çok iyi... Şimdi beni iyi dinle. Merkezi yok ettiğinize göre ne Voloshin, ne de Korkunç İvan boş duracaktır. Bilgileri ele geçirdiğinizi biliyorlar. Şu durumda oradaki tüm bilgileri geçersiz kılmak üzere harekete geçmişlerdir. Böyle toplu bir değişiklik zor olacağına da zahmetten kaçınacaklarını sanmam. Eylemi bizim gerçekleştirdiğimizi bilme olasılıkları çok düşük, neredeyse sıfır. Ama yine de Kurt'un yerini değiştirebilir ya da ondan kurtulmak isteyebilirler. Onun için elini çabuk tutmalısın. Kurt giderse elimizdeki tüm bilgi de gitmiş olur."

"Hemen harekete geçmeyi düşünüyorum." "Evet, hemen harekete geçeceksin ama bu defa tek başına olmayacaksın." "Nasıl?"

Orkun Uçar

"Şimdi dediklerimi iyi dinle. Tüm belgeleri bana gönderiyorsunuz. Onlardan ortaya çıkacak bağlantılar çok önemli. Bu işi halleder etmez Almanların adamı da izini kaybetirsin. Bize zaman lazım. Şimdi Stockholm'deki evdesiniz, değil mi?"

"Evet, Björn orda... Orayı bilmiyorlar ama bulmaları zor olmaz."

"Onun hayatı büyük tehlikede... Rusların bu baskınla ilgili elerinde olan tek ipucu o. İsveç'ten çıkması imkânsız. Saklanması gerekiyor. Eminim bunu sağlayacak bağlantısı vardır. Hemen yarın saklansın ve ortaya çıkmasın. Paradan yeteri kadarını ona ver ki işler düzene girene kadar orda yaşayabilsin. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Şimdi sana gelelim. Seni hiçbir şekilde tanımıyorlar. Yarın Gerard Pradier olarak havaalanına yollanıyorsun ve Kazakistan'a, Astana'ya bir bilet alıyorsun. Orda Kızıl Kurtlar'la temas kuracaksın. Seni havaalanından almalarını söyleyeceğim."

"E, ne yapacağım onlarla? Koray konusu ne olacak?"

"Koray, Kurt'un onu frenlemeye geldiğini bilmiyordu. Şu aşamada bu adamlar bizim dostumuz, Gökhan. Durumu anlatmadan onları kullanabildiğimiz kadar kullanacağız. Elimize geçen parayı onlara aktarırın, onlar da sana silah getirecekler, yanına adam verecekler, lojistik destek sağlayacaklar. Yarın, haklarındaki birçok bilgiyi sana yazılı olarak göndereceğim. Şimdi git hazırlıklara başla. Kurt'u kurtarmakla çok önemli bir aşamaya geleceğiz, belki de sona..."

"O halde iyi akşamlar efendim."

"İyi akşamlar Gökhan, gazamız mübarek olsun."

IV. BÖLÜM

BİR KAYIP, BİR KAZANÇ

9 Ağustos 2008

Stockholm - Astana

Kazakistan - İsveç

Hostesin sinir bozucu İngilizce uyanısı son bulduğunda uçaktaki herkes kemerlerini bağlamış, koltuklarını güvenli pozisyona getirmişti.

Gökhan yolculuğun başlarında bölük pörçük uyumuş, aynı rüyayı defalarca görmüştü. Önce buğulu bir yüz belirliyordu hemen yanındaki pencerede. Bu bir bebeğin yüzüydü. Yüz netleştikçe Gökhan'inkine olan benzerliği daha da ortaya çıkıyordu. Tamamen belirgin hale geldiğinde bebek ağzını açıyor, dilsiz bir boşluğu sergiliyordu. Gökhan büyülenmiş gibi bu boşluğa bakarken birden madeni bir tat almaya başlıyor ve boşluk kanla doluyordu. Koltuğundan kalkmaya, görüntüden uzaklaşmaya çalışıyordu, ama bir türlü yapamıyordu. Ağız dolarken görüntü silinmeye başlıyordu ve sonra yeniden belirginleşiyordu. Bu defa yüz Kurt'a ait oluyordu. Sonra Kurt'un yüzü de değişiyor, Sergei Voloshin'inkine dönüşüyordu. Sonra bu yüz Gökhan'ın daha önce hiç görmediği, tamamen belirsiz başka bir yüze dönüşüyordu. Rüyanın bu noktasında sıçrayarak uyanıyordu. Birkaç kez uyanır uyanmaz camda gerçekten bir bebek yüzü görür gibi olmuştu.

Tamamen uyanıp kendine geldikten kısa süre sonra, şu son birkaç ayı düşünmeye koyuldu. Korkunç İvan denen adam Kurt'u kaçırtmış, Seda, Aslı ve Kan'ı öldürmüş, onu da ölmekten beter etmişti. Sonra Gökhan yan makine yarı insan şeklinde biri olarak hayata dönmüştü. Korkunç İvan ve Kurt'un peşinde İsveç'e yollanmıştı. İsveç'te Opriçnina'ya büyük bir darbe vurduktan sonra Kurt'un izine ulaşmıştı ve şimdi de Kazakistan yolundaydı. Orada kendisini daha öncekilere hiç benzemeyen bir yardım eli bekliyordu. Bunu düşünmek istemedi ve düşünceleri diğer tarafa bırakarak başını yana çevirdi.

Pencereden yeryüzüne bakıyordu. Ne zaman uçağa binse, aslında ne kadar da küçük bir alanda yaşadıklarını düşünürdü. Uzayın sonsuzluğunda, bir yuvarlağın üzerindeki ince buğu. İşte yaşamaları bu incecek atmosfere bağlıydı. Bunu yok edebilecek o kadar çok felaket vardı ki. Daldığı düşüncelerden bir sesle stırıldı...

Sesin geldiği yöne döndüğünde ışılıtlı, yeşil gözlerle karşılaştı. Koltuk komşusu İngilizce konuşuyordu ama belirgin Rus aksanıyla.

"Geldiniz mi buraya daha önce?"

"Kazakistan'a mı?"

"Astana'ya."

"Astana'ya gelmedim, ama Almatı'ya gelmiştim."

"Astana kötüdür."

"Nasıl kötüdür?"

"Çamurlu bir şehir... Hayat yok. Her yerde inşaat var. Sadece iş iş iş... Almatı böyle değil. Çok daha güzel..."

Gökhan, Ankara için söylenenleri hatırladı kız böyle deyince. İstanbul'un güzelliğine tüm kalbiyle hayranlık duyuyordu ama Ankara'nın da söyledikleri kadar kötü olmadığını düşünüyordu. Muhtemelen Astana da Ankara gibi bir kader kurbanı, diye düşündü.

"Bilmem, o kadar kötü olacağını sanmıyorum." "Evet, şehirde ışıklar var. Astana için bu da bir şey." Kızın adı Olga Tirinova'ydı; Moskova'da yaşıyor, bir Alman şirketi adına çalışıyordu. Yolculuk boyunca Kazakistan'la ilgili bol bol bilgi verdi Gökhan'a. Belli ki ondan hoşlanmıştı. Astana'da da görmüşek istiyordu, ama Gökhan ne kadar açık da olsa bu davete cevap verilebilecek durumda değildi. Bu kadar işin arasında zerrece arzulamadığı şu kıza sokamazdı. Birden gözlerini kıza çevirdi ve şaşkınlıkla tekrar önüne baktı. Bu kız kesinlikle çok güzeldi ve onun tipiye. O yemyeşil gözler, uzun, dümdüz saçlar, iri ama biçimli burun... Neden arzulamıyordu ki? Neden hayvani de olsa bir şeyler duymuyordu? Düşünceleri onu daha da tuhaf bir yere taşıdı. Kazadan beri ereksiyon olmadığını şaşkınlıkla fark etmişti.

Bir kadınla sevişmek istememesi normal olabilirdi şu dönem, ama sabah ereksiyonu bile yaşamamış olması fiziksel bir sorunu işaret etmez miydi? Aşın ısınması da sürüyordu. Doktorun verdiği hapları arada aksatmıştı, en kısa zamanda Enver Akad'la konuşmalıydı.

Havaalanında kendini kaybolmuş gibi hissetti. Böyle bir boşluk duygusunu ilk defa yaşıyordu. Görüşü nedensizce bulanıklasırken ne yapacağını bilememişti ve az daha Olga'nın peşine takılacaktı. Rus güzel telefon numarasını ve kaldığı otelin adını vermişti. Hatta Moskova'ya yolu düşerse mutlaka aramasını istemişti. Gökhan garip bir dengersizlik içindeydi. Sanki ayaklarının altındaki zemin kayıyordu...

Kendisini karşılamaya gelecek adamların nasıl görüldüğünü bilmiyordu. Gözü karşidan gelen iki adama takıldı. Evet, doğrudan Gökhan'a bakıyor ve ona yaklaşıyorlardı. İkisi de uzun boylu ve yapılıydı. Siyah takım elbise giymişlerdi. Soldakinin diken diken kısa

saçları, geniş bir alnı ve minicik bir burnu vardı. Sağdaki ise yakışıklı sayılırdı. Kendi aralarında konuşarak yaklaştılar, bunlar onlardı.

"Hoş geldiniz. Ben Talgat."

Yakışıklı olan, kusursuz bir Türkçeyle konuşmuştu.

"Hoş bulduk," dedi Gökhan.

"Manas şirketinden geliyoruz."

Bu Kızıl Kurtlar'ın paravan şirketlerinden biriydi.

"Aracımız otoparkta, çantalarınızı biz alalım."

Gökhan sırtındaki iki çantayı çıkardı ve elindekileri de yere koydu. Adamlar kutsal şeylermiş gibi hemen kaptılar çantaları ve üçü birlikte otoparka yürüdüler.

10 Ağustos 2008

Astana

"E, bu su!"

"Buyur ağabey?"

"Su diyorum, bu şey su..."

"Temizdir ağabey."

"Ben siz su kullanmıyorsunuz sanıyordum. Votkayla idare etmiyor muydunuz?"

Hep beraber gülüşüler.

"Sovyetler çok denedi ağabey, ama biz bir süre sonra salaklaşmıştık fark ettik. Ondan böyleyiz ya."

Bu defa duyulan kahkahalar arasında en yükseği Gökhan'inkiydi.

Devuarlar av figürleri işlenmiş halılarla kaplıydı. Yerdeki halıysa geometrik desenler taşıyordu. Beş adamın çevresine oturduğu küçük sehpanın üstüne bordo ağırlıklı tonlarda ince, kilim benzeri

bir örtü serilmişti. Küçük oda şu halıyla son yıllarda Türkiye'deki büyük şehirlerde oldukça popüler olan Anadolu kokusu katılmaya çalışılmış kafeleri andırıyordu.

Kapı açıldı ve içeriye, odadakilerin çoğu gibi çekik gözlü, yavan suratlı, kısa boylu bir adam girdi; tüm bedeni kastan yapılmış gibiydi. Odadakilerin hepsi bu adamın girmesiyle ayağa kalkmıştı. Gökhan, onu oturduğu yerden izledi. Adam koltuğunun altında koca bir rulo taşıyordu. Sehpanın çevresindekilerden ikisi yanına gitti ve üç adam ruloyu halının üstünde açtı. Bu, Kazakistan'ın fiziki haritasıydı. Ayrıca yerleşim bölgelerinin sınırları da belirtilmişti. Gökhan da yanındakilerle beraber haritanın başına yürüdü ve çömeldi.

Nurbek Banyarev ve Gökalp Tektepe tanıştıktan sonra haritanın başındaki işlerine başlamışlardı.

Eski boksör, "Şimdi hurdayız," dedi. Koray'dan haber yoktu henüz. Onlar ismini anlamadıkça ilk soran Gökhan olmayacaktı.

Elindeki radyo anteni benzeri şeyi haritada Astana merkezini temsil eden sarı noktanın üzerine vurdu Nurbek. Astana'nın sadece siyasi ve kültürel durumu değil, coğrafi konumu da Ankara'ninkiyile büyük benzerlikler gösteriyordu. Ülkenin doğu-batı çizgisinde tam ortada, kuzey-güney çizgisinde ise küçük bir sapmayla kuzeydeydi. Gökhan, adamın elindeki şeyin gerçekten bir radyo anteni olduğunu fark etti. Radyo cihazıyla birleşme bölgesinden koparılmıştı. Dikkatini bu noktadan uzaklaştırıp tekrar haritaya verdi.

Anten Astana'nın üzerinden birkaç derece batıya döndü ve kuzeye doğru ilerledi. Rusya sınırına yakın Petropavl Bölgesi'nde yavaşladı ve kuzeye doğru biraz daha devam etti. Sınır oldukça yakın bir noktada durdu.

"Onlar burdalar."

Nurbek anteni az önce durdurduğu noktada sabit tutarak başını kaldırdı ve çevresinde çökmüş diğer adamlara sırayla baktı. Kaşlarını kaldırmış, tehdit eder gibi bakıyordu. Bakışları Gökhan'a gelince durdu. Gökhan başıyla küçük bir onaylama hareketi yapınca anten batıya doğru ilerlemeye başladı ve Kostanay kelimesini oluştu-
ran iri harflerin yakınlarda bir yerlerde durdu.

"Bizimkiler burda."

Gökhan zihninde üç noktayı da birbiriyle birleştiren yollar çizdi. Neredeyse eşkenar bir üçgen oluşuyordu. Bu durumda planladıkları gibi önce Kostanay'a gidip oradan Petropavl'a saldırmak akıllı kârı olmayacaktı. Bu plan yolu iki katına çıkarıyordu.

"Kostanay'a gitmek zorunda mıyız? Burdaki adamlarınız yerli değil mi?"

"Burdaki adamlarımız bu çeşit işler için uygun değil. Burada bir çeşit şehir mafyası gibi çalışıyoruz. Biz tabanca kullanırız. Karakol basıp tüfeklerle operasyon düzenlemek bize göre değil. Ordakilere bunun için eğitiliyor."

"Anlıyorum. Peki ben burdan yola çıksam, onlar ordan yola çıksa ve Petropavl'da buluşsak nasıl olur?"

"Kostanay'dan Petropavl'a arazi üzerinden gitmeyi planlıyoruz. Size istediğiniz kadar adam ve istediğiniz cinsten silah verilecek. Adamlarınızı ve silahlarınızı seçmek istersiniz, diye düşünüyorduk."

"Adamları sizin seçmeniz daha doğru olur. Silahlara gelince, onları burdan da seçebilirim."

"Silah derken, size cipler ve dilerseniz bir tank bile verebiliriz. Kostanay'dan Petropavl'a bunlarla arazi üzerinden gitmek daha mantıklı. Burdan otobüsle Petropavl merkezine gidip ordan araziye koşmak çok akıllıca olmayacaktır."

Gökhan bunda ısrar etmenin faydasız olduğunu yavaş yavaş kabulleniyordu. Bu, kendisinin de pek alışık olmadığı cinsten bir işti: Böylesi bir gerilla işini bir şehir ajanı beyniyle düşünmenin anlamı yoktu.

"Bana şu Petropavl'ı daha ayrıntılı gösteren bir harita getirin. Ayrıca burdan benle hareket edecek olanlar hazırlanmaya başlasın şimdiden. Yarın Kostanay'a hareket ediyorum bu durumda."

Gökhan sözleri biter bitmez karşı masada bir hareketlenme fark etti ve çömeldiği yerden oraya baktı. Çeçen olduğunu tahmin ettiği bir adam, sert adımlarla gelip Nurbek'in kulağına konuştu. Nurbek başını salladı ve Gökhan'a baktı.

"Kızıl Şaman da sizi Kostanay'da bekleyecek."

Gökhan sadece, "Tamam," dedi.

Koray güçlü bir teşkilat kurmuştu. İşin ilginç Kızıl Kurtlar içinde tüm Türk Cumhuriyetleri'nden askerler vardı; Kazak, Türkmen, Özbek, Kırgız, Tacik, Uygur, Çeçen, Azeri... Normalde birbirlerini çekemeyenler bile Koray'ın önderliğinde birleşmişti. Birkaç kişi dışında herkes onu sadece Kızıl Şaman olarak biliyordu. Adamları onu bir efsane gibi anlatıyordu.

* * *

"Hah! İşte açtı, bakın açıyor gözlerini!"

"Allah'ıma şükürler olsun." "Ne yapalım, bir şey yapalım mı?" "Su verin su! Getir şu suyu salak!"

Gökhan, gözlerini zorlukla çevirdi ve yatağın hemen yanında yerde duran sırt çantasını görebildi. O sırada gözlerinin hemen önü-

ne dev, silindir biçimli bir nesne gelmiş, görüşünü kapatmıştı. Korkuyla geri çekildi.

"Su efendim. İçin."

Başını eğrenerek geri çekince silindir de hemen geri çekildi. Gözlerini çantaya yöneltti yine.

"Çantayı mı istiyorsunuz? Ne var çantada?"

Başıyla onaylayabildi sadece. Hâlâ her yanı ter içindeydi ve cayır cayır yanıyordu. Konuşmaya çalıştı.

"Ön gözünde, fileli yerde... Biraz da buz getirin."

Birisi buz getirmeye koşarken diğeri hemen çantayı açtı ve ilk bakışta delikli kumaşla kaplanmış küçük bölmeyi gördü. Deliklerden bir naylonun içindeki tabletler görünüyordu. Hemen çıkarıp Gökhan'a gösterdi naylonu.

"Bu mu efendim?"

Başıyla onayladı.

Adam aceleyle bir tablet çıkardı ve diğer elinde su dolu bardakla Gökhan'a yaklaştı. Diğer bir adam, Gökhan'ın arkadan destekleyip doğrultmuştu bu sırada. Gökhan tableti ağzına attı ve küçük bir yudum suyun yardımıyla yuttu. Yatağı sırlısklam olmuştu. Geri yatmak için elini dayadığında fark etti bunu. Kısaca iç çekti ve çaresizce adamlara bakındı.

"Kalkabilir misiniz efendim? Hemen çarşafı değiştirelim. Yok, ona da gerek yok. Hemen başka bir yatağa taşıyalım sizi. Ha?"

Getirilen buzları kendi üzerine döküp elinin tersiyle gitmelerini işaret etti. Odadakiler bir süre tereddüt ettikten sonra Gökhan'ın havaalanında karşılayan Talgat'ın baş hareketiyle çıktılar.

"Ne oldu?" diye sordu.

Talgat, "Çok uzun bir süredir uyuyorsunuz, size bakmaya gelen arkadaş uyandıramayınca dokunmuş ve ateşinizin çok yüksek olduğunu fark etmiş. Çok korktuk," dedi.

"Merak etmeyin, kısa süreli bir tedavi bu," diye olayın büyümesini önlemeye çalıştı.

Gökhan bedeninin yavaş yavaş normale döndüğünü fark ediyordu. Bu yüzden kendini açmakta olan bir çeçeği ya da tamamlanan bir inşaatı gösteren kısa filmlerden birini izliyormuş gibi hissediyordu. Böyle hızlı bir iyileşme mümkün müydü? Öyleyse bile her aşamasının böyle hissedilmesi mümkün müydü?

Önce hisleri bir robotunkilere dönüştürülmüştü, şimdise bedeni... Odadaki koku midesini bulandırıyor. Sırlısklam yatağında doğruldu ve banyoya yürüdü.

Soğuk bir duştan sonra yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Saat sabahın altısı olmuştu. Odadan çıktı, kapının önünde Kazak görevlilerden biri bekliyordu. Gökhan çıkınca adam hemen oturduğu sandalyede ayağa kalktı ve anlaşılmas sesler çıkararak Gökhan'ın önünde durdu. Gökhan yatağın değiştirilmesini istedi ve adam derhal işe koyuldu. O da evde dolaşmaya başladı. Görünüşe göre herkes yatmıştı.

Koridorda hâlâ hazırlıklarla uğraşan Talgat'la karşılaştı.

"Eğer kendinizi kötü hissediyorsanız, yolculuğu erteleyelim beyim."

"Talgat, herkese söyle, planda hiçbir değişiklik yok. Yola çıkıyoruz."

"Peki efendim."

* * *

Orkun Uçar

Astana'daki evdekilerle vedaLaştılar. Gökhan bu tuhaf gruba karşı bir yakınlık hissediyordu ve ayrılrırken içi hafifçe burulmuştu. Onların arasında katıldığında, kendini daha çok bir aile ortamına gelmiş yurtdışındaki akraba gibi hissetmişti.

Adamların hepsi ayrı ayrı cana yakın ve neşeli tiplerdi. Bu ilk başta onu tedirgin etmişti, çünkü böyle yumuşak bir yüz şimdiki kadar kafasında oluşmuş mafya figürüne tezat oluşturuyordu. Fakat yaptıkları işleri onlardan dinlediğinde içi rahatlamıştı.

Bu Türk kökenli mafya, Rus mafyasına kök söktürüyordu. Başta Astana olmak üzere, Kazakistan'ın her yerindeki kirli işlerde küçük de olsa söz sahibiydiler. Kırgızistan merkezde ve diğer Orta Asya ülkelerinde de organize oluyorlardı. Yerel küçük örgütler ya yok ediyor ya da bünyeye katılıyordu.

Koray hızlı ve etkin bir hiyerarşinin tepesindeydi, ama en önemlisi büyük eylemlerin hepsinin göbeğine dalyordu. Bu onu adamlarının gözünde efsane haline getirmişti. Göreve başlarken MİT'in bağlantılarını kullanmadığı için en az Ruslar kadar sürpriz olmuştu onlara.

Kızıl Kurtlar önce kendilerine karşı birleşen Kazak ve Alman mafyasıyla mücadele etmiş, onları yenince Ruslara saldırmaya başlamıştı. Oprilerinin o kadar çok darbe yemişti ki, Rusların rahatsızlığı Rusya devlet başkanı kanalıyla Türkiye'ye baskıya neden olmuştu. İşte Kurt, Kızıl Şaman'ı uykuya yatırmak için gelmişti, ama Opricinina yanlış bir hamle yapmıştı.

Kazakistan'da şu anda mevcut denge kurulmuştu. Kızıl Kurtlar artık sadece mafya değil, Kazak bozkırlarında tüm Orta Asya'da etkin bir güç oluşturmak üzere hazırlanan milislere dönüşmüştü. İşte Gökhan'ın ulaşmak üzere yola çıktığı Kostanay, Kızıl Kurtlar'ın kurulduğundan beri üçüncü ana merkeziydi.

Kızıl Kurt

Araç hareket etti. Ön yolcu koltuğunda oturan Gökhan intikamdan başka bir şey düşünmüyordu. Adım adım yaklaşıyordu al-mak istediğine.

Astana şehir çıkışına doğru ilerleyen cip, içinde yüzünlün en büyük katillerinden birini taşıyordu ve New York'u yerle bir etmiş bu adam eli boş dönmeme kararıydı. Fakat Koray'la karşılaşacak olmanın verdiği garip tedirginlik, bu durumda bile beyinde önemli bir yeri işgal ediyordu.

10 Ağustos 2008

Stockholm

Aynadan kendisine bakan şey Björn'ü ürkütüyordu. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu doğrusu. Makyajın komik ve utanç verici yanının ürkütücü yanından çok daha güçlü olacağını düşünmüştü. Bir pandaya benzeyeceğini düşünerek kendisiyle dalga geçmişti, ama şimdi bir pandaysa bile, korkunç bir panda olduğundan emindi.

Aynadaki adamın siyah uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Dudak ve göz çevreleri hariç yüzünün tamamını, ölü beyazına boyamıştı. Gözkapakları ise ince bir hatla siyaha... Gözlerinin altı da favorilerine doğru daralan, gotik kıvrımlarla ilerleyen iki simetrik hatla simsiyahtı. Dudaklarının çevresi üst ve altlarda ince, sağ ve sol uçtaysa sivri ve uzun iki hatla yine simsiyahtı.

Önce evde bulunduğu bir müzik dergisinden kesip lavabonun kenarına dayadığı fotoğrafa, sonra tekrar aynadaki aksine baktı. Hiç beklemediği kadar başarılı olmuştu, neredeyse aynısıydı fotoğraftaki adamın.

Yaptığı bu şeye ceset boyası deniyordu. Bazı müzik grupları sahneye çıkarken yapıyordu bu makyajı. Sonraları bazı dinleyiciler

de yapmaya başlamıştı. Artık günlük hayatta bu halde dolaşan insanlar bile vardı. Björn bugün onlardan biri gibi görünmeyi umuyordu.

Yatak odasına gitti. Makyaj yapmadan önce tüm hazırlığını yapmış, son olarak da giyecek ve aksesuarlarını yatağının üstüne bırakmıştı. Siyah atletli yüzündeki boyaya değdirmemeye özen göstererek boynundan geçirdi. Adaleli gövdesi dar atletin altından belli oluyor, bu duruş kendisinin bile hoşuna giden bir görünüm veriyordu. Siyah gömleği atletin üzerine geçirdi, kollarını sıvadı ve önünü açık bıraktı. İki kolunun açıkta kalan bölümlerine, üstünde onlarca küçük çivi dizili bileklikleri geçirdi. Gömleğin cebindeki zinciri çıkarıp bir ucu cepteki halkaya, diğerini de belineğine geçirdi. Siyah kot pantolonu giydi ve bir süre de onun zincirleriyle uğraştı. Her şey tamamlandığında, sadece giyinmek için bu kadar çaba harcamış olmasının sinirlerini gerdiğini fark etti. Aynada kendine baktı ve yatakta kendini geriye bıraktı.

"Çok yorgunum," diye mırıldandı. Geleceği belirsizdi. D-Day kendisini Almanya'ya getireceklerini bu yüzden birkaç gün beklemesini söylemişti. Bekleyecekti birkaç gün elbet, ama korkuyordu. Kaçak hayatının birkaç günü bile ona göre değildi.

Ellerini yüzüne götürecekti ki kendini durdurdu. Bir daha fondötenle, pudrayla uğraşmak istemiyordu. Yatakta bir süre tavani seyretti, sonra doğruldu. Odadan çıkarken aynada kendine bir kez daha baktı, o kadar da kötü olmadığını karar verdi.

Gökhan'ın Gotland'dan getirdiği poşet çay kutusunu da bir uğur sayıp koyduğu çantasını kapının önüne taşımıştı. Çantayı sırtına geçirdi, kapının önünde bir süre dikilip dua etti ve evden bir daha dönmek üzere çıktı.

Helsinborg'da, Tomas Elgsrand adlı eski bir sevgilisinin evinde saklanacaktı.

10 Ağustos 2008
Bişkek

Yarın Kazakistan'a, Kızıl Kurtlar'ın üçüncü kampı Kostanay'a hareket edecekti Kızıl Şaman. Yıllar öncesinden bir tanıdığını bekleyecekti orada. Minderinde iç çekti ve yalnız beklediği odada çevreye bakındı. Yarın görüleceği adam sadece bir tanıdık değildi onun için. Bir zamanlar olamadığı her şeydi Gökhan. Kendisine yapılan haksızlığın canlı bir simgesi, bedenlenmiş haliydi adeta.

Güçlüydü, başarılıydı ama Koray'ın yanında bu yönlerinin esamesi okunamazdı. Gökhan'ın Koray'dan tek fazlası her zaman doğru olanı yapıyor olmasıydı. İstemsizce yüzü buruştu Kızıl Şaman'ın.

Yola çıkmadan önce yapacağı son bir iş kalmıştı. Duvardaki saate baktı. Sekize geliyordu. Az kalmıştı işinin tamamlanmasına.

İki yılda güçlü bir teşkilat kurmuş, ama bu o kadar da kolay olmamıştı. Birçok tehlike atlatmıştı...

Saat sekiz olduktan hemen sonra Satılmış kapıyı tıklatıp girdi. Bu Türk, Kızıl Şaman'ın yaklaşık bir aydır özel yardımcısıydı. Kazak Bekir, Kostanay Kampı'na gidince onun yerini almıştı.

"Çayınız efendim," dedi Satılmış. Büyükbabasının adını taşıyordu. Kısa boylu, topluca, genç bir adamdı. Lideri önüne getirilen çaya gözünün ucuyla baktıktan sonra odada kimse yokmuş gibi gözlerini boşluğa çevirince sordu. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Bekle bakalım," deyip ayağa kalktı Kızıl Şaman. Odanın diğer ucuna yürüyüp büyük sandığın kapağını açtı. Eğilmiş, kurt başları ve kadehlerle dolu sandığı rastgele karıştırıyordu. Tüm dikkati

arkadaydı. Satılmış yeterince yaklaşıncaya aniden döndü ve genç uşağın hançeri tutan elini yakaladı. Şimdi, gözleri kocaman açılan Satılmış, elinde müthiş bir acı hissediyordu. Kızıl Şaman elini bir menegene gibi sıkıyor, hançerin tahta sapı adamın parmak kemiklerini kırıyordu. Koray hançeri çekip aldı ve uşağın bir darbeye yere serdi.

Satılmış çaresizce debeleniyordu, ne yapacağını bilemiyordu. Sonun geldiğinin farkındaydı. Duyduğu korkuya büyük bir şaşkınlık eşlik ediyordu. Ruslarla anlaşılı daha dört gün olmuştu ve Kızıl Şaman'ın bundan haberdar olması imkânsızdı. Kardeşinden gelen şifreli mektuplarla görmüştü işini.

Koray, adamın gömleğini bir hamlede yırttı ve ortaya çıkan kılı, terli gövde üzerinde hançerin sivri ucunu gezdirmeye başladı. Bıçağın geçtiği her noktadan kıpkırmızı kan çıkıyordu. Dev hilal tamamlanmıştı Satılmış çoktan ölmüştü. Hançer zehirliydi.

Cesedi olduğu yerde bırakıp yerine çöktü. Satılmıştaki değişikliği fark etmesi çok kolay olmuştu. Adamın hangi hareketlerinin onu ele verdiğini kendine bile söyleyemiyordu, ama anlamıştı işte. Tüm hareketleri, Satılmış'ta gördüğü her şey onun bir hain olduğunu düşündürmüştü Koray'a. Kimse bunun farkında değildi, herkes Satılmış'ta hiçbir değişiklik olmadığını söyleyecekse de o bunu görmüştü.

Güçlü Kızıl Şaman'a ihanet eden bu adam Koray'ı iki yıl öncesine götürdü. Kızıl Şaman ismini çok az kişinin bildiği, Kızıl Kurtlar'ın yavaş yavaş duyulmaya başladığı zamanlara... İlk haini hatırlıyordu oturduğu yerde. Bundan iki yıl önceydi. 2006'da bir bahar günüydü...

Kırgızistan'ın engin bozkırlarına dikiş atılmış asfaltta bir Lada Niva, torpidosunda bulunan kağıtlara göre iki kişiyi turist olarak Japonya'ya sokmak üzere ilerliyordu. Yolcu koltuğundaki Kırgız, göz-

lerini kapatmış uyumaya çalışıyordu. Yola çıktıklarından beri tek bir araç ile karşılaşmamışlardı, nefes almayanlar için kabir azabını aratmayacak rüzgârın sesi ise seşis alıp vermek kadar doğaldı. Kırgız, gözlerini açıp hışırtılarına sadece hırıldarken ara veren telsizle nefretle baktı, uyuması için başka hiçbir engeli yoktu. Telsiz, hışırtısını kesmeden iki kilometre gerideki diğer bir Lada Niva'da bulunan Nurbek Banyarev'den gelen konuşmaları arabanın içine aktardı:

"Yola çıkıyoruz."

"Tamam."

Nurbek'in arabası birkaç dakika sonra hareket etmek üzere beklerken treylerine buğday yüklenmiş tir, büyük bahçe kapısından çıktı, önündeki yokuşu inerek anayola ulaştı. Resmi belgelere göre amacı Japonya'daki ufak bir şirkete buğday sevkiyatı yapmaktan ibaretti, şimdiye kadar yirmi sefer yapmıştı. Yalnızca ilk sefer sadece buğdayı şirketin deposuna kadar ulaştırıp yolun durumunu öğrenmiş, geri kalan on dokuz seferde ise paravan malı döküp treylere eklenmiş bölümlere saklanmış olan uyuşturucuyu teslim etmişti. Risk her zamanki kadar yüksekti, önden giden ve arkadan takip eden iki araca, rüşvetlere ve yapılan onca plana rağmen tırın önünün kesilip malın elden gitmesi mümkündü.

Şimdi, üç araçtan oluşan konvoy telsizle konuşarak ilerlemekteydi. Konuşma çoğunlukla kadınlar, dövüş anıları ve içki üzerineydi, amaçları sıkılmamaktan ziyade sürekli iletişim halinde kalmaktı. Dört saat kadar yol almışlardı ki tırın telsizinden, neredeyse aynı anda iki gümlerle sesi yükseldi.

"Ne ezdini..."

Nurbek Banyarev'in cümlesini yanda kesen Kurmanbek'in sesi kabinin içinde yankılandı.

"Baskın! Baskına uğradık!"

Koray, Kırgızistan'ın doğusundaki karakol bölgesinde, bir vadiye Boris Bodrov'u sorguluyordu. Oприçinina'ya bağlı ufak çaplı bir suç örgütünün lideri olan adam, adı yeni yeni duyulan Kızıl Kurtlar isimli Türk kökenli bir örgütle anlaşmazlığa düşmüş ve depolarından birini yakarak onlara gözdağı vermişti. Küçük Kırgız gruplarla nasıl uğraşması gerektiğini biliyordu. Bilmediğiyse Kızıl Kurtlar'ın farkıydı. Şimdi adamlarının cesetlerine bakarken ölümü beklemekteydi Bodrov. Kısa süre sonra artık iğrenti yerine korku duyduğu Koray'ın sesini tekrar duydu.

"Ne yapmaya kalktığınızı hiç düşünmediniz mi? Saldırdığımız adamın Kızıl Şaman olduğu hiç geçmedi mi aklınızdan? Kendi kanının içinde boğulmanın hoşuna gideceğini mi düşündün?⁷ Soyle!"

Adam başını yere eğdi. Bu gösteri kendisi için yapıyor olamazdı, öleceği apaçık belliydi. Kırgızlar için de yapılıyor olamazdı, hepsi zaten korku ve saygı ile bakıyordu Kızıl Şaman'a. Artık adamın gerçek ismini, nereden geldiğini, amacının ne olduğunu merak etmediğini, onu sadece Kızıl Şaman olarak gördüğünü fark etti. Balyoz yemişçesine serseriledi ve kafasını kaldırıp Kızıl Şaman'a baktı. Bu, ölümün ötesinde bir yok oluş, her türlü bağlılığın ötesinde bir teslimiyetti. Ayakları yere bir ağacın kökleri gibi tutunmuş, saçları rüzgârda dalgalanmakta olan bu adam istediği her şeyi ele geçirebilirdi. Sonunda, kafasını bile dik tutamayacak hale geldi, sadece Kızıl Şaman'a bakabiliyor, ölümünün nasıl olacağını düşünemiyordu. Elleri, ayakları, kafası hatta gövdesi...

Koray ellerini Rusun hayatını bitirmek amacıyla kaldırdı. O sırada gözleri minik bir hareket fark etmişti. Hemen yanında duran Cengiz gözlerini kısmış, başını yana çevirmişti. Eli havada asılı kaldı ve delici bakışları Cengiz'e yöneldi. Cengiz şaşkın bir ifadeyle

geriye doğru bir adım atarken Koray'ın zihninden onunla ilgili olarak bir sürü şey akıp geçiyordu. Bu Kırgız daha önce de dikkatini çekmişti. Her baskında ayaklarının altında dolaşıyordu adam, her karıştıktıklarında yüklüce borç isteme hazırlığındaki insanlar gibi aşırı saygı gösteriyordu. Bir keresinde baskın öncesinde ofisinde hazırlanırken durduk yere kırmızı ikram edışı vardı ki...

Gözlerini birkaç saniye için kapattı. Açtığı Cengiz'in üzerinde parlıyordu bakışları. Silahını Boris Bodrov'dan çevirip Kırgıza doğrulttu. Adam kaçmak üzere arkasını dönünce tek mermiyle yere yığıldı. Arabasına doğru ilerlerken kendisini şaşkınlıkla izleyen Kırgızlara hiç bakmadan, "Rusu öldürün, bu adam casustu, tır baskına uğrayacak," dedi. Cengiz, Kızıl Şaman'a ihanet eden ilk adamdı.

Kırgızlar, kasasında sayısız delik açılmış tırın yanına siper almış, Ruslara aralıksız ateş ediyorlardı. Gece, referans alınabilecek her şeyi sünger gibi emmişti, namlulardan yükselen kıvılcımlar dışında hiçbir şey görünmüyordu. Rusların nerede ve kaç kişi olduğu konusunda hiçbir bilgileri yoktu. Tırın tavanında bulunan küçük çanak isabet almamış olsa merkeze tek kelime iletmeleri yetecekti, fakat şans Rusların yanındaydı. Tek umutlan olabildiğince direnmekti. Bir saate yakın süredir çatışıyorlardı, Ruslar tırın yakınlarına girdikten sonra fazla direnemeyecekleri ortadaydı. Nurbek, Rusların adam kaybetmemek için böyle davrandıklarına, cephanelerinin bitmesini beklediklerine karar vermek üzereydi ki bir araç gürtlüştü duyuldu. Hızla tırın arkasına dönen araçtan Kırgızların üzerine mermi yağmaya başladı, bozuk yol Rusların nişan almasına engel olmasa adamların hepsi anında öldü. Arkadaşları Nurbek'i takip ede-

rek yer değiştirirken Kurmanbek dizinin üstüne çöktü, arabanın şoför tarafındaki iki tekerini vurdu. Araba hiç yavaşlamadan sağa dönerdi. Şaşırın şoför hemen vurulmamış olsa belki dönmeye devam edebilir, böylece soldaki Ruslar ateş etme fırsatı yakalayabilirdi; fakat gazı kesilen araç, dönüşünü yavaşlatıp durdu, bu sırada şoförün arkasında oturan Rus vurulmuştu.

Umduklarından fazlasını almış olmalarına rağmen daha kötü durumdaydılar şimdi. Tırın bir tarafı ne durumda olduğunu bilmedikleri Ruslar tarafından kurşunlanırken diğer tarafta siper almış iki Rus çoktan ateş çökmeye başlamıştı. Nurbek peşindeki üç adamıyla araca doğru koşarken vurulan Kurmanbek'in çığlığını duydu, coşku kadar acı da barındıran bir haykırışla cevap vererek Rusları karşılarına aldı. Adamları onu yalnız bırakmamış, onunkini bastıran naralarla saldırıya geçmişti. İki Rus ne olduğunu anlayana kadar Kırgızların tüm mermileri vücutlarına saplanmıştı.

Etraftan yükselen sesler kalplerinden yükselen gümbürtüyü bastırırken tekrar tıra siper almaya, beklemeye ve olabildiğince direnmeye koyuldular. Nurbek, kendinin ve adamlarının üzerindeki kontrolünü henüz yitirmemişti, ama bu işin sonunun hezimet olacağı apaçık ortadaydı. Verebilecekleri en fazla zarar bu işi kapatmayı planlıyordu. Kendilerine yapılan hareketin bedelinin ödeteleceğini hatırlatacaklardı böylece. Adamlarının gözünün içine baktı ve dört adam sessizce ettikleri yemini yine sessizce tekrarladılar. O sırada bir araç daha tırın arkasına hızla girmişti, onlarda anında ateşe başladılar, ama şoför çoktan aracından atlamıştı. Nurbek sinirle doğruldu. Bu Rusun ismini öğrenmeden ölmeye kararlıydı. Silahını sımsıkı kavramış, adamın atladığı koyağa doğru yaklaşmaya çalışıyordu ki sürücünün yüzü dikildi karşısına. "Kızıl Şaman! Nasıl..."

Gerideki üç adamın yüzündeki sevinç görülme değeri. Nurbek, ortağına kutsal bir varlığa bakar gibi gözlerini dikmişti. Koray yanlarına siperlendi.

"Durum nedir?"

"Tırın arkasından saldırıyorlar. Kaç kişiler bilmiyorum. Kurmanbek'i kaybettik. Cephanemiz yok."

"Şunların silahlarını toparlayın, benimle gelin."

Koray, Nurbek ve arkalarındaki üç adam Rusların üzerine koşmaya başladı. Daha Kırgızlara gördükleri an bir adamları kanlar içinde yere serilen Ruslar çılgıncasına silahlarının tetiklerine asıldılar, tecrübeleri böyle bir şaşırmanın ardından hedef gözeterek ateş etmelerine yetmemişti. Üç Rus, iki yandaşının daha kana bulandığını görmüştü ki bu, aralarından ikisinin gördüğü son şeydi. Koray'ın karşısında dikildiği son Rus, boşalan şarjörünü değiştirmeyi dahi akl edemeden öylece bakakaldı. Adam sol gözüne giren kasatüranın verdiği acıyla çığlık atana kadar öylece beklemişti. Koray, çığlıklar içinde koşmaya çalışan adamı ensesinden yakaladı ve sürükleyerek arabasına attı. Vadideki infazı tamamladıktan sonra sorgulayacaktı onu.

Kızıl Şaman'ı o gün vadide ve çatışmada gören liderlerle kanla, tüm hayatlarıyla bağlanmıştı. Nurbek Banyarev de bu adamların arasındaydı.

Geçmiş gözlerinin önünden silinirken yine Gökhan'ı düşünmeye başladı. Kısa zaman önce Gökhan'a Kurt'u kurtarması için yardım edeceğini söyleseler buna kahkahalarla gülerdi. Ama yarın bu işe başlıyordu işte. Gökhan'ın varlığından bundan beş gün önce, dünya üzerinde Kızıl Şaman'dan en çok nefret eden adamın ölüm haberini aldığı haberdar olmuştu. Bu işi bir MİT ajanının yaptı-

Orkun Uçar

ğını duyar duymaz Beyin'i aramış, Alferov'un katilinin Gökhan olduğunu öğrenince şaşkınlığını gizleyememişti. Geçen yıl karşılaşmıştı Alferov'la Koray. Yine geçmişte buldu kendini.

Till Grosz ve altı adamını Bişkek Havaalanı'nda üç siyah otomobil karşıladı. Wolfgang Reger'in arka koltuğunda oturduğu arabaya tek başına bindi Grosz. Bu araba ortaya alındıktan sonra üç araç Bişkek şehir merkezine doğru harekete geçti.

Grosz oldukça kısa boyluydu ve dev Reger'in yanında otururken olduğundan da kısa görünüyordu. Konuştuğunda dev olan oymuş gibi geliyordu dinleyenlere. Fakat çok konuşmazdı.

"Charles IV Residence'a gidiyoruz," dedi Reger.

"O nedir?"

"Benim otelim."

"Tamam."

"Şehrin dışında, umarım sorun değildir bu sizin için."

"Hayır," diye kısa kesti Grosz. Reger'i çok sevmezdi, ama asıl sevmediği şey konuşmaktı. Karanlık yolda üç araç sessizce ilerlemeye devam etti.

"On dakika kadar kaldı."

"Peki."

"Her şey hazır değil mi?"

"Bak Reger, artık kes sesini. Elbette her şey haz..."

Grosz'un sözü hemen önelerindeki aracın müthiş bir şekilde patlamasıyla kesildi. Öndekini takip eden iki araç ne kadar fren yaparsa yapсын duramayarak sırayla patlamamın içine daldı. Grosz ve Reger'in bulunduğu araba önce öndekine çarpmış, ardından da arkadan gelen darbeye iyice ezilmişti. İçeridekiler ardi arkası kesilmeyen sarsıntılar yüzünden ne yapacaklarını şaşırmışlardı. On iki

Kızıl Kurt

adam içinde kapısını ilk açan Reger oldu. Öndeki arabanın patlamayla ölen sürücüsünden sonra ilk ölen de oydu.

Yolun kenarından fırlayan on beş adam, şarjörleri boşalana kadar üç arabayı taradılar. Eski boksörün işaretiyle durdular ve kapıları açıp içeridekileri kontrol ettiler. Koltukların arasına sığınmış minyon Grosz dışında canlı yoktu. Boksör silahını çıkarıp Grosz'un alınna dayadı ve bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. Gözlerini kıstı. Parmağı tetiğin üzerine küçük bir baskı yaptı... ve geri çekildi. Adamı omzundan yakalayıp dışarı fırlattı.

"Bizimle geliyorsun..." Duraksadı. "...hayır, biz senle geliyoruz."

Hangarın ağır kapısı üç araba içeri girdikten hemen sonra kapandı. Tozlu zemin kat, çocukların on bir kişilik takımlarla futbol oynayabileceği kadar genişti. Üstte bir asma kat vardı. "U" şeklinde tüm hangarı dolaşan metal bir kafes... Burada uzun namlulu silahlarıyla üç adam bekliyordu. Namlularını zemin kata, alışverişin döneceği yere çevirmişlerdi.

Till Grosz arabadan indi. Hemen yanında silahlı beş adam vardı. Karşılarında Rus mafya patronu Mikhail Alferov beş adamıyla bekliyordu. Rusların yanında, yerde beş bavul vardı.

"Hazır mı?" diye sordu Grosz.

"Hazır," diye yanıtladı Alferov. "Başınıza ne oldu?"

Grosz'un başı beyaz bir bezle sarılıydı. Bez sağ kulağının üstünden geçiyordu.

"Bu sizi ilgilendirmez," diye yanıt verince önce Ruslar, hemen ardından Almanlar silahlarını daha sıkı kavradılar.

Karşısındaki gülmüştüyordu. "Kulağınıza sahip çıkamadınız sanırım."

"Senin işle ilgilenen bir adam olduğunu söylüyorlardı Alferov. Ama görüyorum ki çok fazla mafya filmi izlemişsin. Konuşacaksan gidelim, senin malına ihtiyacım yok."

"Ağır ol Grosz, ağır ol. Kiminle konuştuğuna dikkat et."

Alman mafya babası bakışlarını yere çevirdi. Alferov karşısında ezilmişti. Hiçbir şey söylemeden dinlemeye devam etti.

"Haddini bil ve şu sorumu cevapla. Almanların adamı kalmadı mı da bu çekik gözlülerle geliyorsun buraya?"

"Kimle geleceğimize biz karar veririz. Kırgız mafyası dostumuzdur. Almanya'dan buraya adam mı taşıyacaktım?"

"Parayı göreyim."

"Malı göreyim."

Alferov'un bir işaretiyle beş bavul açıldı. Naylonlara sarılı beyaz tozla ağzına kadar doluydu hepsi. Grosz'un işaretiyle çekik gözlülerden biri bavullara yanaştı ve rastgele bir torbayı yırtıp tozu tattı. Grosz'a dönüp başıyla bir onaylama işareti yaptı.

"Parayı göreyim." Alferov aynen ilk söyleyişinde tonladığı gibi tonladı cümleyi.

Grosz'un işaretiyle adamlarından ikisi arkadaki arabaya yöneldi. Eroini tadan adam gözlerini Grosz'dan ayırmıyordu.

İki adamdan biri tüm pencereleri filmli ilk arabanın arka kapısını açtı ve çıkardığı çantayı Alferov'a götürdü. Kapıyı açık bırakmıştı. Diğer adam bu sırada bagajı açıyordu.

Alferov eğilip çantanın içini karıştırdı. Parayı getiren adam tekrar arabaya yönelmiş, diğer çantayı getiriyordu. Alferov gözlerini Grosz'dan ayırmayan Kırgızın bakışlarını fark etti. Bu tuhaf bir durumda ve tetikte olmak gerektiğine karar verdi. Kızıl Kurtlar tüm Orta Asya'da Opriçhina'ya birbiri ardına darbeler indiriyordu. Mikhail Alferov onlarla karşılaşmamış az sayıda Rus liderden biriydi.

Birkaç adım geri çekilerek para çantasını açması için adamına işaret etti. Tüm dikkatini karşısında bekleyen silahlı adamlara vermek istiyordu. Adam eğildiği sırada tek bir mermi sesi yankılandı hangarda. Hemen ardından asma kattan düşen Rusun çığlığı... Aynı anda arabanın açık kapısından elinde dev bir ağır makineliyle yüzüne kırmızı boyayla çizgiler çizilmiş bir adam çıkmıştı. Bir an sonra tüm hangarda mermiler havada uçuşuyordu.

Talgat, arabanın bagajından çıkardığı sniper tüfeğiyle üst taktaki ikinci Rusu da indirdi. Nurbek ilk anda Grosz'u midesinden vurmuştu. Silahlarını ateşleyen Ruslardan ikisi Kızıl Şaman'ın makinelisinden çıkan mermilerle devrilmişti. Alferov'un sadece tabancaları vardı ve bu çatışmada bir işe yaramayacaklarını bildiği için hemen geriye, arabasına kaçmıştı.

Talgat üstteki son Rusu da indirdiğinde Ruslardan canlı kalan tek kişi patronlarıydı. Kırgızlardansa iki adam ölmüş, bir tanesi de yerde titirken parmağı tetikte asılı kalan Rusun çevreye dağılan mermileriyle omzundan yaralanmıştı. Koray'ın işaretiyle tüm silahlar sustu. Nurbek vurulan adamlarını kontrol ediyordu. Koray yavaş adımlarla Rusların arabalarına doğru yürüdü. Alferov'un burada bulacağını biliyordu.

Eğilip ilk arabanın altından baktı. Arka tekerleğin hemen yanında bir cekekin eteği görünüyordu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yere yattı ve arabanın altına uzandı. Aynı anda Alferov arabanın altındaki hareketi fark etmiş ve silahıyla eğilmişti. Koray, Alferov'un silahı uzatan kolunu bir hamlede yakaladı. Rus liderin mermisi omzunun üzerinden geçip arabanın altına çarptı. Birkaç saniye sonra ufak tefek Rusu arabanın altından sürükleyerek çıkarmıştı. Arkasındaki adamları merakla izliyorlardı.

Orkun Uçar

Koray sesini çıkarmayan adamı cırılcıplak soydu ve belinden kasaturasını çekti. Alferov yanağına inen tekmeyle yere boylu boyunca uzandı. Sol yanağı yere temas ediyordu. Koray, Rusun üstüne çıkıp tek eliyle başını zemine bastırdı. Kasaturasını adamın suratına gömdü. Önce büyükçe bir yay çizdi. Ardından ilk yayla aynı bitiş noktalarından geçen daha küçük bir yay çizdi. İki yay arasında kalan deriyi parmaklarıyla tutup çıkardı. Alferov artık sessiz adamı oynayamıyordu. Çıgıllıkları tüm hangarı inletirken Kırgızlar liderlerine hayranlıkla bakıyorlardı.

Koray acılar içinde kıvranan Rusu sırtüstü çevirdi. Adamın sağ yanağı tamamıyla kana bulanmıştı. Tepesinde dikilen şey uzun saçları, kırmızı boyalarla süslenmiş yüzüyle kâbuslardan fırlamış bir yaratık gibiydi.

"Kimi gördüğünü biliyor musun?" diye sordu şeytan.

Alferov cevap vermiyordu. Dişlerini ve gözlerini sıkışmış, acı içinde kıvrıyor, ama cevap vermiyordu.

"Kızıl Şaman'ı gördün," dedi Koray ve adamın yanağındaki yaraya avucunu bastırdı. Alferov şimdiye kadar hiç hissetmediği bir acı hissediyordu, ama bu, duyduğu korkunun yanında hiçbir şeydi. Eline bulaşan kanı kendi yüzüne sürdü Koray. Yerdekinin gözleri kocaman açılmıştı. "Kızıl Şaman'ı gördün," diye tekrarladı ve adamın başından ayrılıp arabaya bindi. Adamları da onu takip etti. Alferov acılar içinde yatarken üç araba uyuşturucu ve parayla uzaklaştı.

Bu olaydan sonra Rusları tam da Koray'ın istediği gibi büyük bir telaş sarmıştı. Kızıl Kurtlar'ın yükselişini durduramama korkusu yayılıyordu Rus mafyasında. En büyük patronlardan biri tüm itibarını yitirmiş, Kızıl Şaman karşısında rezil olmuştu. Bir yıl sonraki

Kızıl Kurt

ölümüne kadar itibarını geri kazanacaktı belki, ama karşısına iki Gri Takım üyesi çıktıktan sonra yaşaması mümkün olmamıştı.

Oturduğu yerde doğruldu ve sandığın birkaç metre yanındaki şöminenin kenarından uzanan zil ipini çekti. Önce ceset çıktı odadan, sonra da Koray. Kostonay'a gidiyordu Kızıl Şaman.

11 Ağustos 2008

Kostonay yolu

Gri Takım'dan altı öğrenci Bolu'da, MIT'e tahsis edilmiş ormanlık arazide eğitim görüyordu. Karşılarında Tilki vardı.

"Gri Takım! Bugün öğreneceğiniz şey, şimdiye kadar öğrendiğiniz pek çok şey gibi, sizler için hayati önem taşıyor."

Ders başlamadan önce tüm öğrencilere birer MP5 model hafif makineli tüfek verilmişti. Şimdi Tilki'nin bu söylediğine bakılırsa, omuzlarındaki silahlar pek hayra alamet değildi.

"Şimdi, buna iyi bakın."

Tilki sağ elindeki MP5'i havaya doğrulttu ve tetiğe basmaya başladı. Üç mermi bir mermi, üç mermi bir mermi, üç mermi bir mermi...

Hafif makineli aksak bir ritim gibi çıkan gürültü ormanda kaybolduğunda Tilki gülümseyerek öğrencilerin yüzlerine baktı.

"Yapabilecek olan var mı?"

Kimseden çık çıkmamıştı. Tilki'nin bakışları karşısındaki altı yüzü sırayla dolaştı.

"Yok mu?"

Çocukların hepsi eğitmenlerine cesaretle bakıyor, ama hiçbir çıkıp yapabileceklerini söylemiyorlardı.

"Haydi Serkan. Yap bakalım."

Serkan kırık burnu ve geniş alniyla kamptaki en çirkin çocuktur, ama en başarılı öğrenciler arasındaydı. Uzun boylu, atletik yapıydı. Çekinerek öne çıktı ve silahını eğitmeninin biraz önce yaptığı gibi havaya doğrulttu. Ama ne yapacağını bilmiyordu. Tilki'nin ne istediği hakkında zerre kadar fikri yoktu. Bu durumda onu aynen taklit etmekten başka çaresi olmadığına karar verdi.

Gözlerini havaya doğru kaldırdı dudaklarını yan araladı -Tilki de aynen böyle yapmıştı- ve tetiğe asıldı. Silah kontrolü çok başarılıydı. Mermiler namludan fırlarken Serkan zerrece sarsılmıyordu.

Üç mermi, üç mermi, üç mermi... Dört mermi, üç mermi, üç mermi, dört mermi... Durdu, kısaca bakındı ve kimseden ses gelmeyince üç mermi daha sıkı, durup Tilki'ye döndü. Dimdik ve kararlı duruşuna karşın gözleri bu yaptığı şeyin yanlış olduğunu kendisinin de bildiğini anlatıyordu.

"Kimilerinizin fark ettiği gibi, Serkan bu silah otomatik konumdayken bir seferde bir mermi çıkarmayı başaramadı. Hatta üç merminin altına bile düşemedi. Fakat bu Serkan'ın beceriksizliğinden değil, işin zorluğundan. Şimdi, hepinizden buna çalışmanızı istiyorum. On beş dakika sonra geldiğimde bunu yapabiliyor görmek istiyorum hepinizi. Ormana dağılın ve çalışmaya başlayın. Tam on beş dakika sonra burada olacaksınız. Rahat."

Altı öğrenci farklı yönlerde koşmaya başladı. İlk başta aynı yöne gitmiş olan birkaçı biraz bocaladıktan sonra farklı birer yön buldular. Kısa süre sonra tüm ormanı kesik kesik ateş etme sesleri doldurmuştu. On beş dakika geçtiğindese sesler tümüyle kesilmiş, bölgede duyulan tek ses Tilki'ninki olmuştu.

Altı öğrenciden üçü bir basmada tek mermi çıkarmayı başaramamıştı. Diğer üçüye birkaç defa bunu becermişti, işte Gökhan da

bu üçünden biriydi. Tilki tek mermi çıkarmayı başaran Gökhan, Korumay ve Serkan'ın diğer üçünden ayırmış, onlara yarına kadar çalışmalarını söyledikten sonra bu üçünü ormanda derslik olarak kullanılan diğer bir açık alana götürmüştü.

"Diğer üç arkadaşınıza da yarın anlatacağım bunu. Size öğreteceğim şey, aramızda kullanacağımız ve sadece bizden olanların bileceği bir parola. Mors Alfabesi'ni hepiniz biliyorsunuz. Şimdi bir kez daha yapıyorum. Bakalım ne dediğimi anlayabilecek misiniz."

Tilki, MP5'i gökyüzüne doğrulttu ve ağzını hafif aralayarak daha önce yaptığı şekilde boşalttı mermileri. Gökhan, Tilki'nin ağız açma alışkanlığını Serkan sayesinde fark etmişti ve bir yandan mermilerin çıkışına kulak verirken diğer yandan eğitmeninin açık ağzına bakakalmıştı.

Bu yapılanın Mors Alfabesi'ne göre bir anlam taşıdığını öğrendikten sonra ifade edilenin ne olduğunu anlamak kolaydı.

"Silahımın size ne dediğini anladınız mı?"

Üçü de başlarını evet anlamında salladılar.

"Gökhan, söyle bakalım, sen ne anladın?"

"T, R ve N efendim," diye yanıtladı Gökhan kendinden emin biçimde.

"Evet, bunu unutmayacaksınız. T, R ve N sizin parolamızdır. Bunu sizden başka bilen biri olamaz, asla da olmayacaktır. Şimdi birbirinizi *turanla* selamlayana kadar çalışın buna. Ertesi gün hepiniz bana böyle günaydın diyeceksiniz!"

Yaşlı Tilki'nin neşeli ve coşkulu konuşmasıyla beraber yüzü de silindi Gökhan'ın gözlerinin önünden. O günden sonra hiç kulanmamıştı *turam*. Şimdi, ilk defa Kazakistan'da işine yarayacaktı.

Orkun Uçar

Engelibeli yola oldukça yakın bir bölgeye kurulmuş çadırlar dikkatini çekti.

"Bunlar ne böyle?"

"Cadır," diye yanıtladı arabayı sürmekte olan Nikolai. Gençten, parlak bir tipti.

"Onu görüyorum. Ama yine de bunlar ne böyle?"

"Yörükler yaşar onlarda."

Gökhan penceresinden uzaklaşmakta olan çadır grubuna bakmaya devam etti. Dışarıda kimse görünmüyordu. Tam ortada büyüğe bir çadır vardı ve beş küçük kopyası onun çevresinde toplanmıştı. Bu grubun hemen yakınında üstü düz olan bir çadır daha vardı. Bunun önüne atlar bağlanmıştı. Kimisi yerde yatıyor, kimisi başını eğmiş yeri öpüyor, kimisi de başını çeşitli açılarda sallayarak dudaklarıyla kaynadili hareketi yapıyordu. Gökhan biraz önce aklına gelenlerle bunları birleştiren ortaya çıkan şeyden büyük zevk aldı. Önce turan, sonra Yörükler... Üstelik Kazakistan'da, Türklerle işbirliği içinde, Türk kökenli bir grupla beraberdi. Turan, diye tekrarladı içinden. Bir uzun, bir kısa, bir uzun, bir kısa ve bir uzun, bir kısa..."

15 Ağustos 2008

Helsingborg

"Yerinde olsam denemezdim bile Björn!"

Silahlı iki adamı bardan geline evde bulmuştu. Biri, ayağını epey dövülmüş Tomas'a bastırırken diğeri kanepede oturmuş, silahını ona doğrultmuştu. Dev boyutlardaki dazlak adam elinde bir kupa tutuyordu.

Kızıl Kurt

Björn kısıcak bir an kaçmak için istek duyduysa da Tomas'ın gözlerindeki acıklı bakıştan onu yalnız bırakmaması gerektiğini hissetti.

"Aferin Björn! Bu evde neden Rus çayı içiliyor?"

Adam elindeki cam kupayı kaldırıp Almana gösterdikten sonra geri indirmişti.

"Kimsin sen?"

"Sen, benim sorularına cevap ver, ben de seninkilere vereyim. Neden Rus çayı içiyorsunuz?"

"Ben içiyorum. Evde başka çay yoktu, bilmiyorum."

"Yoksa Rus sempatiyani mısın Björn? Ama yok, eylemlerin hiç öyle göstermiyor."

"Kimsin sen?"

"Biliyorsun kim olduğumu geri zekâh! Şimdi şöyle geç bakalım."

Adam tam karşısındaki duvarın önünü göstermişti. Björn elleri havada oraya yürüdü.

"Soğukkanlı bir adamsın, aferin. Bir eşcinsel için çok şaşırtıcı..." Rus duraladı ve duvarın kenarında bekleyen Björn'e tartar gibi şöyle bir baktıktan sonra dudaklarını kıvrıp devam etti. "Seni nasıl bulduğumuzu düşünüyorsun değil mi? Seyahatlerinde seni takip etmediğimizi nasıl düşünürsün?"

Cebinden çıkardığı birkaç fotoğrafı suratına attı. İki fotoğraf düz düşmüştü ayaklarının ucuna. Bunlar bir yıl kadar öncesine, Tomas'la ilk birlikte oldukları zamana aitti. Otobüs durağında sarılırken ve barda hararetle konuşurken...

Ayak ucuyla fotoğrafları itip yutkundu. Çok büyük bir hata yapmıştı. Saklanmak için geçmişinden bir yer seçmemeliydi. Pişmanlığın bin türlüyle doldu beyni.

Buraya geldi geleli Tomas'la eğlenceli zaman geçirmişti. İki adam, bir gece hormonlarına yenik düştükten sonra yeniden birlikte olmaya bile karar vermişlerdi. Kılık kıyafetindeki değişikliği espiyile, "Tatile çıktım ve takım elbise dışında bir şey istedi canım," diyerek açıklamıştı. Geceleri barlara takılmış, yirmilik gençler gibi eğlenmiş ve birkaç kez sevişmişlerdi. Başını utança kaldırdı. "Ne istiyorsun manyak?" diye bağırdı. Tomas'ın gözlerinde suçlayıcı bir ifade görme korkusuyla ona bakamıyordu. "Yapma... Ne istediğimi biliyorsun." "Ona sakın zarar vereyim deme. Sakın!" "Yo, öyle *sakın* diyecek bir durum yokmuş. Ben denedim gördüm, bir şey olmuyor." "Manyak!"

"Abartma geri zekâ! Bir daha sesini yükseltmeyi deneme istersen. Anlıyor musun?"

Adamın dalga geçen tavrı birden sertleşince korktu Björn. Rus cevap alamayınca bağırarak yineledi. "Anlıyor musun?"

"Evet evet, anlıyorum." Uyrurken öğretmenine yakalanan bir öğrenci gibi hızla ve panikle vermişti bu cevabı.

"Aferin," Rusun ses tonu yine eski yumuşak halini almıştı. "Gel anlaşalım Björn. Sen, bana bildiğin her şeyi anlat, ben de güzel arkadaşına daha fazla zarar vermeyeceyim. Tamam mı?" "Nerden bileceğim zarar vermeyeceğimi?" "Zarar vermeyeceğim diyorum ya işte. Başka nerden bilebilirsin? Medyum falan değilsin ya?"

"Bildiğim bir şey yok. Bırak Tomas gitsin."

"Nereye gitsin? Polis iyi mi? Ben götüreyim istersen."

Björn çıldırmak üzereydi. Kapana kısılmış bir fare gibiydi. Tek düşündüğü buradan kurtulmak için bir yol bulmaktı ve ne yaparsa yapsın elinden bir şey gelmiyordu. Kendisini ve sevgilisini kurtaracak bir çare bulamıyor, üretmiyordu.

"Haydi bekliyorum. Anlat."

"Neyi anlatmamı istiyorsun?"

"Kim olduğunu anlat. Visby'ye saldıranların kim olduğunu anlat. Bilgileri hangi işte kullanacağınızı anlat."

"Ben kim olduğum dışında hiçbir şey bilmiyorum. Parayla çalışan bir adamım. Bana söylediklerini yaptım sadece."

"İçimize sızmak ve aramızda yükselmek için yıllarca sabır göstermek pek parayla çalışan bir adamın işi gibi durmuyor, Björn. Kim adına çalıştığını bilmiyor musun?"

"Hayır dedim ya! Evimi aradı adam. Bir aracı vasıtasıyla beni bulduğunu, hesabıma paranın yatırıldığını söyledi. Gerçekten de yatırılmıştı. Sonra işi anlattı ve yaptım. Adamın söz ettiği aracımın kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Peki neden gizlendin buraya?"

"Bu soruyu sorduğuna göre sen bilmiyorsun, ama ben patronumun mafya olduğunu biliyorum. Ona yalan söylememin ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyorum. Ertesi gün işe gidip, 'Özür dilerim efendim benimki göz yanılmasıymış, iki yüz işçi aslında uyuyormuş,' diyemezdim ya."

Adam bir kahkaha attı.

"Doğru, diyemezdin. Bak bunu hiç düşünmemiştim. Boşu boşuna o kadar iz sürdük desene. Ben de seni MİT ajanı sanmıştım. Görüyor musun yanılığımı? İki yıldır peşimizde koşan, geri zekâlı yaşlı adamın adamlarından biri olduğunu düşünmüştüm. Kayıtların eline de geçtiğini sanıp şimdi kimin elinde olduklarını sormak için

Orkun Uçar

sana gelmiştim. E, bir de gelmişken intikam alayım, bağırsaklarımı deşeyim diyordum. Ama madem öyle, çayımı bitirip gideyim ben."

Arkada ayak sesleri duyuldu ve biraz sonra odaya başka bir adam girdi. O da tamamıyla dazlaktı.

"E, konuştu mu?"

"Yanılmışız biz. Bana böyle yalanlar söyleyecek kadar salak bir adama kimse önemli bilgileri koklatmaz. Bu adam hiçbir bok bilmiyor."

Konuşan arkadaşına doğru yürüyordu yeni gelen adam ve tam Björn'ün yanından geçerken ani bir hareketle midesine yumruğu indirdi. Neye uğradığını şaşırın Alman, ancak iki adım geriledikten sonra dengesini bulabildi. Midesinden yukarıya kaynar sular fişkirmişti sanki.

Yeni gelen adam, arkadaşının yanına oturdu.

"Haydi Björn... Uğraştırma bizi daha fazla. Bize bir şey bilmediğini kabul ettirmen mümkün değil. Dünyadaki en zeki adam da olsun kabul ettiremezsin. Hep anlatırlar ya eskiden bir münazara olmuş; bir grup, sütün beyaz olduğunu diğer grup ise siyah olduğunu savunuyormuş ve ikinci grup kazanmış diye bir şey... O şey yalan işte."

"Her şeyi biliyorsunuz işte!"

"Sesini mi yükseltti bana mı öyle geldi?"

"Evet, yükseltti ya da bana da öyle geldi."

"O zaman yükseltti."

"Tamam, ben çay içiyorum."

Sonradan gelen adam koltuğundan kalktı ve Björn'e doğru yürümeye başladı. Adam yaklaşırken Alman ajan, onu tartıyordu. Bu adamla kesinlikle başa çıkabilirdi. Hatta bundan sonra diğer ikisini de halledebileceğini düşünüyordu, ama şu anda saldıracak avantaja

Kızıl Kurt

sahip değildi. Rus iyice yaklaştığında tüm adalelerini kasmaktan başka bir şey yapamadı.

Yumruk tam burnuna isabet etmişti ve burun anında iki yerden kırılmıştı. Beynine iğneler yürütmüştü adeta. Eliyle burnunu tuttu ve kana baktı. Sonra doğrulup dikildi adamın karşısında.

Parmağını bir çocuğu azarlar gibi uzatıp, "Sesini yükseltme," deyip geri döndü adam.

O, kanepeye yürürken diğeri çayını bıraktı ve ayaklarının önündeki çantaya eğildi. Çantanın ön kapağını kaldırıp yere yaydı. Kapakta boy boy kesici alet dizilmişti. Adam bir aletlere bir Alman baktı ve delice gülümsedikten sonra çantanın fermuarını açtı. Elini daldırıp bir urgan çıkardı ve Björn'e boş sandalyeyi gösterdi.

Sandalyenin oturulacak kısmında yarı kurumuş kan lekeleri vardı. Tomas'a aitti bu kan şüpheci. Björn büyük bir suçluluk duygusuyla sandalyeye oturdu. Sandalyeden kot pantolonuna yayılan ıslaklık sımsıcaktı. Buraya, Tomas'ın evine hiç gelmemiş olmayı diledi adamın kanı üzerine oturmuşken.

Tomas'ı tutan Rus, yaralı adamı diğer bir sandalyeye bağlar-ken iki adam da Björn'ü bağladı ve geri çekilip yine kanepeye oturdu. Björn'ün hemen yanında ağzı bağlı oturan Tomas, arada bir gözlerini kaldırıp sevgilisinin yüzüne bakıyor, sonra yine başını öntüne eğip öylece duruyordu.

Uzun boylu olan adam saatine baktı. "Şu andan itibaren konuşmaya başlamak için on beş dakika var."

Björn buna sevindi. Düşünüp bir karar vermesi gerekiyordu ve bu on beş dakikayı sakince düşünmek için kullanabilirdi. Döntüp yanındaki Tomas'a baktı. Zavallı çabalamayacağı bırakalı çok olmuştu. Başını nefretle karşısında oturan adamlara doğru kaldırdı. Şimdiye

kadar en çok konuşan uzun boylu Rus, bacaklarını kanepeye uzatmış, aşağılar bir gülümsemeye kendisine bakıyordu. Sonradan genleşirseklerini dizlerine dayamış tırnaklarıyla oynuyordu. Sağ işaret parmağının tırnağının soldakinin arasına sokuyor ve sonra küt-rekler gibi geri çekiyordu. Sonra parmağına şöyle bir bakıp elini yere silkeliyordu. Şimdiye kadar sadece Tomas'la ilgilenmiş olansa ayakta öylece bekliyordu. Anlaşılan işi öğrenen bir çırağı. Başını çevirdi, şimdi sadece halı vardı gözünün önünde. Bordo ve kahverengi desenler birbiri içine girmişti. Tüylerin arasından birkaç saç teli görünüyordu.

Durumu hiç iç açıcı değildi. Adamların buraya kadar geldikten sonra kendilerini öldürmeden gitmeleri imkânsızdı. Aslında şu an yapabileceği en iyi şeyin ölmek olduğunu düşündü. O ölse adamların öğrenebileceği bir şey kalmayacaktı ve böylece Tomas'ı öldürmeyeceklerdi. Bu fikirden hemen vazgeçti. Adamlar kesinlikle ikisini de öldüreceklerdi. Arkalarında canlı bir şey bırakmaları imkânsızdı. Pişmanlık içinde kendine bir küfür savurdu. Ne büyük aptallık etmişti. Eve girdiğinde bir gariplik olduğunu fark etmeliydi. Fark etmese bile adamlarla karşılaştığında bir çocuk gibi donup kalmak yerine, soğukkanlı davranmalı, onlarla mücadele etmeliydi. Yaptığı büyük bir hataydı, geri dönüşü olmayan bir hata...

Ne yaparsa yapсын durumun içinden çıkamıyordu. Tomas'ı kurtarmanın bir yolu yoktu. Kendini kurtarmanın da bir yolu yoktu. Adamlara bir şeyler anlatmalıydı. Belki böylece işkence görmeyi engelleyebilirdi. Evet, bir şeyler anlatmalıydı, ama ne? Bildiklerini anlattırsa Gökhan'ın ve Kurt'un hayatını tehlikeye atmış olacaktı. Şu sıralar kurtarma operasyonu yapıyor olabiliyorlardı. Acilen adamların inanacağı bir şeyler bulmalıydı. İşin kötüsüye, adamların ne bildi-

ğini bilmemesiydi. Yalan söylediğini anladıkları an, bunun bedelini ağır ödeteceklerini biliyordu.

Adamlar Gökhan'ın ölü olduğunu sanıyorlardı. Evet, bunu kullanabilirdi. Başka? Başka ne biliyordu? Adamlar Gökhan'ı ölü sanıyorlardı. Bu kadar... Peki Björn'ün bildiği gerçekler ne kadardı ki? Bildiklerini anlatmaya karar verdi. Tüm hayatına lanet okudu ve bildiklerini anlatmaya karar verdi.

"Tamam, anlatıyorum."

"Aferin oğlum, aferin... Yalnız acele etme. Bekle bakalım."

Normal insan boyutlarında olan adam hâlâ tırnaklarıyla uğraşiyor, arada sadece gözlerini kaldırıp Almana bakıyor ve yeniden işine dönüyordu. Çırağı öylece beklerken diğeri kanepede doğrudu ve çantaya daldırdı elini bir kez daha. Bu kez küçük bir el kamerası çıkarmıştı. Kamerası kanepenin arkasına oturttu ve eğilip birkaç ayar yaptı. Kadrajı da ayarladıktan sonra konuştu.

"Şimdi kameraya konuşacaksın oğlum. Arkadaşım 'motor' diyecek ve sen başlayacaksın anlatmaya. Yakışıklısın, eminim bir filmde oynamak istemişsindir."

Björn kendine hâkim olamadı.

"Duygusuz alçak! Hayvan!"

"Duygusuz mu? Duydun mu Alyosa, bana ne dedi? Bana duygusuz dedi! Bak adam, aşırı duygusal bir insanımdır ben. Aleksei bilir. *Öfke* duygu değil mi sanıyorsun?"

Björn cevap vermedi. Adamın dediği üzerine, daha önce hiç olmadığı kadar duygusal hissediyordu şimdi.

"Evet, hazır mısın?"

Hafifçe başını salladı evet anlamında.

"Motor!"

"Ne anlatacağımı söyleyin."

Orkun Uçar

"Kim olduğunu söyle."

"Ben Björn Naslund'um..." Kısa bir duraksamamın ardından ekleyiverdi. "...siz de orospu çocuğusunuz. Özellikle de sen!"

Kısa boylu olan yerinden kalkıp yavaşıca Björn'ün yanına yürüdü. Arkasına geçip omzuna genesini dayadı ve gülererek kameraya el salladı. Sonra Tomas'ın arkasına gitti. Björn dehşetle izliyordu adamı, Tomas'ın gözleri de panik ve korkuyla hareket ediyor, zavallı adam bağı ağzına rağmen çığlık atmaya çalışıyordu. Rusun elinde bir bisturi vardı. Kaldırıp genç adamın omzuna dayadı bunu.

"Kim orospu çocuğu?"

Björn çaresiz, "Benim," dedi. Şimdi gerçekten kendine küfrediyordu.

"Evet, sensin..." Rus, bıçağı Tomas'ın omzuna bastırarak sürüttü, "...sensin çünkü sevdiğilerine acı çektiyorsun."

Tomas'ın gıysısı kesilmiş, altından hemen kan ve et görünür olmuştu. Genç adam ağzı tıkalı olduğu için bağırıyor, sandalyede acıyla debeleniyordu.

Björn ağlamak üzereydi. Adama tekrar tekrar küfretmek, bunu bir daha yapmaması için onu korkutmak istiyordu, ama artık hiçbir şeye cesaret edemiyordu. Başını öne eğdi, ne adamları, ne de başka bir şeyi görmek istiyordu. Sadece bir an önce ölmek istiyordu daha fazla zarar vermektenense.

"Hazırsan devam edelim."

Başını salladı.

"Ne zamandır MİT'le çalışıyorsun?"

"MİT'le çalışmıyorum, Almanya için çalışıyorum."

"Burda, bizimle ilgili görevin ne zaman başladı?"

"Üç yıl önce."

Kızıl Kurt

"İki yıl önce bizim fabrikamızda çalışmaya başladın. Fabrika müdürü oldun. Bu süre boyunca görevini yaptın. Buraya kadarını biliyoruz. Gerisini anlat."

"Türkiye'den bir ajan geldi. Bizimkilerden yardım almışlar. Siz Kurt adlı bir ajanı tutsak almışsınız. Yerini öğrenmek istiyorlardı."

"Kim bu ajan?"

"Adının Gökalp Tektepe olduğunu söyleyen biri... Böyle diyorum, çünkü adamın onlarca kimliği vardı. Bana doğruyu söylediğini sanmıyorum. Tam bir profesyonel ve çok önemli biri olmalı."

"Nasil biri bu Gökalp Tektepe?"

"Yuvarlak biri."

Uzun boylu adam kanepeden fırladı ve Björn'ün tam suratına indirdi tekmeyle. Alman sandalyeyle beraber yere yıkıldı. İriyari adam, "Sakin bir daha dalga geçme," diye bağırıyor, Björn'ün suratını ve midesini delice tekmeleyordu. Sayısız tekmeden sonra durdu ve o kanepeye geri döndüğünde diğeri Björn'ü kaldırdı. Yüzü kanlar içindeydi, midesinde darbeleri hâlâ hissediyor ve diyaframı sıkıştıyordu. Sarhoş gibiydi, çevreyi tuhaf algılıyordu.

"Gökalp Tektepe'yi anlat."

"Uzun boylu, yakışıklı biri... Sizde kayıtları var bunların değil mi? Sabit bir tipi yok. Burdayken bile defalarca kılık değiştirdi. Yaptığı atletik bir vücuttu var. Oldukça güçlü. Oldukçadan da fazla güçlü... Bu kadar onun hakkındaki bilgim."

"Burda ne kadar kaldı?"

"İki hafta kadar..."

"Hep senin evinde miydi?"

"Gotland'da otelde kaldı bir süre. Onun dışında benle beraberdi."

Orkun Uçar

"Sen **bu** sürede onun hakkında bu kadar şey mi öğrendin?"

"Sessiz, tuhaf bir adam... Benle nerdeyse hiç konuşmadı. Sa-dece bir şeyler isteyeceği zaman konuşuyordu. Emirlerini veriyor ve odasına çekiliyordu. Yemekleri beraber yerdik, ama hiçbir şekilde, havadan sudan bile konuşmuyordu."

"Visby'ye tek başına mı saldırdı bu adam?"

"Evet, tek başına saldırdı. Bir önceki gün bana ne yapmam gerektiğini anlattı. Bildiğim kadarıyla yanında birkaç tabanca ve biraz bombadan başka bir şey yoktu."

"Sonra ne oldu?"

"Gotland'dan Stockholm'e döndü ve beni buldu. Sonra da ayrıldı."

"İşte, burda eksik bir şeyler var, Björn Naslund. Burayı açıklığa kavuşturmamız lazım."

"Ne istiyorsunuz?"

"Bu adam aradığı bilgiyi ele geçirdi mi?"

"Siz bunu bilmiyor musunuz?"

Adam cevap vermeyince Björn, onu daha fazla kızdırmak istemedi ve teslim oldu. "Evet," dedi. "Ele geçirdi."

Gökhan artık basarsa da, başarmasa da onun için değişecek bir şey yoktu.

12 Ağustos 2008

Kostanay

Yolda gördükleri Yörük çadırlarının iri bir kopyası görünüyor-du karşıda. Ortada, sırklerdekini andıran oldukça büyük bir çadır vardı. Çevresine on kadar, belki de daha fazla görece küçük çadırlar

Kızıl Kurt

dizilmişti. Kenardaki düz tavanlı olan da en az ortadaki kadar heybetliydi. Çadırların çevresini kapatan hiçbir şey yoktu. Bozkırın ortasına öylece yerleştirilmişlerdi. Devam eden yol, bu tuhaf kasabaya giriyor ve çadırların arasında devam ediyordu. Gökhan gözlerini büyük çadırdan alamadı. Bu, Kızıl Şaman'ın, Koray'ın cadın olması, diye düşündü.

Cip iki küçük çadırın arasında geçti ve sağa döndü. Şimdi sağdaki devasa at çadırına doğru ilerliyorlardı ve çadırın açık ağzından içerisi görünüyordu.

Bu dev çadırda sekiz tane cip, iki kamyonet duruyordu. Her taraf tıklım tıklım silah ve mühimmatla doldurulmuştu. Her modelden çeşit çeşit tüfek, uçaksavarlar, roketatarlar, variller dolusu patlayıcı, kasalarca mermi... Kazak, cipi çadırda diğer ciplerin arkasına park etti ve üçü birlikte indiler.

Büyük çadırdan cüce sanılabilecek kadar kısa boylu bir adam çıkmış ve cipi durana kadar koşarak izlemişti. Cip durup içindekiler inince hemen Gökhan'ın yanına koştu ve, "Hoş geldiniz efendim, ben Bekir," dedi. Kızıl Şaman'ın özel yardımcısı görevine Kostanay'da devam ediyordu.

Gökhan, adama gülümseyerek karşılık verdi.

"Buyurun, böyle gidelim, Şaman sizi bekliyor," dedi Bekir ve önden bu postmodern at çadırının çıkışına yöneldi. Paytak paytak yürüyordu. Talgat da hızlanıp Bekir'in yanında yola koyuldu.

Beraber büyük çadırdan içeri girdiler. İçerisi pek çok evden daha iyi döşenmiş durumdaydı.

Gökhan, Koray'ı yıllardır görmemişti. Sarkık bıyığı ve sert hatları onu biraz değiştirmiş olsa da o gözleri unutmaması mümkün değildi. Koray'ın elâ gözleri insanı mknatsız gibi çekiyordu.

Talgat, "Benim isim burda bitiyor efendim. Allah yardımcınız olsun," dedi ve diğerlerine de işaret edip iki adamın yalnız kalmasını sağladı.

İlk konuşan Koray oldu.

"Üssümüze hoş geldin. Seni ağırlamaktan şeref duyarım Gökhan. Çok önemli işler basardın, Kurt'un üzerine titrediği kadar varmışsın." Koray'ın gözleri yıllar öncesindeki gibi parlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Gökhan ve övgülere karşılık vermeye çalıştı. "Senin de burda başarılarınızın inanılmaz."

İki adam da birbirlerini tartıyorlardı.

Koray, "Evet, kısa sürede bu kadar olabildi ama biliyorsunuzdur bayağı geç görevlendirildim," dedi.

Gökhan, "Bir bildikleri vardır," diye soğuk bir cevap verdi.

Koray güldü.

"Seninle aramız hiç iyi olmadı. Beni sevmemen için mantıklı bir nedenin de var." Gözlerini Gökhan'dan ayırmadan gülümsedi. Onu öldüresiye dövdüğü günü hatırlatıyordu.

Gökhan delici bakışlar karşısında dimdik durdu. "İstersen bir daha dene," diye meydan okudu.

Koray bilgisayarı başına yürüdü. "Sonra neden olmasın. Madem o kadar para verdiniz önce Kurt'unu kurtaralım."

Bilgisayarda 8. Karakol'un planı vardı. "Sen yoldayken Eşref Kapılı'dan haber geldi. Mümkün olduğu kadar acele etmemizi istiyor. Hemen yarın sabah operasyona başlayacağız. Biz konuşurken hazırlıklar yapılıyor. Yorgun musun?"

Gökhan kaşlarını çatı. "Hayır bir an önce bu işi bitirelim."

Koray güldü.

13 Ağustos 2008

Helsingborg

"Ne yapıyorsun?"

Rus'un çantanın kapağındaki aletleri çıkardığını görmüştü Björn.

"Patronun yapmamı istediğini yapıyorum."

"Yapma, lütfen öyle yapma..."

"Bak Björn, bunu Korkunç İvan için yapıyorum. Sergei Voloshin başka şeyler istedi."

Kısa boylu olanı Björn'ün ağzını bantlarken diğeri canlı canlı Tomas'ın kafasını bedeninden ayırdı.

Alman delice haykırmaya başladı. Oturduğu yerde ağlıyor, debeleniyordu. Ruslar yaptıkları iğrençliği bir yandan da kaydediyorlardı.

Rus, Tomas'ın kafasını saçlarından tutup kaldırdığında zafer kazanmışçasına kükredi. Kısa süre sonra Björn artık bağırıyor, ağlamıyordu. Bilgece oturmuş sonunu bekliyordu. Bıçaklı adam mesainin yorgunluğuyla hareket eden bir ustabaşı gibi kendisine yaklaştığında onu metanetle bekledi. Adamın gözlerine dikti deniz manisi gözlerini.

Adam, Almanın yüzüne yüzünü yaklaştırtıp konuştu.

"Artık sıra sende, biliyorsun. Biliyor musun?"

Kamera bu konuşmayı kaydediyordu.

"Biliyorum."

"Hazırsan başlayalım."

"Tek bir şey bilmek istiyorum. Tek bir şey! Lütfen söyleyin bana."

Adam kameraya dönüp güldü ve tekrar Björn'e döndü.

Orkun Uçar

"Neymiş o bilmek istediğin?"

"Korkunç İvan kim?"

Rus bir kahkaha patlattı. Hâlâ dikilmekte olan çaylak da dayanamayıp gülmüştü.

"Belki şaşıracağını Björn, ama aslına bakarsan benim de tek bilmek istediğim bu. Ayrıca, dünyada bu durumda olan kişiler yalnız bizler değiliz. Korkunç İvan, Korkunç İvan'dır. Kimlik belgesinde yazan ismi ve ordaki resmi soruyorsan, bu konuda en az senin kadar merakta olduğumu bilmen gerek. Başlıyorum. Sol kulaktan. Hazır mısın?"

"Da," diye yanıtladı ve kameraya bakıp gülmüsedı.

"Komik adamsın Björn. Ama komikler cennete gitmiyor. Hanlar de... Yalancılar da... Ha bu arada, senden aldıklarımızı Sergei Voloshin'e götüreceğiz, Korkunç İvan'a değil. Özel sipariş verdi. Müdür odasının aksesuar ekşiği varmış."

"Komik adamsın Aleksei. Ama dediğin gibi işte, cennete gitmiyor komikler... Köpekler de... Beyinsizler de..."

Björn örünken Ruslar önemli bir hata yapıyorlardı. Kurt ile ilgili bilgilerin ele geçtiğini haber vermeyi sapık meraklan yüzünden ertelemişlerdi. Bu da 8. Karakol'un uyarılmasını geciktirmişti.

12 Ağustos 2008

Kostanay Kampı

Depo ve garaj görevi gören düz tavanlı çadırda üç adam dolaşıyordu. Bu Gökhan'ın şimdiye kadar gördüğü en havadar silah deposuydu. Bekir, paytak adımlarla önde ilerliyordu. Koray'ın gözde adamlarından Toktar ve Gökhan hemen arkasında, onu takip ediyorlardı. Gökhan konuştu.

Kızıl Kurt

"Kendim için bir G3, beş el bombası, bir Glock, bir de kasatula istiyorum. Sanırım benim bedenime uygun giysi de bulabiliriz."

"Tabi buluruz."

Konuşan Bekir'di.

"Burayı daha fazla dolaşmamızın bir anlamı yok. Şimdi çay falan içebileceğimiz bir yere gidersek sevinirim."

"Tabi, buyurun gidelim," dedi Toktar.

Üçü beraber dev çadırdan çıkıp küçük çadırlardan birine girdiler. İçerisi on kişinin rahatlıkla sığacağı büyüklükteydi. Yüksek bir tavan ve düz bir zemini vardı. İki adam ortadaki sehpanın çevresinde yerdeki minderlere yerleşti. Bekir onlarla beraber kapıya kadar gelmiş, "Ben birilerini göndereyim," dedikten sonra ayrılmıştı. Biraz sonra Koray da onlara katıldı. Kapıdan girdiğinde Gökhan dışında herkes ayağa fırladı. Toktar, Gökhan'ın yanından uzaklaşıp diğer bir sehpanın kenarına dikildi. Koray eliyle oturmalarını işaret ederek bir minder aldı.

"Planın nedir?" diye sordu.

"Planım basit. Sizden yedi adam istiyorum. Bize sanırım iki cip ve kamyonetlerden biri yeterli olacaktır." Adamlarının yanında Koray'la "sizli" konuşmak daha uygun geliyordu. O, onların Kızıl Şaman'ıydı!

"Pekâlâ. Adamlarınızı ne zaman seçersiniz?"

"Aslında adam seçme işini size bırakmayı düşünüyorum. Adamlarınızı bu kadar kısa sürede tanımam imkânsız. Sizin çok daha iyi bir seçim yapacağınızı düşünüyorum."

"Hm... Haklısınız. O halde nasıl bir operasyon planladığınızı anlatırsanız en uygun yedi adamımı size veririm."

Çadırın kapısı aralandı ve içeriye uzun boylu, tepesindeki saçları dökülmüş, ama buna rağmen genç görümlü bir görevli girdi.

Orkun Uçar

"Bir şey arzu eder misiniz efendim?"

"Gel Süleyman," dedi Koray. "Ne arzu edersin?"

Herkes çayda karar kıldı. "Nasıl adamlar istediğimi diyor-
dum," dedi Gökhan. Planını oluşturmaya çok önceleri başlamış,
dün gece de son kararını vermişti.

"Evet."

"Bu bir baskın, biliyorsunuz. Bir kurtarma operasyonu. Baskın
yapacağımız yer, bir çeşit karakol ya da hapishane. Şükürler olsun
ki elimizde tam planı var. Sizden istediğim adamlar, ağır silah kul-
lanacaklar."

"Bunu hepsi yapabilir."

"Ben de öyle umuyordum. Her neyse. Görevleri kısaca baskını
başlatmak ve Rusları oyalamak... Bu yüzden ateşli, çılgın, kahraman
savaşçılar yerine tecrübeli, soğukkanlı ve taktik uygulamaya yatkın
adamlar istiyorum."

"Anlıyorum. Fakat merakımı mazur gör. Biliyoruz ki burası
bize kök söktüren Rus mafyasının bir üssü. Bu adamların tüm dün-
yada ne tür işlerde parmakları olduğunu biliyoruz. Belki de şu an
yer üstündeki en tehlikeli gruptan söz ediyoruz. Bunların bir merke-
zine yedi adamla gitmen zaten şartı. Bir de bu yedi adamı sade-
ce Rusları oyalamak için kullanman beni endişelendiriyor."

Koray'ın endişeleri biraz da Gökhan'ı aşağılar nitelikteydi. O
bunu fark etmişti. Önemsemiyor gördü.

"Evet?"

"Başarısız olursan bizi de etkiler."

"Haklısın. Niyetim bu karakolu yerle bir etmek değil. Dedi-
ğim gibi, bu bir kurtarma operasyonu ve son derece titiz bir çalışma
gerekliyor. Ve evet, gerçekten delice bir işe kalkışıyorum, çünkü

Kızıl Kurt

yaptığımız şey delice olmadığı sürece dünyada bir şeyleri değiştire-
mediğinizi öğrenmem için yeterli sayıda delice iş yaptım."

"Ben yine de size roketatar ve havan tavsiye ederim. Yirmi ki-
şilik bir ekip de verebilirim."

"Bunlara gerek yok. Planım istediğim gibi işlerle yirmi kişi
sadece boş bir kalabalık olacaktır. Ve Kurt'un bedeninin bir roketle
ya da havan topuyla yaranlanması isteyeceğim son şey olur şu du-
rumda."

Koray gözlerini kısarak ona baktı. Bir dakikalık sessizliğin ar-
dından, "Öyleyse ben de geleceğim," dedi.

Gökhan itirazın fayda etmeyeceğini biliyordu, ama bu durum-
da önu kadar arkasını da kollayacaktı.

Rahatlamak, hava almak ve diğerlerinden biraz olsun uzaklaş-
mak için yürüyordu çadırların arasında. Önemli bir operasyon önce-
si endişe hissediyordu... Çok bilinmeyenli bir denklemdi bu... Ko-
ray, Kurt'tan oldum olası hoşlanmamıştı ve bunu bilmeyen yoktu.
Eğer Kurt'un gerçekten neden geldiğini biliyorsa ölü olması işine
gelebilirdi. Ayrıca, Koray burada Gri Takım üyesi olmayan basit bir
ajan ve kendisine ölümüne bağlı adamların lideriydi. Çok güçlüydü
ve bunun onu nasıl etkilediğini bilmek zordu.

Ruslar bir başka sorundu. İsveç'ten çoktan Kurt'un ölüm em-
ri gelmiş olabilirdi veya operasyonun bir aşamasında kurtulmak is-
temiş olabilirdi yaşı ajandan. Tüm bunların üstüne bir de kendi
sağlık durumu vardı. Bedenindeki şeylere tek hâkim kendisi değildi.
Ya hızlandığında yine kendini kaybeder, ateşi hareket edemeyecek
kadar yükselirse ne olurdu?

Orkun Uçar

İstedığı yedi adam seçilmiş ve Gökhan'a getirilmişti. Aralarında Talgat ve Toktar da vardı. Koray, Gökhan gruptan ayrıldığında grubun liderliğini üstlenecekti. Diğer beş adam da son derece sadık askerlerdi. Verilen emirleri kayıtsız yerine getirecek tiplerdi. Üçü orta yaşlı ve tecrübeliydi. Kalan ikisi ise genç, atletik yapılı gerçek birer komandoydular.

Gökhan, adamlarıyla bir saat kadar süren bir toplantı yapmış ve tüm planı in ince ayrıntısına kadar açıklamıştı. Geriye sadece hakete geçmek kalmıştı.

Ellerini ceplerine atarak adımlarını yavaşlattı. Yerdeki taşlara ayakuçlarıyla dokunuyor, birden başını kaldırıp gökyüzüne bakıyor, sonra yine bakışlarını yere çeviriyordu. Bir tepenin ardında alevleri görünce o tarafa yürümeye başladı. Bekir'in söylediğine göre bazı eski mezarlar vardı orada.

Tepeyi aştığında garip bir manzarayla karşılaştı. Bir sunağın üzerinde, başına kurt postu geçirmiş biri duruyordu. Etrafını Kızıl Kurtlar çevrelemişti. Birden davullar çalmaya başladı.

Gökhan şaşkın şaşkın bakarken yüzleri kırmızıya boyanmış iki Kazak yanına gelip bir kupa sundular. İçinde bir içki vardı. Te reddütle biraz tattı; kıızıdı bu. İçine atılmış uyuşturucuyu hemen hissetti. Kimyasal bir şey değildi, büyük olasılıkla yerel bir ottu.

Biraz sonra tıpkı kızılderili ayinlerine benzeyen bir gösteri başlamıştı. Sunağın üzerindeki kurt postlu adam bir elinde asa, diğerinde tef tutarak bağırıyordu. Davulun tok ritmi yükselen çığlıklar arasından duyuluyordu. Herkes çılınca dans ediyordu. Sonra ses aniden kesildi ve herkes yere yığıldı.

Kurt postlu ayakta kalmıştı. Postun gölgesi bile gözlerindeki gümüşümsü parıltıyı engelleyemiyordu. Gökhan, onun Koray olduğunu anladı, şimdi tam anlamıyla Kızıl Şaman'ı görüyordu karşısında.

Kızıl Kurt

Koray garip bir lisanla konuşmaya başladı. Gökhan bu dili kimsenin anladığını sanmıyordu. Adamlarına göre Kızıl Şaman'ın ağzından konuşan kutsal bir ruhtu.

Sözleri anlamasa da bazı kanlı halüsinasyonlar görmeye başladı. İnsanların biçildiği, kanın oluk oluk aktığı savaş sahneleri, kemikten bir tepenin üzerindeki tahtta oturan Koray... Elinde kanlar akan bir et parçası tutuyordu.

Gökhan bu görüntüleri kımızdaki uyuşturucu nedeniyle gördüğünü düşündü, ama sanki herkes aynı kanlı hayalleri paylaşıyordu.

Birden çevresindeki her şey dönmeye başladı ve olduğu yerde yığılıp kendini karanlığa teslim etti...

Kendine geldiğinde yatağındaydı ve Bekir sesleniyordu.

"Beyim, sizi çağırıyorlar. Operasyon için yola çıkılıyor."

Gökhan gördüklerini hayal mi, gerçek mi olduğundan emin değildi.

13 Ağustos 2008

Şafak vakti...

Kostanay - Petropavl

İki cip ve bir kamyonet arka arkaya dizilmiş duruyordu. Toktar koşarak yaklaştı ve ilk cipin açık camından, "Beş yüz metre ilerimizdeler, zamanında durmuşuz," dedi.

Koray ve altı Kazak araçlarından indi, silahlarını kontrol eden Gökhan'a beklenti ile bakmaya başladı.

"Ben şimdi gidiyorum," dedi Gökhan. "Gözden kaybolduğum anda onları indirin ve hemen ilerleyin, dikkati çekmeniz şart."

"Tamamdır," dedi Koray. "Plandaki gibi."

Orkun Uçar

Gökhan kendi cipine bindi ve üssün arkasına kıvrılan bir yayı takip ederek uzaklaşmaya başladı. Koray'ın önderliğindeki Kazaklar kalaşnikoflarını son kez kontrol edip atış menziline doğru ilerlemeye koyuldular.

Gökhan üssün diğer tarafına ulaştığında aracından hızla indi, G3'ünü eline aldı ve kalaşnikof taktıklarını bastırarak atışlarını hatıralarından çıkartıp semaya yükseltti.

Üç mermi tek mermi, üç mermi tek mermi, üç mermi tek mermi...
Ve bir kez daha...

Silahını sırtına yerleştirip koşmaya hazırlanıyordu ki üstten gelen uzun menzilli bir tüfeğin korkunç gürültüsünün peşinden daha da korkunç olan puf sesini yakınlarında duydu. Çatıda keskin bir nişancı vardı demek.

Nişancının mermisinin bozkırda kaldırdığı tozlar yere inmeden koşmaya başladı. Belinden Glock'unu çıkardı, içeride oldukça ısınacağını bilmesi hızlanmasına, hızlanmasa karşısına çıkan üç Rusu kafalarından vurmasına engel değildi. Arkasına bakmadan koşmaya devam etti.

"Mevkinizi tutun ve dikkatli olun, tepemizde kuzgun var." Koray birkaç saniye önce Gökhan'ın silahından yükselen *turan* sesini duymuş, gülümsemişti. Arkasına saklandığı metal varile peş peşe üç mermi çarpınca varilın üzerinden rastgele birkaç el ateş etti, sonra grubunun arkasına ilerleyen bir Rusu gördü, silahını ona çevirirken Rusun göğsünde üç yara ile yere devrildiğini fark etti, dönüp birkaç mermi daha gönderdi varilini kurşunlayana. Binanın içinden silah seslerini duyana kadar bu köşeyi tutmaları gerekiyor, arkalarına adam geçirmedikçe durumlarının kötüye gitmesi zor-

Kızıl Kurt

du. Havayı, aralıksız ateşlenen 7.62'lik NATO mermilerinin kesif kokusu sarmıştı, neyse ki konularını korumaktan başka amaçları olmayan Kazakların konuşmaya ihtiyacı yoktu. Yaralama amacıyla ateş ediyorlardı ve bacağından ya da kolundan vurulmuş Rusların siperlendikleri yerlerden yükselen acı haykırışları şimdye kadarki başarılarının göstergesiydi.

Toktar uzun menzilli tüfeğin gürültüsü ile irkildi. Kazakları hızla yokladı, hepsi çatışmanın seyrine kaptırmıştı kendini. Gökhan'ın vurulmuş olabileceği geldi aklına, üzerine bir umutsuzluk çöktü. Dikkati üzerlerinde tutmaya devam etseler de, üsse kendilerinin girmesi gerekse de çatışmanın ileri taşınması gerekiyordu. Şarjörünü değiştirdi, sol eline tabancasını aldı, kapının yanındaki varili hedefleyip ileri atıldı ki pusuya yatmış keskin nişancı tekrar ateş etti. Görebildiği son şey Koray'ın seri adımlarıydı, sonra her şey karardı. Son nefesini operasyonun başarıya ulaşması için edilmiş bir duaya feda etti.

Kurt haftalar süren işkenceler, yetersiz beslenme ve düzensiz küçük uyuklar yüzünden çökmenin eşiğine gelmişti. Buradan kurtulma olasılığı her an azalıyordu. Kendisinden bilgi alamayacaklarını hâlâ anlayamamış bu adamlara, verebileceği en fazla zararlar kesin bir ölümün kucağına atılmayı düşünmeye başlamıştı. Bu kez iki kişi gelmişti başına ve değişiklik yapıp sarı renkli bir sıvıyı koluna enjekte etmişlerdi. Kurt şırıngayı yapmacık bir iğrenme ile cebine koyan adama dik dik baktı, adam bir adım gerileyip sordu.

"Cahil numarası yapman hiçbir işe yaramıyor, senin neler bildiğini biliyoruz."

"Eh, şu halde bu sorgulamanın pek eğlenceli olmadığını söylemeliyim. Başka bir amaç da gelmiyor aklıma."

"Ayrıntılar be adam..."

Silah sesleri Kurt'un keyif almaya başladığı bu konuşmayı bıçak gibi kesti. Ruslar omurliliklerinden gelen komutlarla arkalarına döndüler, tekrar Kurt'a dönüyorlardı ki farklı silahların birbiri ardına tekrarlanan sesleri hücum etti kulaklarına. Onlar için sadece karıışıklık anlamına geliyordu, Kurt ise kodu ayırt etmişti. Gözleri umut ve gururla parladı, ani bir enerji patlaması ile doğrulup parmaklarını bu değişimi fark edip üzerine eğilmiş Rusun gözlerine sapladı. Kolundan tutup yatak niyetine yapılmış sedirin üstüne fırlattı. Sonra, dışardan kilit olduğunu unutarak kapıya yönelmiş olan Rusa doğru fırlayıp ensesine elinin alt kenarını indirdi. Haftalar, gücünden sandığından fazlasını çalmıştı, adam sarsılmasına rağmen çabucak toparlandı, geri dönüp Kurt'un kafasına doğru bir yumruk savurdu. Kurt rakibinin kolunu yakaladığı gibi bükerek yönünü tekrar kapıya çevirdi, diğer eliyle adamın cebinden şırıngayı alıp boğazına sapladı. Bacakları boşalan adamı can çekişmesi için yere bıraktı. Çılınca etrafında dönerek çığlık atan kör Rusun kafasını iki eliyle tuttu, hızla çevirdi ve cesedi kapının arkasına sürükledi. Diğer cesedi de sürükledikten sonra şırıngayı adamın boğazından çıkardı, yatağına oturup şapınımın açılmasını beklemeye başladı. Silah sesleri arasından ısrarla çalan bir telefonun tiz sesi geliyordu kulağına. Kurt bilmiyordu ama arayanlar İsvetç'tendi. İletmek istedikleriyse onun ölüm emri... Geç kalmışlardı.

Gökhan sonunda duvarın önüne geldiğinde durdu. Üç metre yüksekliğinde, üstüne dikenli tel döşenmiş duvar, içeridekilere güven verebilirdi, ancak Koray'ın ekibi sayesinde dikkatten kaçmış Gökhan için sadece birkaç dakikada aşılacak önemsiz bir ayrıntıydı. İp bağlı kancasını bir tur çevirip fırlattı, yerine oturup oturmadı-

ğını birkaç kez yokladıktan sonra tırmanmaya başladı. Keskin nişancı, silahını o yöne çevirmiş olsaydı bile ters parende ile dikenli telleri atlayıp duvarın diğer tarafına inen Gökhan'ı vurması mümkün olamazdı.

Gökhan'ın hemen kenarına indiği asfalt yol, yüz metre ilerleyip garajlara ve bodruma ayrılan bir yol ağzında bitiyordu. Oradan ancak ufak bir kısmı görülebilen süslü ön bahçede hafifçe ışıklandırılmış fiskiyenin zarıflığına tezat beş Rus ön kapıya doğru koşmaktaydı. Gökhan, Koray'ın ekibinin hâlâ telaşın alevini canlı tutabilecek sayıda olduğunu anlayıp şükretti. Binaya doğru ilerleyerek depoya ulaştı.

Beş büyük bölümden ibaret depo, düzenli bir şekilde yığılmış tahta kutular ve metal varillerle doluydu. Yarattıkları keşmekeşte Kurt'un başına bir şey gelmesinden endişe eden Gökhan, deponun altındaki odalara giden koridorun kapısına doğru koşmaya başladı. Açık bırakılmış kapıdan içeri girer girmez, sağ tarafından kusulan mermiler hemen gerisindeki duvarı parçalamaya başladı. Durup arkasına dönen Gökhan, otuz merminin oluşturduğu çizgiye şaşkınlıkla bakan Rusu göğsünden vurdu. Adamın belindeki anahtar ve elindeki silahı alıp koridorda ilerlemeye devam etti.

Koridorun sonundaki kapıyı açtığında karşısına iki yanda dizilmiş kırk adet kapı çıktı. Elindeki anahtar sol taraftaki ilk kapıya sokup açtı, karşısına perişan haldeki bir Kazak çıktı. Bu kez gelenin diğerlerinden açıkça farklı olduğunu gören Kazak, Rusça yalvarmaya başladı.

"Lütfen, beni kurtarın. Bildiğim her şeyi size anlatabilirim, yeter ki beni kurtarın. İsterseniz sizin anlattıklarınızı da hiç sıklımdan dinlerim, sadece..."

Gökhan hızla diğer kapıya geçti, yalvarış dinlemekten daha önemli işleri vardı. Bu kez kapıyı açmadan önce kontrol etmeye karar verdi ve birkaç kez sertçe vurdu. İçeriden Kurt'un, "Gir!" diyen sesi yükseldi. Rahatlayan Gökhan, sevinçle anahtarı kapıya soktu, aynı anahtarı bir önceki kapıda da kullandığını ancak ondan sonra fark etti. Neyse ki kapı açıldı. "Pratiklermiş," diye mırıldandı.

Kurt kolundan sürüklemekte olduğu yüzü kan içindeki cesedin saatini kendine çevirdi. "Geç kaldın aslanım," dedi.

"Çaptan düşmüşsünüz."

"Neyse ki sana vereceğim son dersi alabileceksin. Birini bir yere kilitletiğinde sakın kapisını çalma!"

Yerinden kalkan Kurt sertçe sarıldı Gökhan'a, Gökhan'ın verdiği içten karşılık ise Kurt'a yaşlılığı düşündürecek derece sıkıydı.

"Seda nasıl? Aslı torunum nasıl?" diye sordu hemen.

Gökhan acı gerçeği söylemenin sırası olmadığını düşündü. "İyiler efendim."

Kurt sırtına birkaç kez vurdu, Gökhan, geri çekilip MP5'i Kurt'a uzattı.

"Çatıda bir keskin nişancı var efendim, kapıdan girmeye çalışın dostlarımıza dert çıkartıyır."

"Sen onu hallet, ben şu dostlara gideyim. Kapıda buluşuruz."

"Dikkatli olun efendim, başlarında Koray var."

Bodrumun kapisına kadar olabildiğince hızla ilerleyip ayrıldılar.

Gökhan kapıya ilerleyen Kurt'a baş hareketi ile selam verip binanın kapisından içeri bir el bombası attı, patlamanın ardından hızla içeri daldı. Zevkle döşendiği belli olan holde kalın İran halılarının ve dolabin parçaları kendilerine bir yer arayarak ilerliyordu,

hava cehennem gibi ısınmıştı. Sağ tarafındaki kapı ufakça bir yemekhaneye, sol taraftaki ise büyükçe bir ofise açılıyordu. Boş olduğundan emin olduğu bu katı geçip merdivenlere yöneldi. Yan yana dizilmiş otuz kadar kapıyı gören Gökhan, bu katın ofis ve yatak odalarına ayrıldığını düşündü. Zaman kaybetmeyi göze alamayıp pusudaki nişancının sesini kesmeye yöneldi.

Merdivenlerin sonundaki kapıyı açtığına hemen önünde şarjör değiştiren Rus ile karşılaştı. Bu fırsatı memnuniyetle kullanabilirdi, fakat adam erken davranıp silahının dipçliğini Gökhan'ın koluna indirerek onu silahından mahrum etti. Gökhan acıyı kabullenip diğer eliyle silahlı Rusun elinden kıvrılarak çekti, çatırtım peşinden yükselen haykırış en azından birkaç kemiğin kırıldığını gösteriyordu. Gökhan silahlı hırsla uzatıp rakibinin göğsüne indirmeye çalıştı. Rus belinden çıkardığı bıçakla rakibine doğru hamle yapmamış olsaydı yiyeceği o darbe ölmesine yeterdi. Bıçağı Gökhan'ın böbreğine sokmak için saldırırken üzerine gelen tüfekten sakınmaya çalışıp ıskaladı ve kolunu Gökhan'a kapırdı. Kurtulmak için en küçük bir hamle yapmadan kafatasını parçalayan kendi tüfeği ile yere yığıldı.

Gökhan tüfeği cesedin kafasından söktü, kanı Rusun elbisesine silip aşağıyı kontrol etmek için nişancının kullandığı yığıntıya çıktı. Gözünü dürbüne dayamak üzereyken kapının önüne yığılmış Kurt'u fark etti. Silahlı attığı gibi merdivenlerden aşağı olabildiğince hızlı koşmaya başladı. El bombasının harabeye çevirdiği holden geçerken ısınmaya başladığını hissediyordu, kapıdan dışarı tek bir adım attıktan sonra öne yığıldı.

Koray köşeye sıkıştıklarını düşündü. El bombalarını kullanmak için yeterli mesafe yoktu, çatıdaki Rus geri çekilmelerine izin

Orkun Uçar

vermiyordu. Hemen yanındaki genç Kazak, koluna ve kafasına yediği kurşunlarla kanlar içinde yere uzandı. Silahını önüne koydu, belinden iki adet el bombası çıkarıp Kazaklara gösterdi, aklındaki nin ne olduğunu anlayan Kazaklar başlan ile onayladılar. Koray bombalarının mandallarını serbest bıraktı, beşe kadar sayıp Rusların arasına attı, hemen peşinden silahını kapıp ayağa kalktı ve ateş açmaya başladı.

Ruslar tam anlamıyla neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Birkaçı yere kapaklandı, bombalara çok yakın olduklarını fark eden diğerleri ayağa kalkıp kaçışmaya başladı. Koray'ın ateşi ancak birini vurmuş olsa da diğer Kazakların duvarı takip ederek geri çekilmesine yeterli karışıklığı sağladı. El bombaları neredeyse aynı anda patladı, sekiz Rus anında can verdi. Kazaklar, dönüp kafası kesilmiş tavuklar gibi koşuşturan Rusları öldürdüler.

Kapıyı açtıklarında yerde yatan Kurt ile karşılaştılar. Yarası yoktu, ama adamda hiçbir hareket de görülüyordu. Teçrübeli Talgat, Kurt'un güçsüz nabzını tespit etti, kafasını kaldırıp sordu.

"Şimdi ne yapacağız."

Koray, Kurt'a bakarken değişik hisler içindeydi.

"Alın adamı çıkalım. Onu kurtarmaya gelmedik mi?"

Binanın kapısından çıkan bir Rusun silahından çıkan sesler konuşmalarını kesti. Talgat bacağından vurulmuştu, Koray'ın kurşunları Rusun göğsünü parçaladı.

"İçerde hâlâ Ruslar var."

"Ama silah sesi yok. Sizce öldü mü?"

"O kendi başının çaresine bakar, biz çıkalım."

Koray'ın sesi kendinden emin ve acımasızdı.

Kızıl Kurt

KORKUNÇ İVAN VE ZAFER RUSYA

Takvimler 25 Ağustos 1530'u gösterirken, büyük Moskova Prensi III. Vasil'i'nin uzun süren beklentileri son bulmuştu. Doğan sevimli ve sağlıklı çocuğa İvan adı verildi.

Vasil'i'nin ölümüyle İvan tahta çıktı. Henüz üç yaşındaydı. Annesi Elena, minik prensin yerine ülke yönetimini ele aldı. Ancak bu sadece beş yıl sürdü. İvan sekiz yaşındayken annesi de ölmüştü.

Elena öldüğünde yönetim genç İvan a bırakılmadı. Bunun yerine güçlü Boyarlar uzun süredir arzuladıkları şeye, mutlak egemenliğe kavuştular. Boyarlar gerçek hâkim olan genç İvan'ı sevmiyorlardı. Onu huzursuz etmek için ellerinden geleni yaptılar. Aşağıladılar, küçük düşürdüler. Bu İvan da Boyarlara karşı büyük bir nefret yaratmıştı. Fakat küçük, sevimli İvan a yapılan bu zulmün tek etkisi bu nefret değildi. İvan sağlıklı bir çocuk olmak için tüm şansını yitirmişti bu muamele sonucunda. Küçük İvan ülkenin resmi hükümdarı olsa da bir çocuktu ve oynayıp eğlenmesi için sarayında birçok hayvanı vardı. O da yetiştirilmesine uygun biçimde, bu hayvanları sarayın yüksek pencerelerinden atar, can çekişmelerini izler ve çocukça eğlenirdi.

İvan, on yedi yaşında tacını giydi ve "çar" unvanını aldı. Genç hükümdar göreve gelir gelmez ülkede düzenleme çalışmalarını başlattı. Ülkeye matbaayı getirdi. Yasaları düzenledi; düzenli orduyu, büyük meclisi ve asiller konseyini kurdu.

1553'te İvan'm eşi Anastasia hastalanarak öldü. İvan karısını Boyarların zehirlediğini düşünüyordu, hain Boyarların arkasından işler çevirmekte olduğundan endişeleniyordu. Boyarların güvenilirliğini

Orkun Uçar

sınadığında şüphelen daha da arttı. İşte bu dönemde saray pencere-lerinden kedi ve köpekleri fırlatan çocuk yavaşça yeniden doğmaya başlamıştı. Sarayla prensler, Boyarlar, yöneticiler, askerler ölmeye başladı. Her ölümün ardından çarın imzası vardı. Artık handan her-kes korkuyordu ve korkanların hepsinin mantıklı nedenleri vardı.

İvan, 1561'de, Moskova'da, St. Basil Kilisesi'ni yaptırdı. Bu görkemli yapı İvan'ın gözlerini kamaştırmıştı. Muhteşem esere im-za atan mimarları çağırttı. Övgüler için gelen mimarlar önce bek-lediklerini aldılar. İvan in övgüleri göğüslerini kabartmış, bundan büyük şeref duymuşlardı. İvan sanatçılara son kez teşekkür ettikten sonra onları gönderdi. Biraz sonra özenle gözleri dağılanan mimar-lara yapılan açıklama son derece ikna ediciydi.

"İvan, bu kadar güzel başka bir eser yapılmasını istemiyor."

İvan, 1568'te Opriçnina'yı kurdu. "Opriçnina" Rusçada "is-tisna" anlamına geliyordu. İvan'ın Opriçnina'sı, istediği her şeyi yapabileceği, Tanrı gibi müdahale edebileceği istisnai bir bölgeydi, bu bölgeye Moskova ve diğer birçok büyük şehrin büyük parçaları da dahildi. Rusya'nın üçte biri kadar bir alana yayılmıştı Opriçni-na. Ülkenin geri kalanına Zemçina adı verilmişti ve çar, Zemçina'yı güçlü Boyarların yönetimine bırakmıştı.

Opriçnina'da İvan'a karşı gelen kim olursa olsun zulümle karşılaşta. Fakir köylüler, sıradan memurlar, asiller, en zenginler... Hiç kimseye ayrıcalık tanınmıyordu.

Burayı İvan'ın emirleriyle yöneten kanlı katiller vardı. Böl-geyle aynı ismi taşıyan Opriçnina teşkilatını oluşturan zalim, acıma-sız, hastalıklı yöneticiler...

İvan'ın korkunç "istisna" sistemini oluşturmasının nedenleri çoktu. Çarlığı tehdit eden Boyarlardan çarın zihnini kemiren tuhaf hastalıklara kadar...

Kızıl Kurt

İvan yaşlandıkça zaten ince iperle gerçeğe tutunmakta olan zihinsel dengesini iyice yitiriyordu. Rusya'nın en zengin, en güzel, en seçkin bölgelerinde kurulu Opriçnina, en hastalıklı adam-larca yönetilmiş ve yeryüzündeki en büyük başarısızlık anıtı haline gelmişti. O güzel diyarlar herkesin ya ölüm tehlikesiyle yaşadığı ya kaçtığı ya da öldüğü karanlık bir ülkeye dönüşmüştü. Opriçnina teş-killatının askerleri kontrolden çıkmış, sapık eğlencelerini halk üze-rinde uygulamaya başlamıştı. "İstisna", "vahşet"le eşanlamlı olu-vermişti.

İvan, yöneticileriyle yaşadığı bir anlaşmazlık sonucu bir hal-kın tamamının öldürülmesini emrederken kadar çıldırmıştı. Üstelik Opriçnina askerlerinden hiçbiri bu emirle itiraz edecek kadar sağduyulu değildi. Sapkın teşkilatın bir günde 4000 kişiyi öldürdü-ğü olmuştu.

Büyük Opriçnina fiyaskosu 1573'te bizzat İvan tarafından so-na erdirildi. Yöneticilerinden bir kısmı öldürüldü ve Opriçnina'nın bir zamanlar var olduğundan söz etmek bile yasaklandı.

1581'de, İvan hamile gelinini dövdü ve bu olay bebeğin ölü-müyle sonuçlandı. Bunu duyan oğul İvan, babasına koştu ve ona bağırmağa, tartışmağa başladı. Tartışma ancak İvan'ın atasını öğ-lunün başına indirmesiyle son bulabilmişti. Korkunç İvan bir de ev-lat katili olmuştu.

1584'te, İvan sarayda genç bir kız olan İrina'ya tecavüz etmeye çalışırken görüldü ve bundan üç gün sonra satranç tahtası başın-dayken öldü. Cesedinde bol miktarda cıva kalıntısı bulunması onu İrina'ya tecavüz ederken görenlerin öldürdüğünün düşünülmesine neden oldu. Kimisi ise cıvanın tedavi amaçlı kullanıldığını ve onu delirten şeyin zaten cıva olduğunu söyledi.

Tarih profesörünün tok sesli konuşması kesildiğinde amfide iki yüz öğrencinin düşünceli yüzleri ve fısıldaşmaları kalmıştı. İki hafta Korkunç İvan'a ayrılmış, giriş dersi erken son bulmuştu. Amfi, birkaç dakika sonra boşalmıştı.

15 Ağustos 2008
Kostanay Kampı

"Oprıçnina," dedi Kurt. "Adlan Oprıçnina."

"Biliyurez efendim," dedi Koray'ı haklı çıkarıp 8. Karakol'dan ardında fazladan altı ceset bırakarak çıkan Gökhan. Hâlâ canlı kanlı Kurt'la konuştuğuna inanamıyordu. Operasyonu yaparken ne kadar korktuğuna ancak şimdi kendine itiraf edebiliyordu. Kurt'u kaybetmekten gerçekten de çok korkmuştu. Bugüne kadar çok büyük kayıplar vermişti...

Kurt, kızının ve torunlarının başına geleni öğrendiğinde kısa bir an gözlerini kapamış ve yavaşça yutkunmuştu. Gözlerini açtığı anda, ancak karşısındaki o yutkunmanın ne olduğunu anlamıştı. Yaşlı adam adeta üzüntüsünü yutmuştu. Gözlerine yerleşen ürkütücü, vahşi parlaklık da ilerisi için bir ipucu veriyordu. Adam yuttuğu üzüntüyü öfke olarak kusacaktı.

"Korkunç İvan'ın örgütü bu değil mi?"

"Evet. Oprıçnina'yı kuran Korkunç İvan."

"Kim bu Korkunç İvan?"

"Gerçek kimliğini bilmiyoruz. Ama Rusya devlet başkanına çok yakın bir isim olduğunu öğrenebildim. Şimdi bu işe kaldığım noktadan devam etmemiz gerekiyor ve kaldığım nokta oldukça kritik. Oprıçnina'nın bir nükleer savaşa hazırlandığını öğrendim."

Gökhan duyduklarına inanamamıştı.

"Nükleer savaş mı? Mafya sanıyordum ben bu adamları, bu nasıl mafya?"

"Oprıçnina bir mafya örgütü. Korkunç İvan da bir mafya çarı. Ama evet, ne Oprıçnina sıradan bir mafya örgütü, ne de Korkunç İvan sıradan bir mafya çarı. Rusya'daki en büyük mafya grubu Oprıçnina... Hatta Rus kökenli tüm mafyaların bağlı olduğu bir örgüt denebilir. Bir şemsiye."

"Nasıl bir nükleer savaş peki? Niyetleri nedir?"

"Korkunç İvan denen adam delinin teki Gökhan. Tam anlamıyla bir psikopat... Ellerinde çok büyük bir nükleer güç var. Öncelikle Asya'da sistemli nükleer saldırılar planlıyorlar. Adamın asıl niyeti saldırıları tüm dünyaya yaymak. Bunun için Rusya'da bir üs hazırlıyor. Bir yeraltı şehri... Tam teçhizatlı bir barınak... Onlarca insanın uzun yıllar yaşayabileceği, nükleer etkiden uzak, istisnai bir in..."

Gökhan dehşet içinde dinliyordu. Kurt örgütün korkunç planlarını tutsakken öğrenmişti.

"Oprıçnina'yı yok etmemiz gerekiyor. Korkunç İvan'ı da gömmemiz... Şimdiye kadar yakalayabildiğimiz en somut nokta bu yeraltı şehri. Bu şehre saldırılsaydık en kötü ihtimalle Korkunç İvan'ın planlarını geciktirebilirdik. Ki evet, bu en kötü ihtimal. Ama şehirle ilgili çok az şey biliyoruz. İçinden çekilmiş bir iki fotoğraf görebildim sadece."

Gökhan, İsviçre'te ele geçirdiği bilgisayarlarda gördüğü resimleri hatırlıyordu yavaş yavaş. Hafifçe gülümsedi.

"Şu gördüğünüz fotoğraflarda ne vardı?"

"Şehrin çeşitli bölgeleri çekilmişti işte. Nesini soruyorsun ki?"

"Şehrin üst kısmını gösteren herhangi bir fotoğraf var mıydı?"

Orkun Uçar

"Üst kısmını... Vardı sanırım, evet. Kanallı bir tavanı var şehrin. Nasıl anlats..."

"Dört beş dizi kanal ve her kirişin üzerinde parmaklıklarla kapatılmış kalın, uzayıp giden boru şeklinde lambalar..."

Kurt'un gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Derin bir nefes aldı.

"Evet, öyle anlatabilirim. Hatta aynen öyle, evet... Ama şimdi sen anlatacaksın."

Gökhan anlatmaya başladı. İsveç'te ele geçirdiği belgeleri, bilgisayardaki fotoğrafları ve yazılı kayıtları, MiT'in büyük ölçüde çözdüğü para trafiğini, Oprüçnina'nın Orta Asya ve Rusya'daki tüm merkezlerinin planlarının bulunduğu sayfalarca kaydı ve nereye ait oldukları şu ana kadar çözülemeyen dört fotoğrafı...

İki parça birleştiginde ortaya tam da Kurt'un istediği görüntü çıkıyordu. Şimdi kasabanın yerini bulmak için sadece Gökhan'ın ele geçirdiği belgeleri karıştırmaları gerekiyordu ve Gökhan buna bile gerek olmadığı kanaatindeydi. Sürekli tekrarlanan o rakamlar şüphesiz anlamsız değildi. İlk bakmaları gereken yerin bu olduğu kesindi.

* * *

Gökhan tahminlerinde yanılmamıştı. Belgelerde tekrarlampan duran "600141.95 585743.96" ibaresi evrensel sistemde bir koordinattı. Urallar'da, artık yerleşim olmayan terk edilmiş bir Rus kasabasının koordinatı... Biraz araştırmayla burada eskiden bir fabrika olduğunu ve Sovyetler dağıldığında fabrikanın kapatılıp kasabanın boşaltıldığını öğrenmişlerdi. Korkunç Ivan burayı seçmişti fantastik şehri için.

Kızıl Kurt

Kurt'un şehre saldırma planı için artık hiçbir engel kalmamıştı. Gökhan'ın bir süredir zorlanan vücudunun o gece iflas etmesi dışında... Kurt planlarının kilit adamının baygın bedenini sabaha karışılı yoldu ederken olabildiğince iyimser olmaya çalışıyordu. İkinci bir plan daha olabilirdi.

17 Ağustos 2008

Moskova

Kurt, Oprüçnina'ya saldırabilmek için öncelikle içeriye adam sokmak gerektiğini biliyordu ve bu iş için elbette Gökhan gönüllü olmuştu. Onun vaktisiz rahatsızlığından dolayı geriye en uygun bir tek aday kalmıştı: Koray!

Kurt, onun bu görevi kabul etmeyeceğini düşünüyordu, ama Koray dünden hazırdı.

Kurt şaşkınlığını saklamadı. "Sen, beni her zaman yanıltıyorsun. Bu işle ilgilenmeyeceğini sanıyordum."

Koray gülmüseyerek, "Nükleer bir savaş, benim planlarımı da engeller komutanım," dedi. Onun planlarıyla Kurt'unkiler uyuyuyordu.

Her ayın birinde Oprüçnina'ya işçi sevkıyatı yapılıyordu. İşçiler değiştiriliyor, yeni işçiler seçiliyordu. Kurt'un getirdiği bilgilerden ilk olarak bunu kullanmaya karar verdi Koray.

21-22 Ağustos 2008

İstanbul

Gökhan kendine geldiğinde başucunda Enver Akad'ı buldu. Gözlerini Kazakistan'da kapamış, İstanbul'da açmıştı.

Orkun Uçar

Damadı komaya girince Kurt aceleyle Enver Akad'ı aramıştı. Doktor, konuşmasında sürekli Eşref Kapılı'nın acele etmiş olmasından söz etmişti. Gökhan için duyduğu endişenin boyutu da Kurt'u şaşırtmıştı doğrusu.

Gökhan, laboratuvara sokulur sokulmaz Enver Akad tüm gücüyle çalışmaya başlamış ve nihayet onu kurtarmıştı.

"Hoş geldin dünyaya Gökalp!"

O sadece gülümseyebildi.

"E, iyisin maşallah, iyi gördüm."

"Böyle oldukça iyiyim ama siz bir de ısınınca görün."

Enver Akad yine dönüp Gökhan'a gülümsedi, ama bu defaki ekşi bir gülümsemedi. Yanakları ve dudakları güliyordu ama gözlerinde daha çok utanç vardı. Gökhan bunu fark edebiliyordu.

Kapıya gelmişlerdi.

"İnşallah onu da halledeceğiz," dedi doktor ve kapıyı açtı. "O zaman hep iyi olacaksınız. Kendini çok zorlamışsın. En önemlisi sana gerekenin yarısı kadar bile uyumamışsın. Vücut kendini tamir edecek vakit bulamamış."

"Anlıyorum. Beni iyileştirebilecek misiniz doktor?"

"Gökalp, durum biraz karışık... Isınmanı kökten yok etmemiz şu anki şartlarımızla mümkün değil. Açıkçası, mutlak bir iyileşme senin için söz konusu değil. Ama hemen umutsuzluğa kapılma. Yapabileceğimiz bazı şeyler var. Isınma etkisini biraz olsun hafifletebiliriz."

"Ne yapabiliyorsak yapalım," diye yanıtladı Gökhan.

"Dinle Gökalp, yapabileceğimiz her şeyi yapacağız zaten, yapabileceğimiz çok şey yok ya- neyse, sana söylemem gereken bir şey var. Fakat bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Kızıl Kurt

Gökhan heyecanlanmıştı. Doktor Enver Akad'dan bir itiraf duymayı hiç beklemiyordu. Merak içinde kalmıştı.

"Dinliyorum, nasıl geliyorsa öyle söyleyin, uğraşmayın bence."

"Gökalp, senin bedeninde nanomakine yok."

"Ne? Nasıl yok?"

Gökhan hayretler içinde kalmıştı. Aklına bin türlü şey geliyordu. Nanomakine yok da ne demekti? Ne yani, psikolojik yöntemlerle mi yapmışlardı bunları?

"Senin içinde..."

Enver Akad durdu, sonra yine konuştu.

"...küre yongalar var."

Gökhan bunların ne olduğunu bilmiyordu, ama içinde gerçekleşen bir şeyler olması için rahatlatmıştı şimdi.

"Küre yongalar ne?"

"Eşref Kapılı, seni buraya getirdiği sırada üzerinde çalıştığım bir teknolojiydi bu. Gökalp, biz sadece bir gen şirketi değiliz. Çalışmalarımız sadece genetik mühendisliğiyle ve nanoteknolojiyle bağlantılı değil. Benim yürüttüğüm çalışmaların tümünün nihai amacı yaşamı sınırsız ve yenilenebilir kılmaktır. Bunun için sentetik deri üretiyoruz burada. İnsan bedenini rejenere eden, yenileyen nanomakineler üretiyoruz. Bunun gibi daha pek çok şey. Sana bunları anlatmamın fazla bir anlamı olduğu söylenemez. Ama bir doktor olarak, sana uygulananları anlatmam lazım en azından."

Gökhan duygusuz bir tonda, "Dinliyorum," dedi ve kollarını gövdesinde birleştirdi. Gözlerini doğrudan doktorunkilere dikmişti.

"Sana sadece yapay deri uygulaması yaptık ve küre yongaları implante ettik, e... şey, yerleştirdik, aşıladık, ne dersin. Yapay deriyi biliyorsun. Zaten o sonuçlanmış bir çalışmadır ve sorunsuz bir-

çok uygulaması yapılmıştır. Sen de bunun en iyi örneklerinden birinin hatta. Fakat değerinde durum biraz karışık..."

Doktor nefes alıp devam etti.

"Küre yongalar henüz deney aşamasındaydı. Birçok denek hayvanında denemiştik ama hep başarısızlıkla karşılaşmıştık. Hayvanların çoğu daha ilk haftada iç organları yanarak, beyinleri eriyerek ölüyordu. Fakat planlarımıza göre bu normaldi. Küre yongaları ben, kendim insanlar için tasarladım. Anlıyor musun? Tüm hesaplarım bir insan üzerinde uygulanmasının olumlu sonuç vereceğini gösteriyordu."

"Bir dakika," diye söze girdi Gökhan. "Nedir bu küre yongalar? Ne iş yaparlar?"

"Nanomakinelerin sana yaptığını söylediklerimin aynısını yaparlar. Vücuda zerk edildikten sonra vücutla kusursuz uyum sağlarlar. Bedeni rejenerer ederler. İnsan bedeninden kusursuza yakın verim alınmasını sağlarlar. Nanomakineler gibi vücuttan atılmazlar. Onlar gibi işlerini yarımla yapamazlar. Beyne sınırlardan gelen bilgi hızını iki, üç kat artırırlar. Bedene enerji sağlarlar. Böylece, bedenen bir *übermensch* ortaya çıkar. Sensin bu Gökhan! İşte, küre yongalar seni yapar."

"Beni denek olarak mı kullandığınızı söylüyorsunuz?"

"Eşref Kapılı, seni buraya getirdiğinde adeta ölüydün. Benim için rüyalarım da göremeyeceğim bir fırsattın, ilahi bir işaretin. Eşref Kapılı'ya söyleyip yapacaktım aslında, gizlemeyecektim. Ama o burayı araştırıyormuş ve yanan hayvanlardan haberi varmış. Ben de aptallık edip gizlemeye karar verdim. Anlamaması için küre yongaları da ona anlattım. Sonra bir çıkmanın içinde buldum kendimi. Nanomakineler ısınma etkisi yapmaz. Ama neyse ki siz bunu fark etmediniz. Ama gördüğün gibi Gökalp hesaplarım gerçekten

doğru çıktı. Uzun süredir bu yongalarla yaşıyorsun. Eskisinden çok daha güçlü ve hızlısın. Ve buna karşılık sadece arada sırada ısınıyorsun. Sen bir şahesersin."

"Beni denek olarak kullandınız," diye yineledi Gökhan.

"Lütfen böyle konuşma Gökalp! Bana borçlusun sen. Yer üzerinde seni hayata döndürebilecek herhangi bir şey yoktu."

Doktorun yüzüne çocuksu bir ifade yerleşmişti. İşine, araştırmalarına aşık bir adamdı. Gökhan'ın içinden onu daha fazla yargılamak gelmedi.

Yaklaşık bir saat sonra, Gökhan yastık kısmı dar bir açıyla dikleştirilmiş yatağa uzandı ve Enver Akad vücuduna reseptörleri yerleştirmeye başladı. Kısa sürede yirmi kadar elektrot Gökhan'ın vücuduna bağlanmıştı. Doktor monitörü izlemeye başladı. Gökhan yatığı yerden gözlerini kaldırmış doktorun tepkilerini takip ediyordu.

"Yongaların hepsi kusursuz çalışıyor. Bunlarda hiçbir sorun yok. Vücut fonksiyonların da normal görünüyor."

Doktor, elektrotları bir bir sökmeye başladı. Hepsini bittiğinde, "Kalkabilirsin," dedi.

Gökhan doğrulup yatakta oturdu.

"Dediğim gibi yongalarda hiçbir sorun yok. Zaten beklemiyordum olmasını. Şimdi birkaç sıradan tahlil yapalım."

Doktor sırayla idrar, gaita, sperm ve kan tahlillerini yaptı. Sonuçlarda hiçbir sorun yoktu. Gökhan tamamıyla normaldi.

Enver Akad ve Gökhan, doktorun ofisindeydi yeniden. Doktor rahat konuşuyordu.

"Yapabileceğimiz çok şey yok Gökhan. İlaçlarını değiştirmemize falan gerek yok. Aynılarını, aynı talimatlara uygun biçimde

kullanacaksın. İlaçlara bir yardımcı ekleyeceğiz sadece. Hatırlarsın, burda soğutucuya giriyordun. Bunun bir benzerini yapacağız."

"Doktor, yanımda dolap taşıyacağım değil mi?"

"Taşıyacaksın. Bekle ve gör."

* * *

"Dolabın burada. Bakalım beğenecek misin?"

Enver Akad yerde duran küp şeklinde büyükçe bir kutuyu gösteriyordu. Gökhan öylece durdu ve soran gözlerle doktora baktı.

"Açmayacak mısın?"

Gökhan kutunun üst kapağını çıkardı. İçeride beyaz, kumaş gibi kısımları görünen bir şey katlanmış duruyordu. Çömeldiği yerden başını çevirip yanında dikilen Enver Akad'a baktı. Doktor malını sunan bir satıcı gibi gülümsüyor ve başını sallıyordu.

"Çıkar bakalım."

Gökhan iki elini ne olduğunu anlamadığı nesnenin altına doğru soktu -evet, altında sert bir şeyler olan bir kumaştı bu- ve nesneyi kutudan tamamiyle çıkardı. Nesne oldukça hafifti. Gökhan bu defa kumaştan yapılan basit elbise dolapları gibi bir şey olabileceğini düşündü. Elindeki şeyle Akad'a döndü.

Doktor uzanıp Gökhan'ın elinden aldı nesneyi ve iki ucundan tutup geri kalanının aşağı sarkmasına izin verdi. Gökhan şimdi bunun bir fanila olduğunu görebiliyordu.

"İşte, yanında taşıyacağın dolap bu..."

Gökhan gördüğü şey karşısında memnun olduğunu ifade eder şekilde gülümsemişti. Doktorun tam anlamıyla çıldırmadığını anlamak için rahatlatmıştı doğrusu.

"Bu fanila seni soğuk tutacak. İçinde yüksek basınç altında tutulan sıvılar var. Fanila tüm gövdeni saracak ve kasık bölgeden bağlanacak. Bunu sürekli giyemeyeceksin. Sadece hareketli işler yapacağın zaman kullanmalısın. O sırada oldukça yarayışlı olduğuna göreceksin. Üzgünüm, elimden gelenin hepsi bu şimdilik."

"Emin misiniz bunun işe yarayacağına?"

"Elbette eminim. Çalıştırdığın zaman -işte koltukaltına gelen kısımın hemen altındaki iki anahtarla çalıştırıyorsun- içerideki sıvılar üzerindeki basınç artacak ve faniladaki supaplardan soğuk gaz vücuduna püskürtülecek. İlaçlarla beraber bu oldukça etkili olacaktır. İlaçlar deri altı yağ tabakasına etki ederek vücut yüzeyinde biriken terin buharlaşmasını hızlandırıyor. Ter de buharlaşırken kullandığı ısıyı vücudundan çekiyor. Yani, sanırım artık önceki gibi sorunlar yaşamazsın."

"Anladım," dedi Gökhan. "Teşekkür ederim." Fakat düşünceli görünüyor.

"Ne oldu, beğenmedin mi? Fanila tam bedenine göre. Çizimi-ni kendim yaptım. İstersen deneyebilirsin şimdi."

"Yok, buna gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ne o, memnun olmamış gibisin."

"Rusya'daki işlerim yüzünden endişeliyim sadece," diye yanıtladı Gökhan. "Çalışmanızdan son derece memnunuz."

Enver Akad, Gökhan'la vedalaşırken oğlunu yurt dışına okumak üzere gönderen bir babanın gururlu ve şimdiden özlemlili gülümseyişini taşıyordu yüzünde. Gökhan gen şirketinden ayrılıp İstanbul'a sürdü arabasını. O akşam Moskova'ya dönüyordu ve artık intikam için sabırsızlanmaya başlamıştı.

18 Ağustos 2008

Moskova

Mirra Akhmadulina dirseklerini, üzerinde kirli görünümlü bir masa örtüsünün serili olan masasına dayamış, başını sağındaki pencereye çevirmişti. Pencerede tam ortasında üç küçük deliğin bulunduğu griye dönmüş bir perde vardı ve tamamen kapalıydı. Mirra'nın gözleri perdedeki deliklerin üzerinde dolaşıyordu. Odadaki tek mobilya olan masasının üzerinde; tamamıyla dolmuş bir kül tablası, gri dış kapağının uçları kırılmış bir cep telefonu, not almak için hazır bulunan birkaç küçük kâğıt, büyük kısmı dolu küçük bir su şişesi, tamamıyla boş büyük bir su şişesi, plastik bir kol saati, bir kutu ağır kesici, bir paket sigara ve yeşil bir çakmak vardı.

Mirra o kadar uzun zamandır ışıdı ki, onu en son kovan patronun kim olduğunu hatırlayamıyordu. Fakat yakında son bulacaktı bu çilesi. Bir iş bulmuştu. Hiç umudu olmadığı halde gazetedeki ilanlardan birine başvurmuş ve kabul edilmişti. İş bulmak için sadece eline kalem ve kâğıdı alıp uzun bir özgeçmiş hazırlaması yeterli olmuştu.

Kabul edildiğini iki gün önce öğrenmişti. Önce inanmamıştı. Gerçekten inanamamış, bu yaşadığının gerçek olduğunu şiddetle reddetmişti. Çünkü özgeçmişinde her şeyi, diğer tüm iş maceralarını uzun uzun anlatmıştı. Bu kadar sorunlu bir işçiyi kimsenin kabul edeceğini sanmıyordu. Aslında ilandaki "uzun ve ayrıntılı özgeçmiş" ibaresiyle dalga geçmek için yapmıştı başvuruyu. Şimdiyse her yerde ismiyle dalga geçilen, her gittiği yerde olay çıkaran işsiz bir adam değil; her yerde ismiyle dalga geçilen, gittiği yerlerde olay çıkarmamaya çalışan, çalışan bir adamdı.

Kızıl Kurt

Saatin geç olduğunu ve artık uyuması gerektiğini düşündü. Gözlerini perdedeki küçük deliklerden güçlükle ayırdı ve başını sol tarafa çevirdi. Hemen iki metre ötesinde sarı, lekeli bir duvar görünüşünü kapatıyordu ve duvarla kendisi arasında yatağı vardı. Yıllardır bu yatağa yatıyordu Mirra, ama hâlâ kendinden önce başkalarının da uyuduğu kirli bir yatakmış gibi rahatsız olurdu ondan.

Adam, sandalyesinden kalktı ve kendini yatağa bıraktı. Koku vermeyen bir battaniye edinene kadar elindekiyle idare edecekti. Sol elini aşağıya uzatıp yere düşmüş olan battaniyeyi bir ucundan yakaladı ve üzerine çekti. Birkaç ayak hareketinden sonra battaniyeyi istediği biçimde örtmüştü üzerine. Bu ayak hareketlerini dil hareketlerine benzetti. İkisini de profesyonelle yapıyordu, ama biraz da istem dışıydı. Yani, hayvansı bir yapı görüyordu bu iki benzer hareket çeşidinde. Yatağa sağa döndü ve elini uzatıp lambayı söndürdü. Az önceki iki hareket arasında kurduğu benzerlikle gurur duyuyordu. Daha şanslı olsaydı yazar olabilirdi. Hatta o zaman faklı bir isim bile kullanabilirdi.

Mirra uyumakta zorlanan biri değildi. Hiçbir zaman uyumak için yorgun olmaya ya da yatağa dönmeye ihtiyaç duymamıştı. Yazar olması gerektiğini düşündükten birkaç dakika sonra uyumuştü ve bu yüzden küçük dairesinin kapısındaki tıkırtıyı da, küçük daire-sinde dolaşan ayak seslerini de, ölüm meleğinin hırlamasını da duymamıştı.

Koray, battaniyeyi beline kadar çekmiş uyuyan adamın başında, önündeki böceği ezmeden önce bekleyen bir kız çocuğu gibi nefes almadan bekledi. Böceğin hareket etmeyeceğinden emin olduktan sonra ayağını onun üzerine indirirdi bu kız. Mirra'nın böylece uyuduğundan emin olunca silahını doğrulttu. Bu defa hiç bekleme-

Orkun Uçar

di. İki defa çekti tetiği ve iki mermi de Mirra'nın uzun favorilerinin biraz üzerinden girip beyne ulaştı. Artık, koku saklayan battaniye ulaşılmaz olmuştu Mirra için zaten, cennete gideceğini hiç düşünmemişti ki...

Koray, Fransız bir açığı sükünetiyle silahını beline yerleştirdi ve yavaşça cesedi ayaklarından tutup battaniyenin altından çıkardı. Mermilerden birinin yastıkta açtığı delik ortaya çıkmıştı. Mirra'nın cansız bedenini battaniyeye sardı. Bir saat sonra toprağın altındaydı bu beden; battaniyesi, yastığı ve çarşafıyla birlikte. Fakat yer üstünde hâlâ Mirra Akhmadulina, diye biri vardı. Belki bu gece ölen den daha yakışıklı ve daha düzenli bir adamdı Koray, ama bu farkların herhangi biri tarafından ayırt edilmesini engelleyecek kadar da profesyoneldi.

21 Ağustos 2008
Opriçnina

Otuz adam, kafalarına çuval geçirilmiş halde peş peşe üç kapidan geçirildi, ayak seslerinin yankılarından anlaşıldığı kadarıyla daracık koridorlarda yürütüldü, defalarca köşelerden döndürüldü, omuzlarından tutulup tücerli gruplara ayrıldı ve sonunda farklı odalara yerleştirildi. Artık hepsi çuvalardan kurtulmuştu. Yirmi dokuz adam, şaşkın bakışlarla gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken

Koray yatağına uzandı. Demek burasıymış, dedi içinden.

Ertesi sabah hepsi yüksek ve geniş bir odada toplandı, Koray'ın Stalingrad Savaşı'nda bol bol görülen hatip subaylara benzetildiği bir Rus, ileri geri yürüyerek konuşmaya başladı:

Kızıl Kurt

"Ne iş yapacağınız ve nerde uğraşacağınız size bildirilecek. Emredilen dışında herhangi bir işle uğraşmak ve herhangi bir yerde görülmek yasaktır. Yemekleri nerde yiyeceğiniz gösterilecek, yemek yiyeceğiniz zaman size bildirilecek, bu zamanlar dışında yemekhaneye girmeniz yasaktır. Odalarınızda duş kabinleri ve tuvaletler mevcuttur, uyku saatlerinde bize bildirmeden odalarınızdan çıkmanız yasaktır. Kurallara uymayanlar ve işine gerekli özeni göstermeyenler kurulacak bir kurul ile sorgulanacak, gerekli cez... olan yapılacaktır. Şimdi odalarınıza dönün."

Koray'ın içinde olduğu grup, pencereleri olsa epey güzel bir ofis olabilecek bir odanın sıvası ile görevlendirildi. Grubu odaya getiren görevli on beş dakika kadar başlarında dikildi, sonra mala hareketlerini izlemenin hiçbir değeri olmadığını anlamışçasına omuzunu silkip. "Döndüğümde bu duvar bitmiş olacak," dedi ve odadan ayrıldı. Hopalörlerden öğle yemeği anonsunu duyup yemekhaneye gidene kadar adamı görmediler. Koray aşırı disiplinin sadece göz korkutma amacıyla kullanıldığına karar verdi. Dengesiz davrananların öldürüleceği açıktı, ama işçilerin her an denetlendiği yoktu, ki Koray da bunu umuyordu.

Duvarın yarısını bitirip odalarını döndüler. Yatağına ilerlerken Ruslardan biri omzuna elini atıp sordu. "İsmin nedir?"

Kaşlarını çatıp adamın gözlerine dik dik baktı. "Mirra." Çamaşırlarını yıkamakla meşgul diğer Rus kahkahalarla gülmeye başladı.

"Aılıştık artık. Babam, olması gerektiğinin aksine, kız evlat istiyormuş, diğer beş ağabeyim gibi bana da doğumundan önce kız ismi koyuymuş. Ben doğduktan sonra bizi terk edip gitmiş zaten. Sizin isimleriniz nedir?"

"Konstantin."

Orkun Uçar

"Dimitri."

"Eh, tanıştık, yorulmuştuk da. Sabah uyandırın beni."

"Merak etme sen."

* * *

Koray bitkince yatağına uzandı. Öğle yemeği adına yediği kahvaltı da cebine sakladığı iki yumurtadan ibaretti, bir günü üç yumurta ve bir parça ekmekle geçirmek zorunda kalmıştı. Yarım gün çalıştıktan sonra karşılaştığı adamların dertlerinden kurtulmak için uğraşarak tüm yeraltı şehri dolamıştı. Neyse ki bu yorgunluğuna değmişti, artık şehrin planını biliyordu.

Şehir tavanı, altı yedi metre yüksekliğinde, dış kenarları yaklaşık yüz metre kadar olan deponun çevresine yerleştirilmiş beş bölümden ibaretti. İki yüz metreye yüz elli metre kadar olan bölümlerin her biri beş sarıya dizilmiş iki bin odaya, tuvaletlere ve depoya bitleştirilmiş yemekhanelere sahipti. Her bir bölüm büyük kapılarla iki yanındaki bölümlere ve depoya bağlanmıştı. Bölümler saat yönünde ilerleyerek numaralandırılmıştı; şehrin doğusunda kalan 3. Bölüm'ün ilerisinde yeraltı sıcak su kaynaklarından enerji üreten ve şehrin içme suyunu temin eden dev bir tesis inşa edilmişti.

Dışarı hiçbir çıkış bulamamıştı. Dolaşmadığı yerleri aklından geçirip dururken uykuya dalıverdi.

Ertesi gün boyunca nereden dışarı çıkacağı sorusu ile uğraşmıştı. Bu şehrin yapımında kullanılan malzemelerle birlikte bin beş yüz kişinin günlük yiyeceğinin bile ana kapılardan içeri sokulması mümkün değildi. Bir yerlerde dışa açılan büyük kapılar olmalıydı, fakat yüz bin metrekareselik bu ummanı taramak, buradan ölmeden ayrılıp planları yüz yüze iletmeyi düşündürecek kadar göz korkutucuydu.

Kızıl Kurt

Akşam yemeğini ne yediğinin farkında olmadan bitirip kimseye tek laf etmeden yattı. Saatlerce yatağında dönüp durdu, dalgın halinin farkında olan Rus elemanlar hiçbir şey sormadılar.

Gözüne bir damla uyku girmeden sabah etti. Kahvaltıyı bitirip işi e yöneldiğinde Dimitri durması için bağırarak yanına koştu.

"Bugün farklı bir yerde çalışacağız, şu köşede beklememizi ve haberi olmayanlara iletmemizi söylediler."

"Daha odayı bitirmedik ki!"

"Ben de Konstantin'e aynısını dedim. İnsan yarım bıraktığı işi unutamaz, böyle zevk alınmaz ki!"

"Alınmaz elbette."

"Zevk alınmayan iş sahiplenilmez ki! Anlamıyorum, hiç anlamıyorum."

Koray anlıyordu. Başka bir zamanda ve başka bir yerde olsa anlatabilirdi, ama şimdi ne bunun için enerjisi, ne de isteği vardı. Zaten Rus, öüne çıkan ilk yeni konuya balıklama atlayarak bu konularla uğraşmaya alışık olmadığını gösterdi.

"Bizimkinin başına dikilmişler bile."

"Bırakalım uğraşsın biraz."

Rus onayladığını bir sırıtış ile belirtirken görevli onları gördü ve eliyle yanına çağırды, hızlı adımlarla ilerleyen adamı takip etmeye başladılar.

Koray çalışacakları odanın kapısından gün ışığıyla ayırt edilebilen tozları görünce, bir şükür duası okudu içinden. Odanın tavanında yaklaşık beş metre çapında betondan yapılmış bir boru yüzeye giydiyordu. Durduğu yerden yirmi metre kadar yüksekteki beton kapak zeminle deliğine oturtulmuş, kapağın ortasından bir metre çaplı bir demir kapak sökülmiş, az kısmı görünebilecek şekilde dışarıya bırakılmıştı.

Orkun Uçar

Delğin üstünde bir direğin ucunda sallanan makaraya dolanan ipi yavaş yavaş salarak yukarıdan aşağı yük indirmeye başladılar. Öglene kadar aralıksız yük indirdiler. Koray kollarının yandığını hissediyordu. Yemekten sonra işe devam ettiler, kısa bir süre huzura kavuşan kollar birkaç saat sonra pes etti. Tam arkasında duran Dimitri'nin elleri boşalınca ellerinden kayan ipi tutmaya çalışan Koray avucunun üst derisini yitirerek ipi bıraktıverdi. Koli hızlanarak beton borudan duyulan ıslık sesi sayesinde telaşla kaçan Konstantin'in az önce durduğu yere düştü. Adam, parçalanan kutunun içinde yiyecek bir şeyler bulmak umuduyla bakındı, ama sadece ip ve küçük el aletleri gibi malzemeleri görünce hayal kırıklığı içinde geri çekildi.

Dönüşte ihtiyaç duyacağı ipi de edinmiş olan Koray, çıkışın tam yerini beynine kazıdı. Artık bu işin bitmek üzere olduğunu biliyordu. Odaya vardığında Konstantin'i bir şeylerle ikna edip bu işi geceleyn bitirmeye karar verdi.

"Bu akşam ben odada olmayacağım."

"Niye? Nasıl? Yasak?"

"3. Bölge'de kalan bir tanıdığımınla karşılaştım sabah, içeri bir miktar votka sokmayı becermiş. Bir akşam olsun kafaları çekelim dedik."

"Bir bardaklık da bana getirirsen..."

"Elbette, elbette. Dokuz doğru çıkarım ben."

"Bol şans."

1. Bölge'den, 5. Bölge'ye geçti. Tüm bölgelerin aynı planla yapılmasının doğru bir sistem olmadığını düşündü. Ardından, beton duvarlara saplanmış demir basamakları tırmanmaya başladı. Bunu

Kızıl Kurt

yapabilmek için ucuna ayakkabısını bağladı bir ipten de kanca niyetine faydalandı.

Dışarısının bol bol fotoğrafını görmüştü. Doğusunda kalan küçük akarsuyun seslerini bir süre dinledi, karanlığın koyu perdesine rağmen dörtbir yanı çevreleyen dağların silüetine baktı. Yerin altında yaşananlar göz önüne alınmazsa oldukça güzel bir yer olduğu düşünülebilir, bir insan burada ömrünü geçirebilirdi. O an ise yerin altındakileri düşünmek zorundaydı, bölümlerin konumunu hatırlayarak yönleri belirledi ve güney batıdaki mağaraya malzemelerini fark edilmemiş olduğunu umarak ilerlemeye başladı.

Mağaraya varması yarım saatini aldı. Uydu kanalıyla yeraltı şehrinin durumunu Kurt'a gönderdikten sonra odasına aynı yoldan geri döndü. Konstantin'i arkadaşının kendisini kandırıldığı yalanıyla atlatıp günler sonra ilk kez rahat bir uyku uyudu.

30 Ağustos 2008

Opriçnina

Kilometrelerce uzakta Eşref Kapılı yarınki Zafer Bayramı yemeğine Kurt'u temsil katılmaya hazırlanırken Urallar'da, 60 derece kuzey enlemi, 58 derece doğu boylamına denk gelen bölgenin üstündeki karanlık semada binlerce yıldız tüm şirinlikleriyle parlıyordu. Hava serinlemiş, soğuk bir rüzgâr Ural tepelerini süpürmeye başlamıştı çoktan. Mağaranın küçük girişinin neredeyse tamamı yabani çalılarla kaplanmıştı. Çalılar bir genç kızın uzun saçları gibi iki yana ayrıldı ve içeriden siyah, karanlık kusursuz bir bütünlük oluşturan bir silüet çıktı. Saat gelmişti. Son hamle için başlangıç atışı yapılmıştı.

Orkun Uçar

Gökhan, kuru toprak üzerinde hızla ve dikkatle ilerliyordu. Bir sualtı komandosu gibi giyinmişti. Tamamen siyahlara bürünmüştü. İçindeki fanila biraz yabancı geliyor ve teninde rahatsız edici bir his bırakıyordu, ama o bunu umursamamaya çalışıyordu. Belinden iki kasatura ve bir ip halkası sallanıyordu. İki susturuculu bir susturucusuz silahı yanındaydı. Sırtındaki siyah çantada ise üç kilo penta eritrit tetra nitrat vardı. PETN... 250 gramıyla 15 santimetrelilik çelik zırh delebilen bu maddeyi bizzat seçmiş, füyelerini kendisi hazırlamıştı.

Koray'ın tarif ettiği yere yaklaşmıştı artık. Eğilerek ilerliyor, gözünü yerden ayırmıyordu. "Nasil bir işaret?" diye sorduğunda, "Görünce tanırısın," demişti Koray. İşareti görünce gülümsedi. Elbet tanıyacaktı irili ufaklı taşlarla yapılmış "G" harfini. Gökhan'ın değıl, Gri Takım'ın G'siydi bu. Koray uzun süre boyunca lanetlediğı geçmişine minik bir gönderme yapmıştı.

Çömeldi ve taşlan tek tek kenara taşımaya başladı. Bir süre sonra sadece kuru toprak kalmıştı. Derin bir nefes aldı ve eldivenli elleriyle toprağı kenara süpürmeye başladı. Yüzeyin hemen altından metal katman çıkmıştı ortaya. Belli ki Opriçnina'nın çok fazla endişesi yoktu bu yerin bulunması konusunda.

Toprağı tamamen süpürdüğünde yaklaşık beş metre çapında, tam Koray'ın tarif ettiği gibi bir kapakla karşılaştı. Kapakta büyük daireyle eşmerkezli küçük bir daire daha vardı ve o da yaklaşık bir metre çapındaydı. Büyük dairede iki metal çıkıntı vardı, belli ki kapağı açmakta kullanılıyorlardı. İnsan gücünün bu kapağı oynatmaya yetmeyeceğı belliydi. Makinelere bu çıkıntılardan bağlanıyor olmalıydı kapak. Küçük dairenin tam ortasında çöp kutusu kapaklarınınkine benzer bir kulp vardı. Gökhan sağ elinin parmaklarını kulptan

Kızıl Kurt

geçirdi ve hafifçe, kapağı tartmak amacıyla çekti. Oldukça sıkıydı ve asılması gerekecekti. Koray bunu içeriden açabildiğine göre herhangi bir sorun yaşayacağını sanmıyordu.

Parmaklarını kaldırışa hazırlanan bir halterci gibi kulpun çevresinde sıkılaştırdı ve güçle asıldı. Kapak adeta elinde kalmış, geriye düşmekten zor kurtulmuştu. Ellerini hemen açılan deliğın kenarlarında yere dayadı ve başını içeri uzattı. Koray aşağıda başını kaldırmış ona bakıyor, gülümsüyordu. Doğrudu ve belindeki ip halkasını çözdü. İpin ucuna kancayı geçirdi ve kanca elinde, duvara monte edilmiş metal basamaklara adımını attı. Sekiz basamak vardı ve sonuncusuna gelince kancayı bu basamağa takıp ipi aşağı sarkıttı. İpe tutunup aşağı kaydđ, yere yaklaştığında Koray belinden destekledi.

İki adam duvarın kenarına ilerledi. Hiç konuşmuyor, çıt çıkarmıyorlardı. Gökhan belindeki kasaturalardan ve susturuculu tabancalardan birini Koray'a uzattı. O da bunları hemen pantolonunun kemer aralığına yerleştirdi ve başını salladı. Peşinden küçük, kalem büyüklüğünde bir feneri alan Koray, hemen denedi ve yandığını görünce onu da cebine yerleştirdi.

Gökhan elini öne doğru servis yapar gibi uzattı, zoraki ortamından yol göstermesini istiyordu. Boş 5. Bölüm'de hızla ve sessizce ilerlemeye koyuldular. Bölümün yemekhaneye açılan kapısının hemen yanındaki iri kolonun önüne geldiklerinde Koray durdu ve bu kez o servis yapar gibi elini uzattı. Gökhan hemen sırt çantasını çıkarıp yere çöktü ve çantanın fermuarını açtı. İçeriden büyük bir titizlikle bombalardan ilkinı çıkardı. Dikdörtgen şeklinde, bir el büyüklüğünde, ince bir tablaydı bu. Kenarlarından daha önceden hazırlanmış bir çift gri bandın uçları sarkıyordu.

Orkun Uçar

Koray tabancasını çıkardı ve etrafı gözlemeye koyuldu. Diğeri ayağa kalkmış, bombayı yüzü hizasında bir bölgede kolona yerleştiriyordu. Bantları duvara yapıştırıp üstlerinden birkaç defa ütüler gibi geçtikten sonra görev arkadaşına dönüp başını salladı. Koray bir adım öne çıkıp çevreyi izlemeye devam ederken Gökhan çantayı tekrar sırtına yerleştirmiş, tabancasını eline almıştı. İki adam, sırtları duvara yapışık halde ve temkinli adımlarla, 5. Bölüm'ün depoya açılan kapısından depoya geçtiler.

* * *

Kurt, Kapılı'ya yarınki yemek için teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. Aklı yeraltı şehrindeydi. Moskova'daki süiti birkaç ay kaldığı irili ufaklı hücrelerden çok daha rahattı belki, ama yaşlı adam operasyonu bu kadar uzaktan yönetiyor olmanın stresi içindeydi. Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. İki adamı yeraltında mücadele verirken, diğer beş adamı dağda onları beklerken kendisinin bu işi yönettiği söylenmezdi. Akhna bir şey gelmiş gibi doğruldu ve bilgisayarın başına geçti.

Ekranda MiT'in İsveç operasyonu sonrası hazırladığı rapor vardı. Ele geçirilen belgeler de ham halleriyle rapora eklenmişti. Kırk ikinci sayfayı açtı. Para trafiğinden çıkan isimler ekrana sıralanmıştı. Avrupa, Asya ve hatta Amerika'nın her yanından büyüklü küçüklü onlarca isim vardı. Çok yakından tanıdığı bazı isimlerin yanında daha önce hiç duymadığı onlarca... Almanların çokluğu şaşırtıcıydı. Raporun bir yerlerine bunu da not etmiş olmalıydı MiT.

Öncelikli olarak sık tekrarlanan isimlerle büyük para transferlerinde yer alanları ayırdı. İsimleri özensizce taradıktan sonra bağ-

Kızıl Kurt

lantıları araştırmaya başladı. Elindeki bilgilerle Rusya devlet başkanıyla bağlantılı sadece iki isim bulabilmişti. Mikhail Aferov ve Leonid Belousov... Aferov'un Korkunç İvan için çalıştığını bilmeyen yoktu; ama onun Korkunç İvan olmadığı da kesindi. Hem şu sıralar tüm bedeni toprak kurtlarına yem oluyordu.

Kurt'un bu durumda ulaşabildiği tek isim, dev ihracat şirketlerinin sahibi Belousov'du. Yaşlı milyoner Orta Asya ülkelerinden aldığı ham tahılı Avrupa'ya, hatta Türkiye'ye aktarıyordu. Kurt, Belousov araştırmasını genişletmek üzere bir kenara bıraktı ve tek başına edinmeyeceği bilgilere uzandı. Herleyen dakikalar boyunca onlarca telefon çaldı, baytlarca veri internet üzerinden aktı.

* * *

Dev depo, gecenin bu saatinde bomboştu ve kullanılmayan 5. Bölüm gibi ışıklandırılmadan yoksundu. Burada gündüz yanan ışıklar saatler önce söndürülmüştü. Gökhan kaskına monte edilmiş fenerin cılız ışığıyla ikinci bombayı yerleştireceği 1. Bölüm'e ilerliyordu.

Buradaki inşaat neredeyse tamamlanmıştı. Yıllankavi koridorlar işçi kulübeleri ve tamamlanmış odalar arasında dolanıyordu. Bölümde kalan otuz güvenlik görevlisi -bunlar daha çok asker gibi davranıyorlardı- kapılara en yakın odalara yerleştirilmişti. Şimdi bu odalardan en yakındakine on metre mesafede, girişteydiler.

Koray parmağıyla görevlilerin kaldığı odaları işaret etti ve bir hazır ola geçip selam durma parodisi yaptı. Gökhan başını hafifçe sallayarak anladığını belirtti. Odalardan sadece birinde ışık yanıyor.

Bölümlerin ana orta koridorunda tuvaletler ve banyolar yer alıyordu. Son işçi kafesi geldiğinde dört bölümde de bu kısımların in-

şası tamamlanmıştı. Muhtemelen şehir kabaca oyulduktan sonra ilk olarak bu kısımlar inşa edilmişti. Bu bölgede de hiçbir hareket yoktu.

Koray fenerini söndürüp Gökhan'a işaret verdi ve o işine başlarken etrafı kollamaya koyuldu. Gözünü, ışığı yanan asker kulübelerinden ayırmıyordu. Minik pencereden içerideki hareketlere dair bir gölge, bir yansıma ya da başka türlü bir işaret görmeye çalışıyordu, ama sarı ışıktan fazlasını göremiyordu. Sirtında bir sürtünme hissetti. Bu, bombayı yerleştirmek üzere doğrulan Gökhan'dı. Fakat hemen omzuna bastırıp onu geri çömelmek zorunda kalmıştı. Kasktaki fener anında kapanmıştı.

Işığı yanan odanın kapısı açılmış, içeriden geniş omuzlu, uzun boylu bir siluet çıkmıştı. Gökhan karanlıkta rahatlıkla kamufler olurken Koray ayan beyan ortadaydı. Bu gece için bulabildiği en uygun giysilerle -koyu mavi bir kot pantolon ve gri bir tişört- ayakta dikilmiş bekliyordu. Sağ kolunu vücudunun sağ yanına yapıştırmış, elindeki silaı sağ bacağıının arkasına gizlemişti.

Adam yaklaşık on beş metre ilerideydi. Kapıdan çıktıktan sonra gerindi, şöyle bir çevreye bakındı ve soluk fenerini yaktı. Ardından, koridorda onlara doğru ilerlemeye başladı. Niyeti muhtemelen tuvalete gitmek üzere doğu-batı koridoruna ulaşmaktı, fakat işin kötü yanı da buydu. Doğu-batı koridoru iki ajanın bulunduğu noktanın sadece birkaç metre ilerisindeydi.

Koray silaı hâlâ bacağıının yanında gizli, adama doğru yürümeye başladı. Gökhan çömeldiği yerden, neredeyse nefes bile almadan olacakları izlemeye çalışıyordu. Adam her an onlara yaklaşıyordu.

"Hey hey hey!" diye bağırdı adam ve feneri Koray'ın suratına doğrulttu. Tek gördüğü kapalı gözlerle kendine yaklaşan bir adam-

di. Bir de uyurgezer ha, diye düşündü ve karşındaki adamın sağ kolu kalkarken sadece korkmaya fırsat bulabildi. Sonrasında alından giren mermiyle ölmüştü.

Koray tabancayla kulübeye işaret edip fisıldadı. "Uyanıklarsa duymuşlardır."

"Beraber giriyoruz," diye yanıtladı Gökhan. İki adam karanlıkta doğruldu. Işığı yanan kulübeyle aralarında birkaç metre vardı ve ilk adımlarını atmamışlardı ki kulübenin kapısından karanlığa ışık yağdı.

"Ne! Ne oluy..."

İki mermi, bir buçuk santimetre aralıkla adamın alından girdi aynı anda. Karanlık yeniden sessizliğe gömülürken son duyulan, adamın kulübenin dışındaki toprak zemine çarpan bedeninin çıkarıldığı tok ses olmuştu. Aynı anda kulübeye koşular ve kapının önüne yığılmış cesedin üzerinden atladılar.

İçerideki son adam yatağında uyuyordu ve görünüşe göre olan bitenden habersizdi. İki Gri Takım üyesi aynı anda silahlarını doğrulttu ama ikisi de ateşlemedi. İkisi birden elleriyle diğlerinin ateş etmesi için işaret etti. Şimdi tıpkı sirklerde yapılan ayna gösterilerine benziyordu bu yaptıkları.

Koray, Gri Takım'dan iki kişinin beraber çalışmasının verimsiz olduğunu karar vermek üzereydi ki duyduğu sesle silahını ateşledi. Diğeri de tepkisiz kalmamıştı. Aynı anda çıkan iki mermi, uyumuş bacağıının yönünü değiştirmeye çalışan adama aynı anda girdi.

Koray fisıldadı. "Ne yapacağız?"

"Bunları taşıyabileceğimiz bir yer var mı?"

Orkun Uçar

"Hepsini kulübede bırakabiliriz. Ama... Evet evet, hepsini kulübeye taşımak en iyisi."

Kısa bir an adamları tuvaletlere taşımayı düşünmüştü, ama böylesinin daha iyi olacağı açıktı.

İki adam beraber kulübeden çıktı. Dışarıda kulübeden boşalan ışıktan başka hiçbir ışık ve hareket yoktu. Gökhan ilk ölen adama doğru yürüdü ve cesedi kollarından kaldırıp sırtına aldı. Diğeri de yakındaki cesedi kollarından tutmuş sürüklüyordu. Koray, Gökhan'ın adamı kaldırmış olduğunu görünce cesedi güçlele sırtladı.

Kanlı bedenleri boş iki yatağa yatırdılar ve üzerlerini örttükten sonra çıktılar. Sırtları doğu duvarında ilerliyorlardı.

Kolonun yanına geldiklerinde Gökhan eğilip çantanın altına tıktığı bombayı çıkardı. Bandın yapışkan kısmına toprak parçaları yapışmış olsa da hâlâ iş görür durumdaydı. Kısa süre sonra ikinci bomba da yerleştirilmişti.

Telefon ve internet aracılığıyla elde ettiklerinin sonucunda üç isimle baş başa kalmıştı Kurt. Leonid Belousov, Heinrich Krüspe ve Aleksei Kirsanov...

Krüspe, Doğu Almanya döneminde uzun yıllar büyük bir otomobil fabrikasının müdürlüğünü yapmıştı. Duvar yıkıldıktan sonra kendi işini kurmuş, siyasi bağlantıları sayesinde kısa sürede yükselmişti. Alman siyasi arenasında dönem dönem şaşırtıcı işlerin altından çıkan dinozor, şimdilerde Ruslarla sıkı ilişkilerde bulunan dev bir aile şirketinin büyük patronu, babasıydı. Rusya devlet başkanıyla

Kızıl Kurt

ilişkileri birkaç yıl öncesine dayanıyordu. İki adamın pazarlama alanındaki büyük başarıları onları sonunda bir işte bir araya getirmişti. Ardından Krüspe ailesinin Rusya'daki yatırımları çığ gibi büyümüştü. Bu İtalyan özentisi Almanın Korkunç İvan olduğu falan yoktu.

Aleksei Kirsanov ve Leonid Belousov... Kirsanov'un Moskova Üniversitesi'nde bir tarih profesörü olduğunu öğrenince şaşırmıştı Kurt. Belousov bekleyebilirdi. Bu bilim adamının yollarının Rus devlet başkanıyla nasıl bir aşamada keşiştiğini araştırmaya koyuldu.

* * *

2. Bölüm'ün aydınlığı karşısında afalladılar. İlk bölümde sadece tek bir odadan ışık sızarken burada birçok aydınlık oda vardı. Görevlilerin odalarından ikisi de bunlar arasındaydı.

Gökhan bacalarının çıtırdamasını bile engellemeye çalışarak üçüncü bombayı kolonla duvarın keşiştiği dar açılı bölüme dayadı. İki adam, bedenleri birbirininkine neredeyse yapışık, silahlarını iki elleriyle kavramış halde depoya geçtiler.

Kuzey duvarı boyunca elli metre yürüdükten sonra sıradaki bölümün girişindeydiler. Hafif bir çıtırdama duyduklarında Gökhan silahını indirmiş, bölüme girmeden önce çantasını çıkarmaya çalışıyordu. Boş depoda sesin kaynağı anlaşılmıyordu, ama Koray'a arkadan, 2. Bölüm tarafından geliyor gibi gelmişti. Hemen fenerini söndürüp diz çöktü. İki eliyle tuttuğu silahını gergin kollarıyla öne uzatmış, artık karanlık içinde görünmez hale gelen 2. ve 1. bölümlerin depo girişlerine sırayla doğrultuyordu. Bu sırada Gökhan ani-

Orkun Uçar

den karşısına çıkan ufak tefek adam yüzünden şaşkına dönmüştü. Az önce duydukları ses bu adamın ayak sesleri olmalıydı. Adama hamle yapınca, sol tarafını çıkarmış olduğu çantası sağ koluna düştü. Fakat durum bu ona engel olmamıştı.

Ufak tefek adam, daha ne olduğunu anlamadan mengene gibi kollar tarafından kavranmıştı. Bağırılmaya çalıştı, ama boynuna dolanmış kol hava almasına bile engel oluyordu. Bir an sonra boynu kırılmıştı. Koray duyduğu sesle tekrar önüne dönmüş, Gökhan'ın kolları arasında tuttuğu cesedi ancak görmüştü. "O da nereden çıktı?" diye fışıldadı. "Bilmiyorum, aniden karşıma çıktı." "Burda bırakamazız bunu, tuvalete taşıyalım." Gökhan başıyla onayladı ve cesedi sol tarafına geçirip sağ kolundan sallanan çantayı diğerine uzattı. Biri çantayı, diğeri cesedi sırtlandı ve sessizce 3. Bölüm'e yürüdüler. Zavallı işçinin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı sadece, ama bu kadarını beklemiyordu. Şimdi buldukları yer 3. Bölüm'ün güneybatı ucuydu. İlk ikisinin eşi olan bu bölüm karanlığın altında uyuyor, birkaç küçük ışık, onlar için şu an en etkileyici tablodan daha güzel olan karanlıkta, çürük dişler gibi parlıyordu.

Vasily Chevakin'sky yatağında hafifçe inleyerek döndü. Evgeny Kavelin uykusu arasında dirsekleri üzerinde biraz yükseldi ve kenarları çapaklı gözlerini yan aralayarak yatağında dönen Vasily'ye doğru sinirle baktı. Bu gece dördüncü defa adamın inleme-

Kızıl Kurt

sini duyuyor ve bu yüzden bir türlü derin uykuya geçemiyordu. Başını yastığa bırakıp ofladı ve yatağında diğer tarafa dönüp gözlerini kapadı. Hemen uyku arası saçma sapan düşüncelere dalıvermişti. Gözlerinin önünde bir kiraz havada asılı duruyor, bir hastalığı varmış gibi inliyordu.

Vasily dün öğle yemeğinden beri yoğun bir karın ağrısı çekiyordu. Geceleyin uzun bir süre dönüp durma aşamasından sonra uykuya dalabilmiş, ama ağrı onu uykusunda da terk etmemişti. Uykusu boyunca karnının pozisyonunu değiştirmek amacıyla dönüp durmuştu ve şimdi bu rahatsız uykudan, bağırsaklarına batan iğneler yüzünden uyanıyordu.

Gözlerini açtıktan bir süre sonra karanlık odanın içini görmeye başladı. Bir metre kadar uzağındaki yatakta Evgeny oflayarak sırtını dönüyordu. Diğer tarafındaysa Genrich horul horul uyuyordu. Vasily kendisini uyandıran, ama uyku sersemliğiyle unuttuğu ağrıyla birden hissedince istemsiz bir inilti çıkardı ve hemen dudaklarını kapatıp kusmamaya çalışır gibi durdu. Bağırsakları adeta uyanıyordu.

Yatağından kalkıp kapıya koştu. Koşarken ağrısı daha artmış, bağırsaklarında hissedilir bir hareketlenme başlamıştı. 2. Bölüm'ün dördüncü sırasında, baştan sekizinci kulübeden çıktı. Kulübesinin önünden başlayan dar koridorda güney yönünde koşmaya başladı. Her adımda bağırsaklarının biraz daha gevşediğini hissediyordu ve karnının üzerine dayadığı sağ kolu bu konuda hiçbir iyileştirici etki yapmıyordu.

İlk tuvaletin kapısı açıldı. İçeriye adımını attı fakat bu kabin iğrenç derecede kirliydi. Küfürler ederek dışarı çıktı ve hemen yan-

Orkun Uçar

daki kabinin kapalı kapısına asıldı. Ayakta öylece kaldı. Birden hiç-bir ağrı hissetmez olmuştu. Kabinde, klozetin üstünde, başı göğsüne düşmüş bir ceset oturuyordu. Kılıdunu dolduran yan sıvı dışkıyı umursamadan görevlilerin odasına koştu.

* * *

Yirmi türbinden beşinci ve on beşinciye bombalan yerleştirdikten sonra 4. Bölüm'e ulaşmışlardı. Şimdiye kadar altı bomba yerleştirmişlerdi ve bu sonuncusu olacaktı.

Gökhan bombayı duvara dayadı ve aniden müthiş bir gürültüyle sıra sıra ışıklar yanmaya başladı. İlk anda ne yapacaklarını şaşırılmış, bir bir yanın ışıklara bakakalmışlardı, ama kısa sürede toparlanarak hemen en yakındaki kulübenin arkasına çömeldiler. Gökhan kaçmadan önce bombayı duvara aceleyle yapıştırmıştı ve bantlardan biri iyi yapışmadığı için kopmuş, el yapımı paket kolonun duvarla birleştiği dar aralıkta aşağıya sarkmıştı. Ne var ki tek sorun bu değildi. Sırtlarını dayadıkları kulübe, kapıya en yakın olandı ve içerde tüm diğer bölgelerde olduğu gibi görevliler kalıyordu.

Kulübeden gelen konuşmaların yanın yamalak duyuyorlardı. Mekanik bir ses bir ceset bulunduğunu söylüyordu. Uykulu bir ses, "E ne olacak?" diye soruyor, karşıdaki, "Bölgenizi arayacaksınız aptal!" diye ateş püskürüyordu.

Gökhan, Koray'ı kolundan dürttü ve eğilmiş halde bölgenin güney duvarına doğru koşmaya başladı. Duvarla aralarında elli metre kadar bir mesafe vardı ve dördüncü sıra kulübelerin kapılarının hemen önündeki dar koridorla koşuyorlardı şimdi.

Kızıl Kurt

Tüm bölgede bir hareketlenme, ağır bir uğultu başlamıştı. Mühendisler uyanıyor, bu beklenmedik aydınlanmaya karşı ne yapacaklarını bilemez halde şikâyet ediyorlardı. Koray güney duvarına ulaşıp Gökhan'ın yanına çöktü. Onun hızı karşısında hayrete düşmüştü, ama bunla ilgili bir yorum yapacak değildi şimdi. İkiisi de çöktükten kısa süre sonra kulübelere dışarı asker boşalmaya başlamıştı.

Gökhan çantasını kanştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Koray.

"Şşş!" diye uyardı ve diğeri çantının içindeyken serbest olan eliyle yukarıyı işaret etti.

Koray çöktüğü yerden başını yukan kaldırdı hemen. Pencerede hızla içeri çekilen bir siluet görmüştü. Her yerden askerlerin ayak sesleri geliyordu şimdi. Dar koridorlarda sıkıştırılmaları hiç de zor olmayacaktı. Kulübenin etrafında emekleyerek kapıya ulaştı. Bu sırada Gökhan üzerinde yedi tane düğme olan vericiyi elinde tutuyordu. Bu haliyle bir televizyon uzaktan kumandasını andırıyordu.

Koray geriden gelen ayak sesleriyle silahını hemen arkasına doğrulttu. Bir Rus görevli aynı anda dördüncü sıra kulübelerin sonunda başlayan koridora dalmış ve silahının menziline girmişti. Hiç düşünmeden çekti tetiği ve Rus daha ne olduğunu anlamadan kendini yerde buldu.

Gökhan vericinin yan tarafından emniyet anahtarını indirdi. Sağ elinin işaret parmağı ilk düğmenin üzerinden atladı. İkincinin üzerine geldiğinde, şehrin üzerine inen bir balıoz gibi kumandanın üzerine indi ve her yan müthiş bir gürültüyle doldu.

Patlamayla birlikte Koray kapıyı omuzladı ve kendini içeride buldu. Pencereye yaklaşmakta tereddüt eden Rus makine mühendisi-

si ikinci bir patlamayla eşzamanlı gerçekleşen bu gürültüyle arkasını döndü, ama daha yalvaramadan göğsüne giren iki mermiyle yere yığıldı. Koray kulübede yere çöküp kapıya doğru ilerledi. Bu sırada patlama gürültüsü üçüncü ve dördüncü kez duyulmuştu.

Kapıdan çıkmak üzereydi ki köşeyi dönen iki Rus askerini gördü ve hemen başını içeri çekti. Beşinci patlamanın gerçekleştiği bu anda askerler de onu görmüştü. Adamların ellerinde kalaşnikoflar vardı ve kulübenin arka tarafına ilerlemeye çalışırken ateş etmeye başlamışlardı.

Gökhan beşinci bombayı da patlattıktan sonra vericinin emniyetini kapattı ve çantayı arkasında bırakıp kulübenin kenarına süründü. Başını uzattığında iki Rus asker de ellerindeki tüfekleri ateşlemeye başlamıştı. Adamlar neredeyse sadece bir an görüş alanında kalmışlardı. Ateş ederken kulübeye doğru ilerliyorlardı ve kulübenin yan duvarı Gökhan'la onların arasına girmişti.

Hızla doğruldu, koşup kulübenin yan duvarını geçti. İki Rus, bir yandan ateş ediyor, bir yandan da kulübenin kapısına gitgide yaklaşıyorlardı. Silahını doğrulttu ve iki eli ateş etti. Kalaşnikofların gürültüsü kesilirken bir cam kırılma sesi duyuldu. Hemen sonra yüzünde birkaç cam keşiğiyle Koray, elinde çantayla Gökhan'ın yanında belirmişti.

"Hepsini duydular. Birazdan burda olurlar." Nefes nefeseydi.

Gökhan şarjör değiştirdi. "Çıkmamız lazım."

"Geldiğin yerden çıkacağız. İşte, ilersi."

* * *

Tarih profesörüne ait bilgiler Kurt için şaşırtıcıydı. Kirsanov, eski bir KGB sorgucusuydu. Her gün öğrencilerinin karşısına çıkan, tezleri değerlendiren bu bilim adamı, aynı anda iğrenç işkencelerde görev almıştı. Bu iki ayrı yaşam biçimini birleştirmek, dışarıdan bakılan biri için zihnedeki canlandırması bile zor bir durumdu. Profesörün işi zordu.

Birkaç dakika önce gelen fotoğrafı yeniden ekrana getirdi. Fotoğraftaki Kirsanov elli yaşlardaydı. Kızıla çalan kahverengi saçları tepeden hafifçe açılmıştı. Kısa bir sakalı vardı. Geniş alnı, oldukça çıkık şakak kemikleriyle son buluyordu. Kaşları ince, gözleri çukurdaydı. Kemerli burnu kanca gibiydi. Delici bakışları iki boyutlu bu görüntüde bile dikkati çekiyordu. Bu bakışları hatırlamakta güçlük çekmedi Kurt. Daha önce gerçek Korkunç Ivan'a ait birkaç portre görmüşlüğü vardı. Benzerlik ürkütücüydü.

Doğru iz üzerinde olduğuna neredeyse emindi, ama şimdi basit hislerle hareket etmenin sırası değildi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Kurt, dakikalar geçerken kendini Korkunç Ivan'la özdeşleştirmiş bir manyağın suç izlerini takip ediyor olduğunu anladı. Daha ilkökul raporlarında başlıyordu belirgin izler. Yıllar önce not edilmmişti hayvanlara yaptıkları, bu küçük çocuğun ruh sağlığının son derece bozuk olabileceği. Kendinden küçük öğrencilere yaptırıp bir serçe gösterisinin ardından eğitimini devam ettirebilmek için okul değiştirmek zorunda kalmıştı. Ergenliğin hemen sonrasında başlamıştı saldırganlık suçlamaları. Kirsanov, kendi başının çaresine bakabilecek hale gelene kadar ailesi ilgilenmişti bu suçlamalarla.

Akademik kariyerinde de boş durmamıştı adam. Tecavüz suçlamasında bulunan iki öğrenci vardı. Kayıtlar onların ölü olduğunu

gösteriyordu şimdi. Diğer birkaç suçlama delil yetersizliğinden sonuçsuz kalmıştı.

Rusya devlet başkanının tarih hocasının fotoğrafına bir kez daha baktı Kurt. "Yakaladım seni piç kurusu," diye mırıldandı boş odada.

* * *

Koray'ın işaret ettiği yer dümdüz uzanan duvarın diğer ucuydu. Bu, 4. Bölüm'ü 5. Bölüm'le birleştiren kapıydı. Güney duvarının batı ucunda kalıyordu ve onlar duvarın ortalarında sayılırlardı. Elli metreden biraz fazlaydı kat etmeleri gereken mesafe, ama şu durumda, olduğundan çok daha fazla görünüyordu.

Gökhan kulübenin arkasından başını uzattı. Üç sıra koridorda çeşitli yönlerde koşan askerler görünüyordu. Patlamalardan sonra hâlâ dışarı çıkmaya cesaret edebilen birkaç mühendis de ortalarda koşturuyordu. Tam ortadaki koridordan dört asker onların bulunduğu yöne doğru koşmaktaydı. Yerde yatan diğer üç askeri görmüşlerdi. Gökhan geri çekildi.

"Dört tanesi geliyor. Ölülerini gördüler. Ya şimdi çıkarız ya da buraya onlarla beraber gömülürüz."

"Çıkalım," diye yanıtladı Koray. Sesinde ne korku, ne heyecan vardı.

Gökhan son kez kulübenin yanından başını uzattı, koşan dört adamla ölen üçünün arasındaki mesafe beş metre bile yoktu. Adamlar, "Buraya! Buraya!" diye bağınıyorlardı. Gökhan arkasına dönüp Koray'a başını salladı. Sağ eliyle birkaç metre mesafedeki kulübe dizisini gösterdi ve iki adam aynı anda kulübenin arkasından fırladılar.

Silahlarını peş peşe ateşleyerek yana doğru koştu ve ilk sıra kulübenin arkasına ulaştılar. Onlar orada durup şarjör değiştirenlerken dört Rustan üçü yerde cansız yatıyordu. Yeni şarjörleri yerleştirdikleri an, kalan Rus askeri delice çılgınlık atarak karşılardaki köşeyi döndü ve iki adamla göz göze geldi. Adamın yüzüne arkadaşlarının kanı sıçramıştı ve çılgınca açılmış gözleriyle tam bir canavar gibi görünüyordu. Kalaşnikofunu doğrultmadan ateşledi ve aynı anda Gökhan'ın silahından çıkan mermiler adamın suratını parçaladı. Sıçrayan kanlar Gökhan'ın yüzünü ve başlığını kırmızıya boyamıştı.

Adamın rasgele sıktığı ilk mermi Koray'ın ayağını sıyırmıştı. Gökhan yeniden şarjör değiştiren bunu gördü.

"Vurulmuşsun!"

"Önemli değil. Sadece sıyrıldı."

"Tamam."

Gökhan, Koray'ı geçti ve önden, kulübenin diğer yanına doğru temkinle yürüdü. Kulübenin sonuna geldiğinde bir Rus fırladı önüne. Refleks olarak adama tekme indirdi ve sola doğru savruldu. Adamın göğsü Koray'ın üç mermisiyle delindi.

Gökhan arkasını dönüp konuştu. "Bunlar ne yapıyor böyle?"

"Bilmiyorum, aptal mafya askerleri işte. Ama sayıları fazla..."

Gidelim."

Onlerden iki sıra kulübe daha vardı ve onlardan sonra yirmi metre boyunca inşaatı tamamlanmış odaların duvarı uzanıyordu. Bu duvara ulaştıktan sonra işleri oldukça kolaylaşacaktı.

Gökhan, Koray'dan çantayı aldı ve başını uzattı. Yakınlarda hiç Rus asker yoktu. Bunu görünce hemen işaret verdi ve koşmaya başladı. Şimdi geçmeleri gereken sadece iki koridor kalmıştı. Ar-

Orkun Uçar

dından yirmi metre boyunca sadece önlerini ve arkalarını kontrol etmeleri yetecekti. Gökhan başını uzattı ve gördüğüyle şok oldu. En az on kişi doğrudan onların bulunduğu bölgeye doğru koşuyordu ve mesafe yirmi metreden biraz fazlaydı. Koray'a gelmesi için bağırды ve koşmaya başladı.

Adamlar onları görür görmez mermi yağdırmaya başladılar, ama ilk koridor için geç kalmışlardı. Gri Takım'ın en tehlikeli üyeleri son dizi kulübenin arkasında hiç durmadan koşmaya devam etti ve son koridoru da geçti. Yirmi metre vardı önlerinde, sadece yirmi metre...

Gökhan arkasını dönüp elindeki kalaşnikofu attı ve, "Arka senin!" diye bağırды. Koray silağu havada kaptı ve hemen elinde doğrultup geriyi kontrol ederek koşmaya devam etti. Az önceki adamlar buraya arkadan girecekti. En az on kişi... Dönüp Gökhan'a baktı. Neredeyse kırışa ulaşmak üzereydi. Onunsa en az yedi sekiz metresi vardı.

Gökhan'ın iki tabancası da elindeydi, tüm hızıyla koşmuş ve girdikleri bu çıkımda kırışa ulaşmıştı. Koray geri geri ilerliyordu ve birden Ruslar köşeyi dönüp koridora mermi yağdırmaya başlamıştı, o da aynı anda elindeki canavarın tetiğine asıldı.

Gökhan fanilasının anahtarını kapattı ve vücuduna çarpan soğuk havayı hemen hissetti. Arkada kalaşnikofların gürültüsünü duysa da başını çevirip bakmadı bile. Koridorun çıkışında öylece bekledi. Beklediği adamlar bir an sonra koridorun girişinde belirmişti.

İlk gelenin boğazına yumruğu indirirken ikinciyi sol elindeki tabancayla bağırsaklarının biraz üstünden vurdu. İki adam neredeyse aynı anda yere düşmüş üçüncünün elindeki tüfek Gökhan'ın tek-

Kızıl Kurt

mesiyle kenara savrulmuştu. Şimdi karşısında ayakta dikilen üç adama ateş etmeye başladı. Her şey üç saniye sürmüştü. Şimdi dört adam yerde ölü yatıyor, diğeri yerde oturmuş, öksürerek silahını doğrultmaya çalışıyordu.

Adamın silahına tekmeyi indirdi ve tek mermide onu da öldürdü. Diğeri taraftan gelen üç adam Koray'ın mermileriyle daha ilerleyemedi üst üste yığılmıştı. O da koşarak Gökhan'ın yanına geldi ve son koridoru geçip 5. Bölüm'e, kırışa ulaştılar.

Bölüm bomboştu ve Gökhan'ın bıraktığı ip açık delikten aşağı sarkıyordu. Onlara elli metre mesafede... Durmadan koşular. Bu yeraltı şehrinde görecekları son Rus, 5. Bölüm'ün kapısından girenken, Gökhan ve Koray ipe tutunmuş yükseliyordu.

Kapağı kapattıktan bir süre sonra kumandadaki ilk ve son düğmelere bastı Gökhan. Ayaklarının altındaki yer sarsılırken 4. ve 5. bölümlerin kapaklan onlara uzak mesafede havalandı. Tüm bombalar patlamış, iki adam kendilerini bekleyen beş kişiyi koşmaya başlamıştı.

5 Eylül 2008
Moskova

Aleksei Kirsanov evindeki projeksiyon odasında, perdedeki görüntüden gelen değışken ışığın yer yer deldiği koyu karanlıkta, sıra sıra mavi koltuk dizilerinin ortasındaki kırmızı koltukta oturmuş kulaklarını dolduran çığlıklarla keyfini katlıyordu. Bu kayıtları defalarca izlemişti, ama tekrar tekrar izlemekten büyük keyif alıyordu.

"Ben Björn Naslund'um," dedi perdeyi kaplayan perişan yüz ve ekledi. "Siz de orospu çocuğusunuz, özellikle de sen!"

Orkun Uçar

Aleksei Kirsanov, namı diğer Korkunç İvan bundan büyük keyif alıyordu. Küçükken hayvanlara işkence etmeye bayılırdı. Annesi onu doktora götürmek istemiş, babasıysa buna izin vermemişti.

Babası Yuri'nin ailesi Stalin tarafından tasfiye edilmişler arasındaydı. Bu nedenle güvensizlik içinde yaşırdı.

Küçük Aleksei'nin ateşli bir hastalık yüzünden yatağa bağlandığı o iki hafta hayatını değiştirmişti. Çünkü sıkıntından evde olan yegâne kitabı okumuştı: *Rusya Tarihi*.

Korkunç İvan hakkında yazılanlar onu büyülemişti. İyileştikten sonra okulun başarısız öğrencisinde mucize bir gelişme gözlenmişti.

"Nasıl biri bu Gökalp Tektepe?" diye sordu görüntüde olmayan bir ses.

"Yuvarlak biri," diye yanıtladı paralanmış yüz. Kirsanov bu kısımda dayanamıyordu, her defasında kahkahalara gülüyordu. Aslında yılların emeğinin Türkler tarafından yok edilmesi sınırlarını bozmuştu ve ancak kan dolu arşivi onu rahatlatıyordu.

Perdeyi yerde yatan kafasız adamın kesik boynu doldurdu. Tam bıçak Björn'e gireceksen bir görüntü duyar gibi oldu Kirsanov. Kumandanın durdurma düğmesine basıp boynunu arkaya uzattı ve, "Neler oluyor?" diye bağırdı. Arkadaki servis odasının küçük penceresinden uşağı Eduard'ın silueti görünüyordu. Siluet elini kaldırıp "bir şey yok" ya da "tamam" anlamlarına gelecek şekilde havada bekletti. Bunun üzerine Aleksei Kirsanov öntüne dönüp kumandanın düğmesine yeniden bastı.

"Bak Björn, bunu da Korkunç İvan istiyor," diyordu görüntüdeki diş ses. Bu sözler Aleksei Kirsanov'a bir çeşit orgazm yaşıtıyordu. Evet, o istemişti. Hepsini kendisi içindi. Tüm bu muhteşem zi-

Kızıl Kurt

yafet onun damağı için hazırlanmıştı. Belki başka kimsenin damağına hitap etmiyordu, ama birinin başka kimselerin damağına hitap etmeyen bir ziyafet hazırlatabilmesi de yeterince görkemli bir şeydi.

Görüntüler aksak bir yavaşlıkla ilerliyor, parçalanmış organlara zoom yapıyor, sonra kamera hızla ağlamaklı paralanmış suratla döntüveriyordu.

Kirsanov hemen kucağındaki tahta kutuyu açtı ve kurumuş, kararmış et parçasına müthiş bir zafer duygusuyla baktı. Filmdeki yıldızlardan biri yanında, hatta kucağında otururken sinemada film izleyen bir izleyici gibi hissediyordu kendini. Film bittiği an arkasında bir ses duydu. "Eduard? Ne işin var burada?"

Perdeden gelen cılız ışıkta karşısındaki adamın yüzünü göremiyordu. Görebilmek için gözlerini kısması da fayda etmiyordu. "Eduard mı? Benim adım Gökhan efendim. Hizmetinizdeyim." "Sen de kimsin? Gökhan kim? Ne oluyor burada?" "Korkmayın efendim. Sadece intikam almaya geldim." Dikildiği yerde geriledi ve kaçmak üzere sola doğru bir hamle yaptı, ama diğer adam bir sıçrayışta koltuğun üzerinden aşmış, onu omzundan yakalamıştı. Kirsanov kafasına aldığı darbeyle bayıldı...

Kirsanov soğuk havaya açtı gözlerini... Kendisine sıldırın adam toprağı kazıyordu. Ağzı tıkalı olduğu için inledi.

Gökhan dönüp bir böceğe bakar gibi bakış attı. "Demek kendine geldin," diyerek adamın üzerine tükürdü. "Bakışlarında merak var. Kim bu diyorsun."

Orkun Uçar

Kızıl Kurt

Kazarken konuşmasına devam etti.

"Belki hiçbirini tanıımıyorsun bile, ama sana burda bulunma neden olan insanlardan söz edeceğim. Bir karım vardı. Şimdiye kadar karşılaştığım en özel yaratıktı. Onu seviyordum. Ama onu öldürdün. Bir kızım vardı. Küçük bir prenses... Ama onu öldürdün. Bir oğlum vardı. Daha doğmamıştı. Doğacak ve iki parça olan kalbime üçüncü bir parça ekleyecekti. Ama onu da öldürdün. İyi dinle Korkunç İvan, aklımda şimdi Korkak Aleksei demeliyim. Tüm yaptıkların için seni cezalandırmaya geldim. İsveç'teki merkezini ben yok ettim. 8. Karakol dediğiniz yeri de. Diğer iki karakolunu da arkadaşların yok etti. Oprüçnina dediğin çılgınlığı da ben yok ettim. Delice planların son buldu ve şimdi sana daha kötü bir haberim var. Seni de o çok sevdiğin manyağın yanına, cehenneme göndereceğim. Ama bu hızlı olmayacak."

Gökhan yeteri kadar kazınca Aleksei Kirsanov'u mezarın içine yerleştirdi. Adamın başını bir kutu içine soktu ve bunun üzerine açtığı deliğe ince bir boru soktu. Borunun ucu açık havada olacaktı.

Çukurdan çıkardığı toprağı Korkunç İvan'ın üzerine atarken konuşmaya başladı:

"Bu mezarda hareket edemeyeceksin, öyle ki dar bir elbise içine sıkıştırılmış gibi olacaksın. Yavaş yavaş bu dayanılmaz hale gelecek ve çığılıklar atacaksın. Ama ölümün hızlı olmayacak. O boru kafanın içinde bulunduğu kutuya hava verecek. Burada günlerin geçerken sen toprağın içinde ölmek isteyeceksin. Küçük böcekler yavaş yavaş, sen canlıyken seni yiyecek. Büyük ihtimal, ölmeden çıldıracaksın. Ben de bu işkencenin her anını hatırlayacak olmandan zevk alacağım."

7 Eylül 2008

Kostanay

Kızıl Kurtlar kampında herkes derin uykudaydı, bir kişi dışında... Koray bütün vücuduna kanla çizilmiş desenlerle güneşin doğuşunu karşılıyordu. Gece boyu *kam* adını verdiği uyuturucu kırmızı etkisinde Ay'la koşmuş, Ay'a ulumuştı.

Orta Asya'da hâlâ Şamanizm yaşantıya giren bir inanıştı ve herkes Koray'ın bir Şaman olduğunu görebiliyordu. Yani Kızıl Şaman ismi efsane yaratmak için kullanılmıyordu.

Güneş kırmızı bir top gibi yükselirken çıtırçıtlık bedeniyile onu selamladı. Orta Asya'nın yeraltını ele geçirmesi için önünde bir engel kalmamıştı. Ondan sonra Turan'ı gerçekleştirecek Kızıl Şaman sıfatının yanına, Ulu Hakan veya Başbuğ'u ekleyecekti. Türkiye'deki güçler o zaman yanın da mı, yoksa karşısında mı olmayı seçeceklerine karar verecekti.

Koray, kendini kimseye borçlu hissetmiyordu. Gökhan'la aralarındaki farklardan biri buydu. Yıllarca öylesine göz ardı edilmişti ki şimdi bir yere değil, kendine bağlıydı. Ondan korkacaklardı. Ona boyun eğeceklerdi.

Karşı çıkını ezmeye kararlıydı.

Onu yok etmek istiyorlarsa hemen yapmalıydılar, yoksa birkaç seneye kadar bu fırsatı kaçıracaklardı.

Sık sık Beyin'i düşündürdü.

Görev için ayrılmadan önce bir konuşma geçmişti aralarında...

Orkun Uçar

"Kolay gelsin Koray. Sana güveniyorum." demişti gülümseyerek Beyin. Onu hep aynı odada, aynı manzara önünde hatırlıyacaktı.

"Efendim size bir sorum olabilir mi?" demişti çekinerek.

"Olabilir tabi, ama cevaplayabilir miyim bilmiyorum."

Tereddüt etmişti ama sanki zekâ dolu gözler sorması için yalvarıyordu.

"Nasıl felç oldunuz? Bu yatağa nasıl hapsedildiniz?"

Beyin önce güldü, sonra bu öksürüğe dönüştü. Nihayet, "Sen-ce?" dedi. Sorulara, soruyla cevap vermek sevdiği bir tarzıdı.

"Bir çocuk hastalığı diyeceğim ama beden yapınız bunun daha geç bir yaşta olduğunu gösteriyor. Bacak kaslarınız gelişmiş. Bir kaza olduğunu gösteren bir iz de yok."

Beyin, "Aferin," dedi. Bir dedektif gibi akıl yürütmek sevdiği bir oyundu.

"Cevabını bulman zor, o yüzden söyleyeyim. Bir ameliyatla yatağa bağlandım."

Koray şaşırmişti. "Yani bir ameliyat hatası mı efendim?"

"Hayır Koray. Bir tercih yaptım ve beni sürekli yatağa bağlayacak bir operasyon geçirdim."

Koray kulaklarına inanamıyordu.

"Şaşırın değil mi? Bir süredir benim Türkiye için önemimi biliyorsunuz. Canlı bir analiz ve strateji bilgisayarı... İşte ben, analizi mi kendi üzerime yönelttiğimde hayatta vaktimi alacak her şeyden vazgeçtim. Kendi tercihimle bu hale geldim."

Koray anlayamıyordu.

"Yıllar önce ülkenin geleceği, gizli operasyonlar, anlaşmalar, planlar bana verildiğinde sorumluluk altında ezildim. Devlet adına her türlü gizliliğin tek devamlılığı benim. Bir aşamadan sonra uy-

Kızıl Kurt

yamamaya, dışarda geçirdiğim tüm zamanı kayıp olarak görmeye başladım. Sonunda şu karar aldım; ya bu işi hakkıyla yapacaktım ya da yapmayacaktım. Böylece ya/alak olacağım ameliyatı istedim."

Koray o odadan başka bir insan olarak çıkmıştı. Bu dünyanın bir yerinde ülkesi için tüm hayatından, bedeninden vazgeçmiş biri vardı.

Kimse onu ülkesi için fedakârlıkta geçemezdi.

Koray işte o zaman başka bir şey için kendini adamaya karar vermişti: Dünya!

Şaman olarak dünyanın ruhuyla temasa geçtiğini düşünüyordu ve ruh, ona fısıldıyordu. "Beni kurtar!"

Koray gerekirse kan ve ateşe boğarak dünyayı kurtarmaya karar vermişti. Onun korkunç fedakârlığı buydu.

Dünya oydu, o dünyaydı.

Dünya onun olacaktı!

Kızıl Şaman, Dünyanın Efendisi, Ruh; güneşi selamlıyordu.

Orkun Uçar

Yazardan Okura...

Bir *Metal Fırtına* kitabı, yani "Bir Gökhan Birdağ Macerası" daha bitti. Umarım beğenmişsinizdir.

Artık Gökhan Birdağ, benim vazgeçilmezlerimden biri...

Gökhan aynı zamanda uzun zamandır özlemini çektiğimiz bir Türk kahraman tiplemesi. *Metal Fırtına* serisi bu yüzden "Bir Gökhan Birdağ Macerası" olarak devam ediyor.

Kısa vadeli kitap projelerime gelirsek... Öncelikle bir roman var sırada: *Derin İmparatorluk...* Yüzyıllardır var olan gizli bir Türk teşkilatı ve planlarını anlatan bu eseri yıl sonuna kadar sizlerle buluşturmayı planlıyorum.

İki yıldır yazımı süren bir başka eserim *Deccal*. Kıyamete yakın ortaya çıkacağı söylenen bu büyük tehlike, çarpıcı bir kurgu ile karşınızda olacak. *Deccal* yeni yılda sizlerle buluşacak.

Derzulya serisi... *Asi'yi* okuyanlar serinin ikinci kitabı *Sarı İstila'nın* ne zaman çıkacağını soruyorlar. *Sarı İstila'yi* bu yıl içinde bitirmeyi ve yeni yılın ilk aylarında çıkarmayı planlıyorum. *Kızıl Vaiz'i* merak eden okurlarım için şunları söyleyebilirim. Bu kitabımı genişleterek yeniden yazmayı ve bu şekilde okurların beğenisi-ne sunmayı istiyorum.

Benimle ilgili haberleri www.derzulya.com internet sitesinden takip edebilirsiniz.

Orkun UÇAR

ORKUN UÇAR

METAL FIRTINA 3 KIZIL KURT

BU BİR GÖKHAN BİRDAĞ MACERASIDIR!...

Bu kez düşman Rus Mafyası...
Orta Asya için ölümcül güç mücadelesi.

Gökhan merdivende uzaklaşan koşar adım sesleri duydu. Adamlardan biri yuvarlanıp çıkıyordu. Artık zaman kaybedemezdi. Belindeki el bombasını hızla çıkarıp pimini çekti. Biraz bekledikten sonra bombayı içeri yuvarladı ve duvara neredeyse yapışık halde odanın diğer ucuna doğru koştu. Bomba hemen patlamış, Gökhan da sarsıntıdan kurtulmak için yere yatmıştı. Yattığı yerden göz açıp kapayıncaya kadar kalktı ve geri, kapıya koştu. Kapıdan çıktığında göz gözü görmüyordu. Dumanlar arasında ancak siluetler şeklinde gördüğü bedenlere neredeyse rastgele ateş etmeye başladı. Birkaç saniye sonra, yerde ilk cesetle beraber üç tanesinin daha yattığını gördü, hiçbir tanınacak halde değildi.

"METAL FIRTINA" ve "METAL FIRTINA 2 - Kayıp Naaş"ın devamı

ISBN 975-21-0751-6

9 789752 107519

